

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES
ÇOKSATARI

ÖLM3K İÇİN

ON ÜÇ S3B3P

ROMAN

"YENİ GİZEM, AĞIT VE
MERASIM."

-SHERMAN ALEXIE,
THE ABSOLUTELY TRUE STORY
OF A FIVE TIME INDIAN
ÇOKSATARI YAZARI

JAY ASHER

★ "Yetenekli bir yazardan çarpıcı ve büyüleyici bir roman." - Kirkus

Geleceği **stop** tuşu ile durduramazsınız.
Geçmişi ger **rewind** saramazsınız.
Sırrı öğrenmenin tek yolu
... **play**'e basmak.

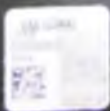
Hannah Baker ölmeden önce birkaç kaset daldırmıştı. İlahinin resmini alarak gördüğü kişilerin adları bu kasetlerde yazılıydı.

Clay Jensen, Hannah'nın daldırdığı kasetlerle ilgili hiçbir şeyi karıştırmak istemiyordu. Hannah ölmüştü. Sırları da onunla birlikte gömülmeliydi.

Ama Hannah'nın sesi, Clay'e kasetlerde onun da adının geçtiğini söylledi. Clay gece boyunca kasetleri dinledi.

... Öğrendiği şey, hayatını sonsuza dek değiştirecekti.

CLAY JENSEN'İN
ilk aşkının son sözleri.

facebook.com/ClayJensen
twitter.com/ClayJensen
instagram.com/ClayJensen
youtube.com/ClayJensen
spotify.com/ClayJensen
amazon.com/ClayJensen

ARTEMİS

ABG/194

AB: 430

AÇ: 317

A/55

ÖLMEK İÇİN ON ÜÇ SEBEP

Jay Asher

Orijinal Adı: *Thirteen Reasons Why*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez

İngilizceden Çeviren: Müge Atalay

Editör: Elif Nihan Akbaş

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Kıymet Oğuz - Nesrin Yazıcı

1. Basım: Mayıs 2014

ISBN: 978 - 605 - 142 - 410 - 1

Sertifika No: 10905

JAY ASHER © 2007

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com

www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

JoanMarie'ye...

“Bayım?” diye tekrarladı. “Paketin yerine ne zaman varmasını istiyorsunuz?”

İki parmağımı sol şakağıma bastırdım. Başımın zonklaması daha da çekilmez bir hâl almıştı. “Ne zaman olursa,” dedim.

Görevli paketi aldı. Yirmi dört saatten kısa bir süre önce verandamın önünde duran ayakkabı kutusu, tıpkı onu aldığımdaki gibi kahverengi bir kese kâğıdıyla tekrar kaplanmış ve şeffaf bir koli bandıyla sarılmıştı. Ama şimdi üstünde yeni bir isim var. Hannah Baker’ın listesindeki bir sonraki isim.

“Hannah’nın sıradaki kurbanı,” diye mırıldandım. Sonra böyle bir şey düşündüğüm için kendimden tiksindim.

“Pardon?”

Başımı salladım. “Ne kadar?”

Kadın kutuyu tartıya koyup klavyeye bir sayı yazdı.

Benzin istasyonundan aldığı kahvemi tezgâhın üstüne bırakıp ekrana baktım. Sonra cüzdanımdan birkaç banknot, cebimden biraz bozukluk çıkardım ve parayı tezgâhın üstüne bıraktım.

“Kahvenizin henüz bir etkisi olmamış galiba,” dedi. “Bir dolar eksik.”

Fazladan doları verip ardından uykulu gözlerimi ovuşturdum. Kahvem ılık olduğu için yutması daha zor. Ama bir şekilde ayılmam lazım.

Belki de buna gerek yok. Belki en iyisi günü yarı uykuda geçirmektir. Belki bu günü atlatmanın tek yolu budur.

“Bu adrese yarın varır,” dedi. “Ya da ertesi gün.” Sonra kutuyu arkasındaki bir el arabasına attı.

Okul bitene kadar beklemeliydim. Jenny’ye huzurlu geçirebileceği son bir gün daha versem iyi olacaktı.

Gerçi bunu hak etmiyordu.

Yarın ya da bir sonraki gün eve geldiğinde kapısının önünde bir paketle karşılaşacak. Eğer önce annesi, babası ya da başka biri bulursa belki paketi yatağının üstünde görecektir. Ve heyecanlanacak. Ben heyecanlanmıştım. Gönderenin adresi yazmayan bir paket mi? Adresi yazmayı unutmuşlar mıydı yoksa bunu bilerek mi yapmışlardı? Belki de gizli bir hayrandan geliyordu.

“Faturanızı istiyor musunuz?” diye sordu görevli.

Başımı hayır gibilerinden salladım.

Ama küçük bir yazıcı yine de faturamı bastı. Kadının plastik şeridi, tırtıklı yerinden boylu boyunca yırtıp çöp kovasına atışını izledim.

Kasabada yalnızca tek bir postane var. Acaba bu paketi benden önce alan, listedeki diğer isimlerle de aynı memur mu ilgilendi? Diğerleri, faturalarını âdeta bir ruh hastası gibi hatıra olarak saklıyor mu? Yoksa onları iç çamaşırı çekmecelerine mi tıktılar? Mantar panolara mı astılar?

Faturamı az daha geri isteyecektim. “Kusura bakmayın, geri alabilir miyim?” diyecektim neredeyse. Hatıra olsun diye.

Ama eğer bir hatıra isteseydim, kasetlerin kopyalarını alıy ya da haritayı saklardım. Fakat o kasetleri bir daha asla dinlemek istemiyorum, gerçi yine de sesi kafamdan asla çıkmayacak. Zaten evler, sokaklar ve lise, bana bunları hatırlatmak için daima burada olacak.

Bu iş artık benim kontrolümden çıktı. Paket yoldaydı. Faturayı almadan postaneden çıktım.

Sol şakağımın ardında başım hâlâ zonkluyor. Her şey tatsız ve okula yaklaştıkça bayılacak gibi oluyorum.

Yere yığılmak istiyorum. Hemen şuracıkta kaldırıma çökmek ve sarmaşıkların arasına girmek istiyorum. Çünkü sarmaşıkların ardında kaldırım, okulun otoparkına doğru kıvrılıyor. Yol, ardından ön bahçeden geçip ana binaya gi-

riyor. Öndeki kapılardan ilerleyip her iki tarafta sıra sıra dizilmiş kilitli dolaplarla ve sınıflarla dolu bir koridora dönüşüyor, en sonunda birinci dersin her zaman açık kapısından içeri giriyor.

Sınıfın önünde, öğrencilerin karşısında Bay Porter'ın masası var. İade adresi olmayan paketi en son o alacak. Ve sınıfın ortasında, bir sıra sola doğru Hannah Baker'ın sırası duruyor.

Boş bir hâlde.

BİR GÜN ÖNCE

OKULDAN BİR SAAT SONRA

Ön kapıya ayakkabı kutusu büyüklüğünde bir paket yaslanmıştı. Çünkü kapımızda bir posta deliği olmasına rağmen, bir kalıp sabundan daha kalın her şey dışarıda kalır. Ambalajın üstündeki çalاکalem yazı, paketin Clay Jensen'a geldiğini söylediğı için, kutuyu alıp içeri girdim. Ardından ıvır zıvır çekmecesini açıp bir makas çıkardım. Sonra makasın bıçaklarından birini paketin etrafında gezdirip kutunun kapağını açtım. Ayakkabı kutusunun içinde baloncuklu naylondan bir rulo çıktı. Ruloyu açınca, yedi adet kasetle karşılaştım.

Her kasetin sağ üst köşesine, muhtemelen ojeyle, lacivert bir rakam yazılmıştı. Kasetlerin her yüzünün kendi

numarası vardı. İlk kasetin üstünde bir ve iki, sonrakinin üstünde üç ve dört; böyle devam ediyor. Son kasetin bir yüzünde on üç yazıyor fakat arkasında bir şey yok.

İç i kasetle dolu bir ayakkabı kutusunu bana kim yollamış olabilir ki? Her kimse, artık kaset dinlemediğimi bilmiyor. Hem onları dinleyecek bir kasetçalarım var mı bakalım?

Garaj! İş tezgâhının üstündeki stereo teyp. Babam onu bir garaj satışında üç kuruşa almıştı. Eski olduğu için, teybin talaşla kaplanmasını ya da üstüne boya sıçramasını dert etmez. Ve en iyisi, kaset çalışıyor.

Tezgâhın önüne bir tabure çektim, sırt çantamı yere attım ve sonra oturdum. Kasetçaların üstündeki play düğmesine bastım. Plastik kapak yavaşça açılınca, ilk kaseti içine koydum.

1. KASET: A YÜZÜ

*Herkese merhaba. Hannah Baker konuşuyor. Canlı ve stereo.
İnanamıyorum.*

*Geri dönüş yok. Tekrar yok. Ve bu sefer, kesinlikle hiçbir
istek yok.*

Hayır, buna inanamıyorum. Hannah Baker intihar etti.

*Umarım hazırsınızdır çünkü sizlere hayat hikâyemi anlat-
mak üzereyim. Daha açık olmak gerekirse, hayatımın neden
sonlandığını. Ve eğer bu kasetleri dinliyorsanız, o nedenlerden
biri de sizsiniz demektir.*

Nasıl yani? Olamaz!

*Sizi hikâyenin içine hangi kasetin dâhil ettiğini söy-
lemeyeceğim. Ama merak etmeyin, eğer bu küçük ve se-*

vimli kutuyu aldıysanız, adınız mutlaka geçecek... Söz veriyorum.

Şimdi, ölmüş bir kız neden yalana yatsın ama öyle değil mi?

Hey! Şaka gibi oldu. Ölü bir kız neden yalana yatsın?
Cevap: Ayakta duramadığı için.

Bu bir çeşit hasta intihar notu mu?

Buyurun. Gülün.

Ah, neyse. Ben komik olduğunu düşünmüştüm.

Demek Hannah ölmeden önce bir sürü kaset doldurmuş. İyi ama neden?

Kurallar çok basit. Sadece iki kural var. Kural bir: Dinleyeceksiniz. Kural iki: Elden ele geçireceksiniz. Umuyorum, bunların hiçbiri sizin için kolay olmayacak.

“Ne dinliyorsun?”

“Anne!”

Kasetçaların üstüne atlayıp bir sürü düğmeye birden bastım.

“Anne, beni korkuttun,” dedim. “Bir şey değil. Okul projesi.”

Her soruya verdiğim hazır cevabım. Geç mi kalacağım? Okul projesi. Fazladan paraya mı ihtiyacım var? Okul projesi. Ve şimdi, bir kızın kasetleri. İki hafta önce bir avuç dolusu ilaç yutmuş bir kız.

Okul projesi.

“Ben de dinleyebilir miyim?” diye sordu annem.

Ayağımın ucunu beton yere sürterek “Benim değil,” dedim. “Bir arkadaşına yardım ediyorum. Tarih dersi için. Sıkıcı bir şey.”

“Ah, ne iyisin,” dedi. Omzumun üstünden uzandı ve tozlu bir paçavrayı, eski bebek bezlerimden birini kaldırıp altındaki mezurayı aldı. Sonra alnımı öptü. “Seni rahat bırakayım.”

Kapı kapanana kadar bekledim, sonra parmağımı play düğmesinin üstüne koydum. Parmaklarım, ellerim, kollarım, boynum, her yerim hâlsiz. Kasetçaların üstündeki tek bir düğmeye bile basacak gücüm yok.

Eski bebek bezini aldım ve gözümün önünden kalksın diye ayakkabı kutusunun üstüne örttüm. Keşke bu kutuyla içindeki yedi kaseti hiç görmeseydim. İlk seferinde play tuşuna basmak kolaydı. Çocuk oynucağıydı hatta, çünkü neler duyacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Ama bu kez, hayatta yaptığım en korkutucu şeylerden biriydi.

Sesi kısıp play tuşuna bastım.

... Bir: Dinleyeceksiniz. Kural iki: Elden ele geçireceksiniz. Umuyorum, bunların hiçbiri sizin için kolay olmayacak.

Kasetlerin on üç yüzünü de dinledikten sonra -çünkü her hikâyenin on üç yüzü var- onları geri saracak, kutuya koyacak

ve küçük öykünüzü takip eden her kimse ona vereceksiniz. Ve sen, şanslı sayı on üç, sen kasetleri doğrudan cehenneme götürebilirsin. Hangi dine inandığına bağlı olarak, belki sizinle orada görüşürüz.

Kuralları çiğnemeyi düşünürseniz diye söylüyorum, bu kasetlerin bir kopyasını yaptığımı bilin. Eğer bu paket hepinizin elinden geçmezse, o kopyalar açığa çıkacak.

Bu anlık bir karar değildi.

Beni... Bir daha sakın küçümsemeyin.

Hayır. Böyle bir şeyi düşünebilmesinin imkânı yoktu.

İzleniyorsunuz.

II

Midem sıkışıyor, kendimi bırakırsam kusacak gibiyim. Yakınlarda başka bir taburenin üstünde, ters çevrilmiş bir plastik kova duruyor. Eğer gerekirse, iki adımda koşar, onu sapından tutup çeviririm.

Hannah Baker'ı şöyle böyle tanıyordum. Yani aslında tanımak istemiştim. Onu daha fazla tanımak istemiştim. Yaz boyunca sinemada birlikte çalışmıştık. Ve kısa bir süre önce, bir partide işi pişirmiştik. Ama daha fazla yakınlaşma fırsatımız olmamıştı. Ve onu bir kez olsun küçümsememiştim. Bir kez bile.

Bu kasetlerin burada olmaması gerekirdi. Bana gelmemliydi. Bir yanlışlık olmalıydı.

Ya da bu korkunç bir şakaydı.

Yerdeki çöp kovasını kendime doğru çektim. Kutunun ambalajını bir kez kontrol etmiş olmama rağmen tekrar baktım. Gönderenin adresi bir yerlerde olmalı. Belki dikkatimden kaçmıştır.

Hannah Baker'ın intihar kasetleri etrafta dolanıyor. Biri bir kopya çıkarmış ve onları şaka olsun diye bana göndermiş. Yarın okulda beni gördüklerinde herkes kahkahayı basacak ya da sırtıp başlarını çevirecek. Ve o zaman anlayacağım.

Peki ya o zaman? O zaman ne yapacağım?
Bilmiyorum.

Az daha unuttuyordum. Eğer listemdeyseniz, elinize bir de harita geçmiş olmalı.

Ambalaj kâğıdı elimden çöpe geri düştü.
Listedeyim.

Birkaç hafta evvel, Hannah o ilaçları içmeden birkaç gün öncesinde, biri okuldaki dolabımın hava deliğinden içeri bir zarf atmıştı. Zarfın üzerinde, kırmızı keçeli kalemle, "BUNU SAKLA. İHTİYACIN OLACAK" yazıyordu. İçinde ise şehrin katlanmış bir haritası vardı. Kasabanın çeşitli yerleri, bir düzine kırmızı yıldızla işaretlenmişti.

İlkokuldayken ticaret odasının bu haritalarını, kuzeyi, güneyi, doğuyu ve batıyı öğrenmek için kullanırdık.

Haritanın çevresindeki mavi, minik sayılar, kenardaki dükkânların isimleriyle eşleşirdi.

Hannah'nın haritasını sırt çantamda saklıyordum. Başka birilerinin daha bu haritayı alıp almadığını okulda soruşturmak niyetindeydim. Ne anlama geldiğini bilen birileri var mı diye. Ama zamanla harita ders kitaplarımla defterlerimin arasında kaynadı gitti ve aklımdan tamamıyla çıktı.

Şu ana dek.

Kasetlerde, gidip ziyaret edin diye, sevgili şehrimizdeki bir sürü yerden bahsedeceğim. Sizleri oraya gitmeye zorlayamam ama eğer işin içyüzünü birazcık kavrayabilmek isterseniz yıldızları takip edin. Ya da eğer isterseniz, haritaları atın. Nasıl olsa asla öğrenemem.

Hannah tozlu hoparlörlerde konuşurken, bacağıma yaslanmış sırt çantamın ağırlığını hissettim. Çantanın içinde, dipte bir yerlerde onun haritası duruyordu.

Ya da belki öğrenirim. Bu ölüm işinin nasıl olduğundan pek emin değilim. Kim bilir, belki şu anda arkanızda dikiliyorumdur.

Öne eğilip dirseklerimi tezgâha yasladım. Sonra yüzümü avuçlarımanın içine alıp parmaklarımı aniden terleyen saçlarımda gezdirdim.

Üzgünüm. Bu hiç de adil olmadı.

Hazır mısınız Bay Foley?

Justin Foley. Son sınıftan bir çocuk. Hannah ilk kez onunla öpüşmüştü.

Ama ben bunu niye biliyorum ki?

Justin, tatlım, sen benim ilk öpücüğümsün. Tuttuğum ilk el seninki. Ama sen vasat bir adamdan fazlası değildin. Bunu kötülük olsun diye söylemiyorum... Gerçekten. Sende, kız arkadaşın olmaya ihtiyaç duymamı sağlayan bir şey vardı. Bunun ne olduğunu bugün bile bilmiyorum. Ama vardı... Ve inanılmaz derecede güçlüydü.

Sen bunu bilmiyorsun ama iki sene önce okulda benim birinci, senin de ikinci senende peşinde dolanır dururdum. Altıncı derste öğrenci işlerinde çalıştığım için, aldığın bütün dersleri biliyordum. Hatta senin ders programının fotokopisini bile çekmiştim, herhâlde hâlâ buralarda bir yerlerde. Ve eşyalarımı incelerken, birinci sınıftaki bir gençlik aşkının yaşanmalarla hiçbir ilgisi olmadığını düşünüp onu muhtemelen atacaklar. Ama acaba gerçekten öyle mi?

Benim için, evet, ilgisi var. Hikâyeme bir giriş bulabilmek için sana kadar gerilere gittim. Ve hikâyem işte asıl burada başlıyor.

Peki, ben bu listenin, bu hikâyelerin arasında neredeyim? İkinci miyim? Üçüncü müyüm? İlerledikçe kötüleşiyor mu? Hannah, şanslı on üç numaranın kasetleri cehenneme götürebileceğini söylemişti.

Bu kasetlerin sonuna geldiğinde, bütün bu olaydaki rolünü umarım anlarsın Justin. Çünkü bu şimdilik sana küçük bir rol gibi gelebilir ama önemli. Sonuçta, her şeyin bir önemi var.

Ihanet. En kötü hislerden biri.

Beni kasten hayal kırıklığına uğratmadığını biliyorum. Aslında çoğunuzun, ne yaptığınıza... Gerçekten ne yaptığınıza dair muhtemelen hiçbir fikri yoktu.

Ben ne yapıyordum Hannah? Çünkü gerçekten hiçbir fikrim yok. O gece, eğer o düşündüğüm geceyse, senin kadar benim için de tuhaftı. Hatta neler olduğunu hâlâ bilmediğim için, belki daha da tuhaftı.

İlk yıldızım C-4'te görülebilir. Parmağınızı C'nin üstüne götürün ve 4'e kadar inin. Aynen öyle, tıpkı amiral battı gibi. Bu kaseti dinledikten sonra oraya gitmelisiniz. O evde yalnızca bir sene, ben liseye başlamadan önceki yaz boyunca oturduk. Ama kasabaya ilk geldiğimizde oturduğumuz ev orasıydı.

Ve seni ilk orada gördüm Justin. Belki hatırlarsın. Arkadaşım Kat'e âşıktın. Okulun açılmasına hâlâ iki hafta vardı ve Kat tanıdığım tek kişiydi çünkü yandaki evde oturuyordu. Bana geçen sene, senin onun üstüne fazla düştüğünü söylemişti. Ama kelimenin tam manasıyla... Ona bakıp koridorlarda kazara bir şeylere çarpıyormuşsun.

Yani gerçekten kazara, değil mi?

Kat bana, sene sonu dansında, nihayet yalnızca bakıp çarpmaktan fazlasını yapacak cesareti bulduğunu anlatmıştı. İkinciz bütün yavaş şarkılarda dans etmişsiniz. Ve kısa bir süre sonra, bana anlattığına göre, senin kendisini öpmene izin verecekti. Hayatının ilk öpücüğü. Ne onur ama!

Hikâyeler kötü olmalı. Hem de bayağı kötü. Kasetlerin bir kişiden diğerine geçirilmesinin tek sebebi buydu. Korku.

İnsan neden bir intiharda başkalarını suçlayan kasetler postalandı ki? Kimse böyle bir şey yapmazdı. Ama Hannah, listede yer alan bizlerin, söyleyeceklerini duymamızı istiyor. Ve biz de kasetleri listede yer almayan insanlardan uzak tutabilmek için onun dediğini yapıp elden ele geçireceğiz.

“Liste.” Kulağa sanki gizli bir kulüpmüş gibi geliyor. Özel bir kulüp.

Ve bir nedenden dolayı ben de bu kulüpteyim.

Senin neye benzediğini görmek istediğim için seni benim evimden arayıp sana gelmeni söyledik Justin. Benim evimden aradık çünkü Kat yan evde otursa bile... nerede yaşadığını görmeni... henüz istemiyordu.

Top oynuyordun –artık basketbol muydu, beyzbol muydu ya da neydi bilmiyorum ama hemen gelebilecek gibi değildin. O yüzden beklemiştik.

Basketbol. O yaz çoğumuz birinci sınıftayken, okulun gençler takımına girebilme umuduyla basketbol oynuyorduk. Justin ikinci sınıfta olduğu için, onun takımdaki yeri hazırды. O yüzden çoğumuz, ondan bir şeyler öğrenebilme ümidiyle yazın onunla top oynuyorduk. Bazılarımız gerçekten öğreniyordu da.

Ama bazılarımız öğrenirken, bazılarımız da ne yazık ki öğrenemiyordu.

Biz odamdaki camın önüne oturmuş, saatlerdir konuşurken, arkadaşlarından biriyle birlikte -merhaba, Zach!- sokakta belirmiştin.

Zach? Zach Dempsey mi? Zach'ı Hannah'yla birlikte, yalnızca onunla tanıştığım gece, çok kısa bir an için görmüştüm.

Eski evimin önündeki iki sokak ters bir T harfi gibi birleştiğinden, sen de bize çıkan yolun ortasından yürüyordun.

II

Dur. Dur. Düşünmem lazım.

Tezgâhın üstünde kurumuş turuncu boya damlasını kazıdım. Bunu neden dinliyorum ki? Yani, buna niçin katlanıyorum? Neden kaseti teypten çıkarıp hepsini kutusuyla birlikte çöpe atmıyorum?

Zar zor yutkundum. Gözlerimde yaşlar birikmişti.

Çünkü bu, Hannah'nın sesiydi. Bir daha asla duyamayacağımı düşündüğüm bir ses. Bunu çöpe atamam.

Ve bir de kurallar var. Bebek bezinin altındaki ayakkabı kutusuna baktım. Hannah her bir kasetin kopyasını çıkardığını söylemiş. Ama ya çıkarmadıysa? Belki kasetleri başkasına yollamasam da olur. Böylece bu iş biter. Hiçbir şey de olmaz.

Ama ya bu kasetlerde bana zarar verecek bir şey varsa? Ya bu bir numara değilse? Sonra kopyalanan kasetler ortaya çıkar. Hannah öyle dedi. Ve o zaman, kasetlerin içindeki şeyleri herkes duyar.

Kurumuş boya lekesi, kabuk gibi pul pul ayrıldı.
Hannah'nın blöfünü görmeyi kim istiyor?

Kaldırımın kenarındaki yağmur oluğundan geçip bahçeye ayak bastın. Ama babam bahçenin sulama sistemini bütün sabah çalıştırdığı için çimenler ıslaktı. O yüzden ayağın kaydı ve düştün. Zach ise pencereye bakıp Kat'ın yeni arkadaşını -bendenizi- görebilmeye çalıştığı için ayağı sana takıldı ve o da kaldırımında yanına düştü.

Onu itip ayağa kalktın. Sonra o da ayağa kalktı ve ne yapacağınızı bilemez bir hâlde birbirinize baktınız. Peki, neye karar verdiniz? Kat'le ikimiz pencerede deliler gibi gülerken, siz sokakta koşarak uzaklaştınız.

Bunu hatırlıyorum. Kat bunu çok komik bulurdu. Bana bunu o yaz düzenlediği veda partisinde anlatmıştı.

Hannah Baker'ı ilk gördüğüm parti.

Tanrım. Onu çok güzel bulmuştum. Beni asıl, bu kasabada yeni olması cezbermişti. Karşı cinsin etrafında, özellikle o zamanlar, izcilerin bile kaçacağı kızların yanında dahi dilim dolanırdı. Ama onun yanında, lise bire giden, yeni ve düzelmiş Clay Jensen olabilirdim.

Kat okul başlamadan taşındı ve ben de onun arkada bıraktığı oğlana âşık oldum. Ve oğlanın da benimle ilgilenmeye başlaması fazla sürmedi. Tabii bunun, devamlı etrafında dolanmamla da bir ilgisi olabilirdi.

Birlikte aldığımız bir ders yoktu fakat en azından birinci, dördüncü ve beşinci derslerdeki sınıflarımız birbirlerine yakındı. Tamam, aslında beşinci dersin sınıfı o kadar da yakın değildi. Hatta bazen oraya vardığımda sen çoktan gitmiş oluyordun ama hiç değilse, birinciyle dördüncü dersin sınıfları aynı koridora bakıyordu.

Kat'in partisinde hava soğuk olmasına rağmen, herkes dışarıdaki verandada takılmıştı. Oysa muhtemelen yazın en soğuk gecesiydi. Ve ben, ceketimi tabii ki evde unutmuştum.

Bir süre sonra sana selam vermeyi başarabildim. Ve kısa bir süre sonra, sen de aynını yaptın. Sonra, bir gün, yanından tek bir kelime söylemeden geçtim. Senin buna dayanamayacağını ve böylece ilk kez muhabbet edeceğimizi biliyordum.

Hayır, bu doğru değil. Herkesin yeni tişörtümü görmesini istediğim için ceketimi evde bırakmıştım.

Ne salakmışım ama.

"Hey!" dedin. "Selam vermeyecek misin?"

Gülümseyip bir nefes aldım, sonra arkama döndüm. "Neden verecekmişim?"

"Çünkü hep verirsin de ondan."

Sana, benim hakkımda nasıl böyle uzman kesildiğini sormuştun. Bana dair muhtemelen hiçbir şey bilmediğini söylemiştim.

Kat'in partisinde, Hannah Baker'la ilk sohbetim sırasında, ayakkabımı bağlamak için yere eğilmiştim. Ama yapa-

mamıştım. Ellerim soğuktan uyuştugu için salak ayakkabımı bağlayamamıştım.

Hannah sağ olsun, ayakkabımı benim yerime bağlamayı teklif etmişti. Tabii ki ona izin veremezdim. O yüzden, Zach tuhaf konuşmamıza kendini dâhil edene kadar beklemiş, sonra donmuş parmaklarımı musluğun altında çözmek için gizlice içeri kaçmıştım.

Ne utanç verici.

Öncesinde anneme, bir oğlanın dikkatini nasıl çekmek gerektiğini sorduğumda bana, "Zoru oyna," demişti. O yüzden ben de öyle yapıyordum. Ama işe yaramıştı. Sınıf kapılarında takılıp beni beklemeye başlamıştın.

Sen telefon numaramı nihayet isteyene kadar sanki haftalar geçti. Fakat en sonunda isteyeceğini bildiğimden, yüksek sesle alıştırma yapıyordum. Sanki hiç umurumda değilmiş gibi sakın ve özgüvenli. Sanki o numarayı günde yüz kez veriyormuşum gibi.

Evet, eski okulumda telefon numaramı isteyen oğlanlar olmuştu. Ama burada, yeni okulumda sen ilktin.

Hayır. Doğru değil. Fakat numaramı ilk alan sendin.

Daha önce numaramı vermek istemediğim için değil. Sadece tedbirli davranıyordum. Yeni bir kasaba. Yeni bir okul. Ve bu kez, insanların beni nasıl gördüğü, kendi kontrolümde olacaktı. Sonuçta, elimize ne sıklıkla ikinci bir fırsat geçer ki?

Senden önce, biri telefon numaramı istediğinde, bütün sayıları sonuncuya kadar doğru söyledim. Ve sonra korkup

her şeyi karıştırdım... Sanki kazara yapmışım gibi davranırdım.

Sırt çantamı kucağıma alıp en geniş gözünün fermuarını açtım.

Seni numaramı yazarken izlediğim sırada çok heyecanlandım. Neyse ki bunu fark edemeyecek kadar gergindin. O son sayıyı -doğru sayıyı!- nihayet söylediğimde, kocaman gülümsedim.

O sırada elin öyle kötü titriyordu ki işi mahvedeceğini sandım. Ama bunun olmasına izin vermeyecektim.

Hannah'nın haritasını çıkarıp tezgâhın üstünde açtım.

Yazdığın sayıyı işaret ederek "Bunun yedi olması lazım," dedim.

"Yedi zaten," dedin.

Kırıksıklıkları tahta bir cervelle düzelttim.

"Ah. Neyse," dedim. "Sen onun yedi olduğunu bildiğin sürece sorun yok."

"Biliyorum," dedin. Ama yine de üstünü çizdin ve daha kötü bir yedi yazdın.

Gömleğimin kolunu avucuma doğru çektim, az daha alnında birikmiş teri silmek için uzanıyordum... Tam da annemin yapacağı bir şeydi bu. Ama şükürler olsun ki yapmadım. Yoksa bir daha hiçbir kızın numarasını istemeyebilirdin.

O sırada annem yandaki garaj kapısından bana seslendi. Sesi kıstım, eğer kapı açılırsa stopa basmaya hazırdım.

"Efendim?"

Ben eve gelene kadar çoktan aramıştın bile. Hem de iki kere.

“Çalışmanı bölmek istemiyorum ama bizimle beraber akşam yemeği yiyecek misin?” dedi annem.

Annem senin kim olduğunu sordu, ben de ortak bir ders aldığımızı söyledim. Herhâlde ev ödeviyle ilgili bir şey sormak için aramıştın. Annem senin de kelimesi kelimesine aynı şeyi söylediğini söyledi.

Kırmızı yıldızlardan ilkin baktım. C-4. Nerede olduğunu biliyorum ama oraya gitmem şart mı?

İnanamadım. Justin, anneme yalan söylemiştin.

Ama buna neden bu kadar seviniyordum?

“Hayır,” dedim. “Bir arkadaşın evine gideceğim. Bu proje için.”

Çünkü yalanlarımız birdi. Bir işaretti bu.

“Tamam,” dedi annem. “Buzdolabına bir şeyler koyarım, sonra istersen ısıtırsın.”

Annem hangi dersimizin ortak olduğunu sorunca, “Matematik,” dedim. Tam olarak yalan sayılmazdı. İkimiz de matematik dersi alıyorduk. Sadece birlikte almıyorduk. Ve aynı matematik dersi de değildi.

“İyi,” demişti annem. “O da bana aynıını söyledi.”

Onu kendi kızına güvenmemekle suçladım, senin numaranı yazdığı kâğıdı elinden kaptım ve yukarıya koştum.

Oraya gideceğim. İlk yıldız. Ama ondan önce, kasetin bu yüzü bittiğinde Tony’ye gideceğim.

Tony arabasının müzik sistemini asla yenilemediği için hâlâ kaset dinler. Böylece müziği kontrol edebildiğini söylüyor. Eğer birini arabasına aldıysa ve o da kendi müziklerini getirdiyse çok fena. Hemen, “O format buna uymuyor,” der arabasına binenlere.

Telefona cevap verdiğinde, “Justin? Ben Hannah. Annem bir matematik problemiyle ilgili aradığını söyledi,” dedim.

Tony’nin ona ağabeyinden, ağabeyine babasından, babasına da muhtemelen dedesinden kalmış, eski bir Mustang’i var. Okulda çok az aşk, Tony’yle arabası arasındaki aşkla yarışabilir. Benim dudaklarımın öptüğü kızlardan çok daha fazlası, Tony’yi o arabayı kuskandıkları için terk etti.

Kafan karıştı ama en sonunda anneme yalan söylediğini hatırladın ve iyi bir çocuk gibi özür diledin.

Tony yakın bir arkadaşım olmasa da birkaç ödev için birlikte çalıştığımızdan, onun nerede oturduğunu biliyordum. Ve en önemlisi, kaset çalan eski bir walkmani vardı. İnce, plastik kulaklıklılı, sarı bir alet. Ödünç almama izin vereceğinden eminim. Yanıma birkaç kaset alacağım ve Tony’nin evinin sadece birkaç blok ötesine, Hannah’nın eskiden oturduğu mahalleye giderken onları dinleyeceğim.

“Eee Justin, hangi matematik problemi?” diye sordum. Bu işten o kadar kolay kurtulamayacaktın.

Ya da belki kasetleri başka bir yere götürürüm. Gizli bir yere. Çünkü onları burada dinleyemem. Annem veya ba-

bam hoparlörlerdeki sesi tanıyacağından değil ama bir yere ihtiyacım var. Nefes alabileceğim bir yere.

Hiç tereddüt etmedin. Bana A treninin evinden 03:45'te ayrılacağını söyledin. Tren B de benim evimden on dakika sonra yola çıkacaktı.

Sen bunu göremezdin Justin ama ben, sanki yatağımın kenarında oturmuyormuşum da okuldaymışım gibi parmak kaldırmıştım. "Beni seçin Bay Foley, beni seçin," dedim. "Cevabı biliyorum."

Sen adımı söyleyip de "Evet Bayan Baker?" dediğinde, anemnin zoru oyna kuralını pencereden attım. Sana iki trenin Eisenhower Parkı'ndaki roket kaydırığının dibinde buluşacağını söyledim.

Hannah onda ne bulmuştu? Hiç anlayamıyordum. Kendi de bunu tam olarak anlayamadığını söylese bile. Ama sıradan bir tip olmasına rağmen, bir sürü kız Justin'den hoşlanır.

Evet, uzun boylu sayılır. Belki kızlar onu merak uyandırıcı buluyorlardı çünkü daima pencerelerden dışarı bakar, bir şeyler düşünür.

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu Justin. Ama hakikaten uzuuuuun bir sessizlik. "Trenler ne zaman buluşuyor?" diye sordun.

"On beş dakika içinde," dedim.

Tam hızla giden iki tren için, on beş dakikanın çok yavaş olduğunu söyledin.

Vay canına. Biraz yavaşla Hannah.

Hepinizin ne düşündüğünü biliyorum. Hannah Baker sürtüğün teki.

Hey. Bunu fark ettiniz mi? "Tekiydi yerine teki," dedim. Oysa bunu artık söyleyemem.

Konuşmayı kesti.

Tabureyi tezgâha yaklaştırdım. Kaset yuvasında, buğulu bir plastik pencerenin ardındaki iki makara bandı birinden diğerine sarıyor. Hoparlörden hafif bir hışırtı geliyor. Sessiz, statik bir uğultu.

Ne düşünüyor? O anda gözleri kapalı mı? Ağlıyor mu? Parmağı stop tuşunda mı, ona basacak gücü bulmayı mı umuyor? Ne yapıyor? Duyamıyorum!

Yanlış.

Sesi öfkeli. Âdeta titriyor.

Hannah Baker sürtük değil, asla da olmadı. Asıl şunu sormak lazım, ne duyduunuz?

Sadece bir öpücük istiyordum. Lise bire giden, daha hiç öpüşmemiş bir kızdım. Hem de hiç. Ama bir oğlandan hoşlanıyordum. O da benden hoşlanıyordu ve onu öpecektim. Hikâye -bütün hikâye- buydu.

Diğer hikâye neydi? Çünkü ben bir şeyler duymuştum.

Parktaki buluşmamızdan birkaç gece önce yine aynı rüyayı gördüm. Tamamen aynı rüyayı. Başından sonuna kadar. Ve siz dinleyenleri memnun etmek için, işte geliyor.

Ama önce, şunları anlatayım.

Eski kasabamda, bir yönüyle Eisenhower Parkı'na benzeyen bir park bulunuyordu. İkisinde de o roket şeklindeki kaydıraktan vardı. İki kaydırığın aynı şirket tarafından yapıldığına eminim çünkü ikisi de aynı gözükiyordu. Roketin kırmızı ucu gökyüzüne bakar. O uçtan çıkan metal parmaklıklar, roketi yere sabitleyen yeşil kanatlara kadar iner. Roketin burnuyla kanatları arasındaki üç platform birbirine üç merdivenle bağlanır. En tepede bir dümen, ortada oyun parkına inen bir kaydırak yer alır.

Buradaki okula başlayana dek pek çok gece o roketin tepesine çıkar ve başımı dümene yaslardım. Parmaklıkların arasından esen akşam meltemi beni sakinleştirirdi. Gözlerimi kapayıp evimi düşünürdüm.

Beş yaşımıdayken oraya, bir kere ama sadece bir kere çıkmıştım. Çılgınlar gibi bağırıp ağlamış ve ne yaparsam yapayım aşağı inememiştim. Babam deliklerin arasından geçemeyecek kadar iriydi. O yüzden itfaiyeyi çağırmıştı ve onlar da yukarı çıkıp beni alması için kadın itfaiyecilerden birini yollamıştı. Herhâlde böyle birkaç kişiyi daha kurtarmak zorunda kaldılar çünkü birkaç hafta önce belediye, roket kaydırığı yıkmayı planladığını açıkladı.

Bence rüyalarımındaki ilk öpücüğümün o rokette olmasının sebebi, bu. O roket bana masumiyeti çağırıştırıyor. Ve ben de ilk öpücüğümün aynen öyle olmasını istiyordum. Masum.

Belki parkı kırmızı yıldızla bu yüzden işaretlememiştir. Çünkü kasetler listedeki bütün isimleri dolaşana kadar roket yıkılabilir.

Senin sınıf kapının önünde beklemeye başladığın gün ortaya çıkan rüyalarım dönelim. Benden hoşlandığını o gün anlamıştım.

Hannah bluzunu çıkarmış ve Justin'in, ellerini sütyeninden içeri sokmasına izin vermiş. İşte bu kadar. Ben o gece parkta böyle olduğunu duymuştum.

Ama dur. Böyle bir şeyi neden parkın ortasında yapsın ki?

Rüyamın başında, roketin tepesindeyim, dümeni tutuyorum. Hâlâ bir oyun parkı roketi; gerçek değil ama dümeni sola her çevirişimde parktaki ağaçlar köklerini kaldırıp sola çekiliyorlar. Dümeni sağa kırdığımda ise onlar da sağa gidiyorlar.

Sonra senin yerden bana seslendiğini duyuyorum. "Hannah! Hannah! Ağaçlarla oynamayı bırak da yanıma gel."

Ben de bunun üzerine dümeni bırakıp en üst platformdaki delikten geçiyorum. Ama sonraki platforma ulaştığımda ayaklarım o kadar büyümüş oluyor ki diğer delikten geçemiyorum.

Büyük ayaklar mı? Cidden mi yani? Rüya tabircisi değilim ama belki de Justin'in şeyinin büyük olup olmadığını merak ediyordu.

Başımı parmaklıkların arasından uzatarak "Ayaklarım çok büyümüş. Yine de aşağı gelmemi istiyor musun?" diye sesleniyorum.

"Tabii ki! Büyük ayaklara bayılırım," diye bağırtıyorsun. "Kaydıraktan inerek gel. Ben seni tutarım."

Kaydırağa oturup kendimi bırakıyorum. Ama koca ayaklarım beni yavaşlatıyor. Kaydıraktan inene kadar geçen vakitte, ayaklarının inanılmaz küçük olduğunu fark ediyorum. Neredeyse yok gibiler.

Biliyordum!

Beni yakalamak için kollarını açıp kaydırağın ucuna geliyorsun. Ve zıpladığımda, koca ayaklarım senin küçük ayaklarını neyse ki ezmiyor.

“Gördün mü? Birbirimiz için yaratılmışız,” diyorsun. Sonra beni öpmek için eğiliyorsun. Dudakların yaklaşıyor... Yaklaşıyor... Ve... Uyanıyorum.

Bir hafta boyunca her gece, tam öpüleceğim sırada uyanırdım. Ama şimdi Justin, en sonunda seninle buluşacaktım. O parkta. O kaydırağın dibinde. Ve kahretsin, beğensen de beğenmesen de beni öpecektin.

Hannah, eğer partideki gibi öpüştüysen, inan bana beğenmiştir.

Sana on beş dakika içinde benimle orada buluşmanı söyledim. Tabii bunu yalnızca, senden önce oraya ulaşabilmek için söylemiştim. Sen parka geldiğinde, tıpkı rüyalarımındaki gibi, o roketin içinde, en tepede olmak istiyordum. Ve aynen öyle oldu... Dans eden ağaçlarla tuhaf ayaklar kısmı hariç.

Roketin tepesindeki yerimden, senin parkın diğer ucundan geldiğini gördüm. Birkaç adımda bir saatini kontrol ediyordun. Kaydırağın yanına gelip etrafına bakındın ama asla yukarı bakmadın.

O yüzden, roketi sarsabilmek için dümeni elimden geldiğince hızla çevirdim. Bir adım geri gittin, yukarı bakıp bana seslendin. Ama endişelenme, rüyamı yaşamak istediysen de senin her satırı bilmeni ve bana ağaçlarla oynamayı bırakıp aşağı gelmemi söylemeni beklemiyordum.

“Hemen inerim,” dedim.

Ama bana durmamı söyledin. Tırmanıp yanıma gelecektin.

“Hayır! Kaydıraktan ineyim,” diye bağırdım.

Sonra sen, o sihirli, rüyalardan çıkmış sözleri tekrarladın.

“Ben seni tutarım.”

Benim ilk öpücüğüme kesinlikle bin basar. Yedinci sınıf, Andrea Williams, okuldan sonra spor salonunda. Andrea öğle yemeğinde masama gelip teklifini kulağıma fısıldamıştı ve ben de günün geri kalanını ereksiyon hâlinde geçir-miştim.

Öpüşmemiz üç çilekli dudak parlaticısı saniyesi sonra bitince, arkasını dönüp koşarak gitmişti. Sonra spor salo-nunda etrafa bakınırken, iki arkadaşının onun eline beşer dolarlık banknotlar tutuşturduğunu görmüş ve inanama-mıştım! Meğer dudaklarım, on dolarlık bir bahismiş.

İyi bir şey miydi bu, yoksa kötü mü? Gerçi sonradan, muhtemelen kötü bir şey olduğuna karar vermiştim.

Ama çilekli dudak parlaticısını o günden beri çok severim.

En üstteki merdivenden aşağı inerken elimde olmadan gü-lüyordum. Kaydırağa oturdum... Kalbim güm güm atıyordu. İşte buydu. Eskiden oturduğumuz yerdeki bütün arkadaşla-

rım ortaokuldayken öpüşmüşlerdi. Benim ilk öpücüğüm ise tam istediğim gibi, kaydırağın dibinde beni bekliyordu. Tek yapmam gereken, kendimi bırakmaktı.

Ve öyle yaptım.

Aslında gerçekte böyle olmadığını biliyorum ama geriye baktığımda, her şey sanki yavaş çekimde yaşanmıştı. Kendimi bırakışım. Kaydırak. Arkamda uçuşan saçlarım. Beni yakalamak için kollarını kaldırman. Sen beni yakalayabilesin diye benim de kollarımı kaldırışım.

Beni öpmeye ne zaman karar vermiştin Justin? Parka gelirken mi? Yoksa ben kollarına doğru kayarken mi?

Pekala, ilk öpücüğüm sırasında ne düşündüğümü kim bilmek ister? İşte söylüyorum: Birileri acılı sosis yemiş.

Bravo Justin.

Üzgünüm. O kadar da kötü değildi, sadece aklıma gelen ilk şeydi.

Çilekli dudak parlatıcısını bin kere tercih ederim.

Nasıl bir öpücük olacağını çok merak ediyordum -çünkü eskiden yaşadığımız yerdeki arkadaşlarım bir sürü şey tarif etmişlerdi- ama neyse ki güzel bir öpücüktü. Dilini boğazıma kadar sokmamıştın. Popomu sıkmamıştın. Sadece dudaklarımızı birleştirmiş... Ve öpüşmüştük.

Hepsi yalnızca bu kadardı.

Bekleyin. Durun. Geri sarmayın. Geri sarmaya gerek yok çünkü hiçbir şey kaçırmadınız. Tekrar söyleyeyim. Hepsi... yalnızca... bu... kadardı.

Yoksa siz başka şeyler mi duydunuz?

Sırtım ürperdi.

Evet, ben duymuştum. Hepimiz duymuştuk.

Haklısınız. Bir şey oldu. Justin elimi tuttu, birlikte salıncaklara yürüyüp sallandık. Sonra beni yine aynı şekilde öptü.

Sonra? Ya sonra Hannah? Sonra ne oldu?

Sonra... Ayrıldık. O bir tarafa gitti. Ben de diğer tarafa gittim.

Ah. Kusura bakmayın. Siz daha seksi bir şeyler istiyordunuz, değil mi? Kaşınan küçük parmaklarımın, pantolonunun fermuarıyla nasıl oynamaya başladığını duymak istiyordunuz. Duymak istiyordunuz ki...

Ne duymak istiyordunuz? Çünkü ben o kadar çok hikâye duydum ki hangisinin en popüler olduğunu bilemiyorum. Ama en sevilmeyenin hangisi olduğunu biliyordum.

Gerçek.

Artık bu gerçeği unutmayın.

Justin'in okuldaki arkadaşlarının arasındaki hâli hâlâ gözlerimin önüne geliyordu. Hannah onların yanından geçerken, bütün grubun konuşmayı kestiğini hatırlıyorum. Hepsini bakışlarını kaçırmıştı. Ve Hannah geçip gidince, gülmeye başlamışlardı.

Ama ben bunları neden hatırlıyordum?

Çünkü Kat'in veda partisinden sonra Hannah'yla pek çok kez konuşmak istemiştik ama fazla utangaçtım. Çok korkuyordum. O gün Justin'le arkadaşlarını görünce,

Hannah hakkında bildiklerimden daha fazlası olduğu his-
sine kapılmışım.

Daha sonra, roket kaydırakta kendini ellettiğini duymuştum. Ve okulda o kadar yeniydi ki dedikodular onun hakkında bildiğim her şeyi gölgeliyordu.

Hannah beni aşar, diye düşünmüştüm. Belli ki beni aklına bile getirmeyecek kadar deneyimliydi.

Sana teşekkür ederim Justin. Bunda samimiyim. İlk öpücüğüm harikaydı. Ve görüşmeye devam ettiğimiz bir ay boyunca gittiğimiz her yerdeki öpücükler de harikaydı. Sen harikaydın.

Ama sonra böbürlenmeye başladın.

Bir hafta geçip gitti ama senden hiç haber alamadım. Fakat en sonunda, her zaman olduğu gibi, dedikodular bana ulaştı. Ve herkes, bir dedikodunun aksini ispat edemeyeceğini bilir.

Biliyorum. Ne düşündüğünüzü biliyorum. Hikâyeyi anlatırken aynı şeyi ben de düşündüm. Bir öpücük? Bir öpükle başlayan dedikodular yüzünden mi kendine bunu yaptın?

Hayır. Bir öpücükle başlayan dedikodular, özel olacağını umduğum bir hatırayı yok etti. Bir öpücükle başlayan dedikodular, diğer insanların da inandığı ve ona göre tepki verdiği bir şöhret yarattı. Ve bazen, bir öpücükle başlayan dedikodular çiğ gibi büyüyor.

Bir öpücükle başlayan bir dedikodu, her şeyin başlangıcı.

Daha fazlasını dinlemek için, kasetin diğer yüzünü çevirin.

Stopa basmaya hazır bir hâlde kasetçalara uzandım.

Ve Justin, tatlım, bir yere gitme. Adının daha nerelerde geçeceğine şaşıracaksın.

Parmağımı tuşun üstüne götürdüm ve hoparlörlerden gelen hafif uğultuyla kaseti saran makaraların gıcirtısını dinleyerek, Hannah'nın sesinin geri gelmesini bekledim.

Ama gelmedi. Meğer hikâye bitmiş.

Tony'nin evine gittiğimde Mustang'i evinin önündeki kaldırımında duruyordu. Kaporta kapağı açıktı ve babasıyla birlikte motorun üstüne eğilmişlerdi. Babası derinlerdeki bir şeyi İngiliz anahtarıyla sıkıştırırken, Tony de küçük bir el fenerini tutuyordu.

"Bozuldu mu yoksa keyfine mi yapıyorsunuz?" diye sordum.

Tony omzunun üstünden baktı, beni görünce el fenerini motorun içine düşürdü. "Kahretsin."

Babası doğruldu ve yağlı ellerini pis tişörtüne sildi. "Şaka mı yapıyorsun? Her zaman keyfine yapıyoruz." Sonra Tony'ye bakıp göz kırptı. "Ciddi bir şey olduğunda, bu iş daha da eğlenceli bir hâl alıyor."

Tony yüzünü buruşturup el fenerine uzandı. "Baba, Clay'i hatırlıyoursundur."

"Elbette," dedi babası. "Tabii ki hatırlıyorum. Seni gördüğüme sevindim." Tokalaşmak için elini uzatma-

dı ama ellerinin ne kadar kirli olduğunu düşününce hiç alınmadım.

Fakat numara yaptığını biliyordum. Aslında beni hatırlamamıştı.

“Tamam,” dedi babası. “Seni şimdi hatırladım. Bir keresinde akşam yemeğine kalmıştın, değil mi? Devamlı ‘lüt-fen’ ve ‘teşekkürler’ diyordun.”

Gülümsedim.

“Sen gittikten sonra, karım daha kibar olalım diye bir hafta boyunca bizi rahat bırakmadı.”

Ne diyebilirim ki? Anne-babalar beni sever.

“Evet, bu o,” dedi Tony. Sonra ellerini temizlemek için bir paçavraya uzandı. “Ne var ne yok Clay?”

Sözlerini aklımda tekrarladım. Ne var ne yok? Ne var ne yok? *Ah, madem sordun, söyleyeyim. Bugün postadan kendini öldürmüş bir kızın kasetleri çıktı. Görünüşe göre benim de bu işle bir ilgim varmış. Ne olduğunu bilmiyorum ama öğrenebilmek için acaba senin walkmanini alabilir miyim diye soracaktım.*

“Pek bir şey yok,” dedim.

Babası zahmet olmazsa arabaya binip onlar için önden motoru çalıştırabilir miyim diye sordu. “Anahtar kontakta.”

Sırt çantamı yan koltuğa bırakıp direksiyonunun başına geçtim.

“Bekle. Bekle!” diye bağırdı babası. “Tony, feneri şuraya tut.”

Tony arabanın yanında duruyordu. Beni izliyordu. Göz göze geldiğimizde bakışlarımız kilitleniyor, gözlerimi alamıyordum. Yoksa biliyor mu? Kasetlerden haberi var mı?

Babası, “Tony,” diye tekrarladı. “Işık.”

Tony bakışlarını kaçırıp elinde fenerle eğildi ama motora bakarken bakışları ara sıra bana kayıyordu.

Ya o da o kasetlerdeyse? Ya onun hikâyesi benimkinden hemen önceyse? Kasetleri bana yollayan o muydu?

Tanrım, kafayı sıyracağım. Belki de bir şey bilmiyor. Belki yalnızca, bir şeyden dolayı suçlu görüldüğümü fark etmiştir.

Motoru çalıştırmak için işaret beklerken etrafıma bakındım. Walkman, yolcu koltuğunun arkasında, yerde. Öylece duruyor. Kulaklıklar etrafına sıkıca sarılmış. Ama bahanem ne? Ona neden ihtiyacım var?

“Tony, İngiliz anahtarını sen al, el fenerini de bana ver,” dedi babası. “Feneri fazla sallıyorsun.”

Onlar tam İngiliz anahtarıyla el fenerini değiştirdiği sırada ben de walkmane uzandım. Bir anda. Hiç düşünmeden. Sırt çantamın orta gözü hâlâ açık olduğu için, onu oraya tıkpı fermuarı çektim.

“Tamam Clay,” dedi babası. “Çevir.”

Anahtarı çevirince motor hemen çalışmaya başladı.

Gösterge panosunun üstündeki boşluktan babasının gülümsediğini gördüm. Her ne yaptıysa, keyfi yerine gelmiş-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ti. Motorun başında, “Biraz uğraşınca bülbül gibi şakıyor,” dedi. “Motoru artık kapatabilirsin Clay.”

Tony kaporta kapağını indirip kapattı. “İçeride görüşürüz baba.”

Babası başını salladı, yerdeki metal alet kutusunu alıp yağlı paçavraları topladı ve garaja gitti.

Ben de çantamı sırtıma atıp arabadan çıktım.

“Teşekkürler,” dedi Tony. “Eğer sen gelmeseydin, muhtemelen bütün akşam burada takılırdık.”

Kolumu diğer askıya geçirip çantayı sırtımda ortaladım. “Evden çıkmam gerekti,” dedim. “Annem sinirlerime dokunuyordu.”

Tony garaja baktı. “Bir de bana sor,” dedi. “Ödev yapmaya başlamam lazım ama babam kaportayı biraz daha kurcalamak istiyor.”

O sırada sokak lambaları yandı.

“Eee Clay, sen niye gelmiştin?” diye sordu.

Sırt çantamdaki walkmanın ağırlığını hissediyordum.

“Geçerken seni dışarıda gördüm. Selam vermek istedim.”

Bana uzun uzun baktığı için, ben de bakışlarımı arabanın arkasına yönelttim.

“Ne var, ne yok diye bakmak için Rosie’nin Yeri’ne gideceğim,” dedi. “Seni de bırakayım mı?”

“Teşekkürler,” dedim, “ama yalnızca birkaç blok yürüyeceğim.”

Tony ellerini ceplerine soktu. “Nereye gidiyorsun?”

Tanrım, umarım Tony listede değildir. Ama ya öyleyse? Ya kasetleri dinlediye ve aklımdan neler geçtiğini çok iyi biliyorsa? Ya nereye gittiğimin farkındaysa? Daha da kötüsü ya kasetleri henüz almadıysa? Ya kasetler ona sonradan yollanacaksa ne olacak?

Eğer öyle olursa, bu anı hatırlayacak. Buralarda oyalandığımı, ona haber vermek ya da onu uyarmak istemediğimi hatırlayacak.

“Hiçbir yere,” dedim. Sonra ben de ellerimi ceplerime soktum. “Eee, o hâlde yarın görüşürüz herhâlde.”

Hiçbir şey söylemedi. Sadece dönüp gidişimi seyretti uzun uzun. Her an, “Hey! Walkmanim nerede?” diye bağırmasını bekliyordum. Ama bir şey yapmadı. Çabucak sığıştım oradan.

İlk köşeden sağa dönüp yürümeye devam ettim. Arabanın motorunun çalışmaya başladığını ve Mustang’inin tekerlekleri ilerlerken altında ezilen taşların gıcırtısını duydum. Sonra Tony gaza bastı, arkamdaki sokaktan geçip gitti.

Sırt çantamı çıkarıp kaldırıma koydum. Walkmani çıkardım. Kabloyu çözüp sarı plastik kulakları başımın üstünden geçirdim ve minik hoparlörleri kulaklarıma soktum. Çantamda ilk dört kaset vardı, bu gece muhtemelen iki ya da üç tanesini dinleyebilirdim. Gerisini evde bırakmıştım.

Çantanın en küçük gözünün fermuarını açtım ve ilk kaseti çıkardım. Sonra B yüzünü walkmane taktım ve plastik kapağı kapadım.

1. KASET: B YÜZÜ

Tekrar hoş geldiniz. İkinci kısımda ortadan kaybolmadığınız için teşekkürler.

Walkmani ceketimin iç cebine sokuşturup sesini iyice açtım.

Eğer bunu dinliyorsanız, iki şeyden biri olmuş demektir.

A: Justin'sin ve kendi küçük hikâyeni dinledikten sonra sırada kimin olduğunu duymak istedin. Ya da B: Başka birisin ve sıradaki sen misin diye bekliyorsun.

Neyse...

Alnımda soğuk terler birikmeye başlamıştı.

Alex Standall, senin sıran.

Şakağımdan süzülen ter damlasını sildim.

Eminim neden burada olduğun hakkında hiçbir fikrin yok Alex. Hatta sen muhtemelen, iyi bir şey yaptığını düşünüyorsundur, öyle değil mi? Ne de olsa beni "Birinci Sınıfların En İyi Kızı" seçtin. Böyle bir şeye kim kızabilir ki?

Dinle.

Kaldırıma oturup ayaklarımı mazgala doğru uzattım. Topuğumun dibinde, çimentonun arasından otlar çıkmıştı. Güneş çatıların ve ağaçların üstünde yeni yeni batmaya başlamış olsa da sokağın her iki tarafındaki sokak lambaları da yanıyordu.

Öncelikle, Alex, eğer aptallık ettiğimi düşünüyorsan, benim en ufak şeyleri bile kafaya takan, her şeyi fazlasıyla ciddiye alan, küçük, aptal bir kız olduğumu düşünüyorsan, kimse seni bunları dinlemeye zorlamıyor. Tabii, sizlere o kopya kasetlerle baskı yapıyorum ama kasabadaki insanların, benim kıçım hakkında düşündüklerini bilmesi kimin umurunda, değil mi?

Karşımda duran bloktaki evlerde ve benim birkaç blok ötedeki evimde insanlar akşam yemeklerini bitiriyorlar. Ya da bulaşık makinelerini dolduruyorlar. Ya da ev ödevlerine başlıyorlar.

Sana bunu umursayacak bir sürü insanın adını verebilirim. Eğer bu kasetler piyasaya çıkarsa, bunu gayet umursayacak, bir liste dolusu insan var.

O yüzden başlayalım, tamam mı?

Öne eğilip bacaklarıma sarıldım ve alnımı dizlerime yasladım.

Senin listenin çıktığı sabah, ikinci derste oturduğumu hatırlıyorum. Bayan Strumm belli ki harika bir hafta sonu geçirmişti çünkü derse kesinlikle hiçbir hazırlık falan yapmamıştı.

Bize o inanılmaz sıkıcı belgesellerinden birini izlettirdi. Ne hakkında olduğunu çıkaramıyorum. Ama anlatıcının, ağır bir İngiliz aksanı vardı. Uyuyakalmamak için, sıramın üstüne yapışmış eski bir seloteyp parçasını çıkarmaya uğraştığımı hatırlıyorum. Anlatıcının sesi, benim için arka plandaki bir gürültüden farksızdı.

Anlatıcının sesi... Ve fısıltılar.

*Başımı kaldırdığımda fısıltılar kesiliyordu. Bana bakan gözler başka tarafa çevriliyordu. Ama elden ele dola-
nan kâğıdı gördüm. Tek bir kâğıt, sıralar boyunca ilerleyip duruyordu. En sonunda, kâğıt arkama, yani Jimmy Long'un
vücut ağırlığının altında inleyen sıraya geldi.*

O gün sınıfta olanlarınız bana söylesin: Jimmy sandalyemin arkasından gizlice bakıyordu, değil mi? Çünkü, "Kesinlikle öyle," derken, başka bir şey yaptığını hayal edemiyorum.

Dizlerimi sımsıkı kapadım. Hıyar Jimmy.

Biri, "Seni geri zekâlı hıyar," diye fısıldadı.

*Arkamı döndüm ama fısıldayarak konuşacak hâlde değil-
dim. "Kesinlikle öyle olan nedir?"*

*Kızların ilgisine bayılan Jimmy hafifçe gülümseyip sıra-
sından üstündeki kâğıda baktı. Ardından o "geri zekâlı" diye*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

fısıldayan ses tekrar duyuldu ama bu sefer sınıfta tekrarlandı. Sanki kimse şakaya dâhil olmamı istemiyormuş gibiydi.

Bana tarih dersinde verilen o listeyi ilk gördüğümde, tanımadığım birkaç isim vardı. Henüz tanışmadığım ya da isimlerini doğru bilip bilmediğimden emin olamadığım birkaç yeni öğrenci. Ama Hannah'nın ismini biliyordum. Ve listede onun da adını görünce çok gülmüştüm. Hannah kısa bir sürede epey şöhret kazanmıştı.

Ama onun şöhretinin, Justin Foley'nin hayal gücünde başladığını ancak şimdi anlıyordum.

Kâğıdın üstündeki ters başlığı okuyabilmek için başımı eğdim: BİRİNCİ SINIFLAR – KİM SEKSİ / KİM DEĞİL.

Jimmy arkasına yaslanıp da sırası gıcırdayınca, Bayan Strumm'ın geldiğini anladım ama ismini bulmak zorundaydım. Neden listede olduğum umurumda değildi. O sırada, listenin hangi tarafında olduğumu umursadığımı bile sanmıyorum. Herkesin aynı konuda -sizinle ilgili bir konuda- hemfikir olmasında, ilginç, insanın karnına kramplar sokan bir şeyler var. Bayan Strumm, ben adımlı bulamadan listeyi elimden kapmaya hazır hâlde sıraların arasında dolanırken, karnım iyice sıkıştıyordu.

Adım nerede? Nerede? Buldum!

O gün koridorda Hannah yanımdan geçince, bir süre onun arkasından bakmıştım. Söylenenlere katılmak zorundaydım. Başka şansım yoktu. Evet, kesinlikle o kategori-deydi.

Bayan Strumm listeyi elimden kaptı, ben de önüme döndüm. Birkaç dakika sonra kendimi toparlayınca, sınıfın diğer ucuna çabucak bir göz attım. Tam tahmin ettiğim gibi, Jessica Davis kıskanmış görünüyordu.

Neden? Çünkü benimkinin tam yanında ama diğer sütunda onun adı vardı.

Kalemini Mors kodu hızıyla defterine vuruyordu ve yüzü kıpkırmızıydı.

Ne mi düşünüyordum? Tanrı'ya şükürler olsun ki Mors kodunu bilmiyordum.

İşin gerçeği, Jessica Davis benden çok daha güzel biri. Vücudunun her yerini listelesen, benden daha güzel olduğunu görürdük.

Sana kesinlikle katılmıyorum Hannah.

"Birinci Sınıfların En Kötü Kızı" olayının yalan olduğunu herkes biliyor. Buna gerçeği abartmak bile denmez. Ama eminim, kimse Jessica'nın neden listenin diğer tarafında yer aldığını umursamadı Alex.

Kimse... Sen... ben... Ve Jessica dışında hiç kimse. Etti üç.

Ama sanırım bundan fazlası öğrenmek üzere.

Belki bazı insanlar beni seçmekte haklı olduğunu düşünüyordu. Ama ben aynı fikirde değilim. Fakat şöyle söyleyeyim, bu kararı vermende rol oynayan faktörün -senin dediğin gibi- kıçım olduğunu sanmıyorum. Bence esas etkili faktör... intikamdı.

Kaldırımın kenarındaki otları yoldum ve gitmek için ayağa kalktım. Yürürken, otları yere düşene kadar parmaklarımın arasında ovaladım.

Fakat bu kaset, sana bunu yaptıran nedenler hakkında değil Alex. Gerçi o da geliyor. Bu kaset, insanların adını aptal bir listede görünce ne kadar değiştiğiyle ilgili. Bu kaset...

Duraksıyor. Elimi ceketimin cebine uzatıp sesi açtım. O sırada Hannah da buruşuk bir kâğıdı açmış, düzeltiyordu.

Pekâlâ. Kasetlerin içindeki bütün isimleri -bütün hikâyeleri- gözden geçirdim. Ve bil bakalım ne oldu? Eğer sen adımı o listeye yazmasaydın, burada bahsedilen olayların hiç-biri yaşanmayabilirdi Alex. İşte bu kadar basit.

Jessica'nınkinin karşısına yazacak bir isme ihtiyacın vardı. Ve Justin'in küçük numarasından sonra, okuldaki herkes beni zaten hor gördüğü için harika bir seçimdim, öyle değil mi?

Ve kar topu çığ gibi yuvarlanmaya devam ediyor. Teşekkürler Justin.

Alex'in listesi şakaydı. Kötü bir şakaydı, doğru. Ama Alex bunun Hannah'yı bu şekilde etkileyebileceğini düşünemezdi. Haksızlık bu.

Peki ya ben? Ben ne yapmıştım? Hannah onu neyle yaradığımı söyleyecek? Çünkü hiçbir fikrim yok. İnsanlar bunu duyduktan sonra, beni gördüklerinde ne düşünecekler? Bazıları, en azından ikisi, neden burada olduğumu zaten biliyor. Şimdi bana farklı bir gözle mi bakıyorlar?

Hayır. Böyle bir şey yapamazlar. Çünkü benim adım onlarınkiyle bir arada olamaz. Benim bu listede olmamam lazım.

Yanlış hiçbir şey yapmadım!

Biraz açıklamak gerekirse, bu kaset, yaptıklarını neden yaptığın hakkında değil Alex. Bu kaset yaptıklarının sonuçları hakkında. Daha da açık olmak gerekirse, benim üstümdeki sonuçları hakkında. Planlamadığın... Planlayamayacağın şeyler hakkında.

Tanrım. İnanamıyorum.

II

İlk kırmızı yıldız. Hannah'nın eski evi. İşte burada.

Ama inanamıyorum.

Ben bu eve bir kere daha gelmiştim. Bir partiden sonra. Burada şimdi yaşlıca bir çift oturuyor. Ve bir gece, yaklaşık bir ay önce, bir adam birkaç blok ötede karısıyla telefonda konuşarak arabasında giderken, başka bir araca çarpmıştı.

Gözlerimi kapadım ve hatırlamamak için başımı salladım. Görmek istemiyordum. Ama olmadı. Adam histerik bir hâldeydi. Ağlıyordu. "Onu aramam lazım! Karımı aramam lazım!" Telefonu kazada ortadan kaybolmuştu. Karısını benim telefonumdan aramayı denemiştik. Fakat karısının telefonu uzun uzun çalmaya devam etmişti. Kadının kafası karışmıştı, o yüzden telefonu açmaya korkuyordu. Kocasının aradığı hatta kalmak istiyordu.

Adam ise karısının kalbinin kötü olduğunu söylemişti. O yüzden onun iyi olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Kendi telefonumla polisi aramış, adama da karısına ulaşmaya çalışmaya devam edeceğimi söylemiştim. Ama adam, karısına bir şeyler söylemem gerektiğini söylemişti. Karısının, iyi olduğunu bilmesi gerekiyordu. Evleri fazla uzakta değildi.

O sırada küçük bir kalabalık toplanmıştı, bazıları diğer arabadaki kişiyle ilgileniyordu. Çocuk bizim okuldaydı. Son sınıfa gidiyordu ve yaşlı adamdan çok daha kötü bir hâldeydi. İçlerinden birkaçına, ambulans gelene kadar, benim adamın yanında beklemlerini söylemiştim. Sonra oradan ayrılmış ve karısını sakinleştirmek için evine doğru koşmaya başlamıştım. Ama bir zamanlar Hannah'nın da yaşadığı bir eve koştuğumu bilemezdim.

O ev.

Ama bu kez yürüyorum. Justin ve Zach gibi, yolun ortasından, Hannah'nın tam tarif ettiği gibi, ters çevrilmiş bir T harfine benzeyen, iki sokağın birleştiği Doğu Floral Canyon Sokağı'na doğru yürüyorum.

Penceredeki perdeler, akşam olduğu için çekilmişti. Ama okuldaki ilk senemizden önceki yaz, Hannah o pencerede Kat'le beraber durmuştu. İkisi benim şimdi durduğum yere bakmış ve iki oğlanın sokakta dolaşmasını seyretmişti. Onların yoldan çıkıp ıslak çimenlere basınca ayaklarının kaymasını ve birbirlerinin üstüne yığılmasını izlemişti.

Yerdeki mazgala ulaşınca kadar yürümeye devam ettim, ayakkabılarımın ucunu kaldırıma yasladım. Sonra çimenlerin üstüne basıp orada öylece durdum. Basit, kolay bir adım. Kaymadım. Ama eğer Justin'le Zach, Hannah'nın kapısına ulaşmayı becerebilselerdi, Hannah birkaç ay sonra Justin yerine Zach'ten mi hoşlanırdı, diye düşünmeden de edemedim. O zaman Justin resimden çıkar mıydı? Dedikodular belki hiç çıkmazdı, ha?

Hannah hâlâ hayatta olur muydu?

Listenin ortaya çıktığı gün, o kadar da travmatik değildi. Bir şey olmadı. O listenin bir şaka olduğunu biliyordum. Ve koridorlarda, kimin elinde bir kopyası varsa onun etrafında toplanmış insanlar da bunun bir şaka olduğunu biliyorlardı. Büyük, komik bir şaka.

Ama biri birinci sınıfların en güzel kıcının seninki olduğunu söylediğinde ne oluyor? Sen bunu bilemezsin ama ben sana söyleyeyim Alex. İnsanlar -bazı insanlar- kendilerinde, sana sanki sadece o vücut parçasından ibaretmişsin gibi davranma hakkını görüyor.

Örneğe mi ihtiyacın var? Tamam. Haritalarınızdaki B-3. Blue Spot Liquor.

Yakınlarda.

Oraya neden böyle dendiğini bilmiyorum ama ilk evimden yalnızca bir, iki blok ötede. Canım ne zaman tatlı çekse oraya giderdim. Evet, yani her gün.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Blue Spot'a hep pis bir yer gibi gözüktüğü için hiç gitmedim.

Yüzde doksan beş, Blue Spot hep boş olurdu. Sadece ben ve kasadaki adam.

Bir sürü insanın onun orada olduğunu bildiğini bile sanmıyorum çünkü küçük bir yer ve ikisi de biz buraya taşınmadan kapanmış iki dükkânın arasında kalıyor. Kaldırımından bakınca, Blue Spot, sigara ve içki reklamları asılmış bir pano gibi gözüktüyor. Ya içi? İç de aynı.

Hannah'nın eski evinin önündeki kaldırım boyunca yürüdüm. Garaj yolu hafif bir eğimle, tahta, eski garaj kapısına kadar ilerliyordu.

Kasanın önündeki tel rafta en güzel çikolatalar durur. Yani, en azından benim en sevdiğim. Ve ben kapıyı açar açmaz, daha bir çikolata bile almadan, kasadaki adam kasa-yı hemen açar çünkü bir şeyler almadan asla çıkmayacağını bilir.

Bir keresinde biri kasadaki adamın yüzünün cevize benzediğini söylemişti. Hakikaten de öyle! Muhtemelen çok sigara içtiği için öyle ama üstüne üstlük adının Wally olması da fena.

Hannah buraya taşındığından beri okula mavi bir bisikletle gelirdi. Onu şimdi hayal edebiliyorum. Tam şuracıkta. Sırtında çantasıyla garaj yolunda ilerliyor. Ön tekerleği dönüyor ve Hannah pedalları çevirip kaldırımda yanımdan geçiyor. Onun kaldırımda ilerleyişini, ağaçların, park etmiş arabaların ve evlerin yanından geçip gidişini seyrederim.

Öylece duruyorum ve hayalinin ortadan kayboluşunu izliyorum.

Tekrar.

Sonra yavaşça döndüm ve yürümeye devam ettim.

Açıkçası, Blue Spot'a gittiğim onca seferde, Wally'nin tek bir kelime bile ettiğini duyduğumu sanmıyorum. Onun bir kez olsun "merhaba" ya da "selam" dediğini veya arkadaşça bir homurtu çıkardığını hatırlamaya çalışıyorum. Fakat çıkardığını duyduğum tek ses, senin yüzündendi Alex.

Ne adamsım ama.

Alex! Doğru ya! Dün koridorda biri onu itti. Biri, Alex'i bana doğru itti. Ama kim?

O gün, her zamanki gibi, ben içeri girdiğimde kapının üstündeki küçük çan çaldı. Kasa hemen açıldı. Kasanın önündeki raftan bir çikolata aldım ama hangisini aldığımı söyleyemem çünkü hatırlamıyorum.

Alex'i düşecekken tutmuştum. İyi olup olmadığını sormuştum ama o beni görmezden gelmiş, sırt çantasını kapıp koridor boyunca koşmuştu. Acaba onu kızdıracak bir şey mi yaptım diye düşünmüştüm ama aklıma hiçbir şey gelmemişti.

Ama istesem, ben çantamda para ararken içeri girenin adını sana verebilirim çünkü onu çok iyi hatırlıyorum. Fakat o, senelerdir karşılaştığım pisliklerden yalnızca biriydi.

Bilmiyorum, belki de hepsinin adını açıklamalıyım. Ama senin hikâyende Alex, onun yaptığı şey -o korkunç,

mide bulandırıcı şey- sadece senin yaptıklarının artçı etkileriydi.

Hem onun zaten, tamamen kendisine ayrılmış bir kaseti var...

Suratımı buruşturdum. Alex'in listesi yüzünden o dükkânda ne olmuştu?

Hayır, bunu bilmek istemiyorum. Alex'i de görmek istemiyorum. Ne yarın ne de ertesi gün. Ne onu ne de Justin'i görmek istiyorum. Koca götlü Hıyar Jimmy'yi de görmek istemiyorum. Tanrım, bu işin içinde daha başka kimler var?

Blue Spot'un kapısını açıp içeri girdi. "Selam Wally!" dedi. Ve bunu, o söylediğinde kulağa çok doğal gelen, öyle bir kendini beğenmişlikle söyledi ki ilk kez böyle konuşmadığını anladım. Wally'yi sanki küçük görüyormuş gibiydi. Sonra, "Hannah, selam," dedi. "Seni görmedim."

Kasanın önünde, kapıyı açan herhangi birinin içeri girdiği anda göreceği bir yerde durduğumu söylemiş miydim?

Belli belirsiz gülümseyip selam verdim, sonra paramı buldum ve Wally'nin kırıksıklarla dolu avucuna bıraktım. Wally, anladığım kadarıyla ona hiçbir karşılık vermemişti. Ne ona bakmış ne göz kırpmış ne de gülümsemişti... Oysa genelde bana böyle yapardı.

Kaldırımı takip edip köşeyi döndüm ve evlerin olduğu sokaklardan çıkıp Blue Spot'a yollandım.

Bir kasabanın, bir köşeyi dönünce bu kadar değişebilmesi inanılmaz. Arkamdaki evler büyük ya da havalı evler

değil. Orta sınıf evler. Ama kasabanın senelerdir yavaşça dökülen bir kısmıyla sırt sırtalar.

“Hey Wally, bil bakalım ne?” Nefesi, omzumun hemen üstünden gelmişti.

Fermuarını kapatırken, sırt çantamı tezgâhın üstüne koymuştum. Wally'nin gözleri aşağıda, kasanın kenarının hemen arkasında, belime yakın bir yerdeydi ve neyin geldiğini anlamıştım.

Bir el kıçımı avuçladı. Ve sonra söyle söyledi: “Birinci Sınıfların En İyi Kızı Wally. Senin dükkânında, buracıkta duruyor!”

Bir sürü adamı böyle bir şey yaparken hayal edebiliyorum. O alaycı, o kibirli tavırlar.

Canım yanmış mıydı? Hayır. Ama bunun bir önemi yok, öyle değil mi? Çünkü asıl soru şu: Bunu yapmaya hakkı var mıydı? Cevabın açık olduğunu umuyorum.

Elini hemen, her kızın yapacağı gibi elimin tersiyle ittim. Ve Wally kabuğundan o anda çıktı. Wally o zaman bir ses çıkardı. Ağzı kapalıydı, dilini çabucak şaklatmaktan başka bir şey yapmamıştı ama o ses beni şaşırtmıştı. Wally'nin içten içe, öfkeden köpürdüğünü biliyordum.

İşte şurada. Blue Spot Liquor'un neon tabelası.

II

Bu blokta akşamları sadece iki dükkân açıktır. Blue Spot Liquor'la sokağın karşısındaki Restless Video. Blue Spot yine, önünden son geçtiğim zamanki kadar pis görünüyor-

du. Sigara ve içki reklamları bile aynıydı. Vitrinde duvar kâğıdı gibi duruyorlardı.

Kapıyı açtığımda pirinç çan çaldı. Hannah'nın çikolata almak için buraya her geldiğinde duyduğu o küçük çan. Kapının arkamdan kapanmasına izin vermek yerine, kapıyı yavaşça itip kapadım ve çana tekrar çarpmasını izledim.

“Nasıl yardımcı olabilirim?”

Onun Wally olmadığını daha bakmadan anladım.

Ama neden hayal kırıklığına uğramıştım ki? Buraya Wally'yi görmeye gelmemiştim.

Adam bu kez daha yüksek bir sesle, “Nasıl yardımcı olabilirim?” diye tekrar sordu.

Kasadan tarafa bir türlü bakamıyordum. Yani, en azından henüz. Çünkü onu orada dikilirken hayal etmek istemiyordum.

Dükkânın arka tarafında, buzdolaplarının camlı kapılarının ardında soğuk içecekler duruyordu. Susamamıştım ama yine de oraya gittim. Kapılardan birini açtım ve elimin denk geldiği ilk plastik şişeyi aldım; portakallı bir gazoz. Sonra kasanın önüne geldim ve cüzdanımı çıkardım.

Kasanın önünde, çikolatalarla dolu bir tel raf asılıydı. Hannah'nın sevdikleri işte bunlardı.

Sol gözüm seğirmeye başladı.

Kasiyer, “Hepsi bu kadar mı?” diye sordu.

Aldığım meşrubatı tezgâha bıraktım ve gözümü ovuşturarak yere baktım. Gözümün üstünde bir yer acımaya baş-

lamıştı. Ama aslında acı, daha derinden geliyordu. Kaşımın arkasından. Daha önce hiç hissetmediğim bir sıkışma.

Kasadaki adam, “Arkanızda daha fazlası var,” dedi. Herhâlde çikolatalara baktığımı sanmıştı.

Raftan bir Butterfinger alıp içeceğimin yanına bıraktım. Sonra tezgâhın üstüne birkaç dolar bırakıp paraları adama doğru ittim.

Çing!

Kasiyer birkaç bozuk parayı geri iterken, kasanın yanındaki plastik isim kartını gördüm.

“Hâlâ burada çalışıyor mu?” diye sordum.

“Wally mi?” Kasiyer burnundan nefes verdi. “Gündüz vardiyası onda.”

Ben dışarı çalarken, pirinç zil yine çaldı.

Çantamı sırtıma attım ve muhtemelen, “Pardon,” dedim ama yanından geçerken, gözlerine özellikle bakmamaya çalıştım.

Kapıyı görüyordum, çıkmaya hazırdım ama o sırada beni bileğimden kavrayıp döndürdü.

Adımı söyledi, gözlerine baktığımda o şakacı hâlimden eser yoktu.

Kolumu çekmeye çalıştım ama beni sıkı sıkı tutuyordu.

Sokağın karşısındaki Restless Video’nun neon tabelası, kararsızlık içinde yanıp sönüyordu.

Hannah'nın kimden bahsettiğini şimdi anlamıştım. Çünkü onun o bilek sıkma numarasını daha önce de görmüştüm. Her defasında, o kızı bırakana kadar yakasına yapışıp onu itmek istiyordum.

Ama bunun yerine, her defasında görmemiş gibi yapıyordum.

Zaten ne yapabilirdim ki?

Sonra o pislik, bileğimi bıraktı ve elini omzuma koydu. "Sadece oyun oynuyorum Hannah. Sakin ol."

Tamam, hadi olanları inceleyelim. Blue Spot'tan eve doğru yürürken yol boyunca olanları düşünmüştüm, o gün hangi çikolatayı aldığımı muhtemelen o yüzden hatırlamıyorum.

Blue Spot'un önündeki kenarı kırılmış kaldırıma oturdum ve portakallı gazozu yanıma, Butterfinger'ı da dizime koydum ama canımın tatlı çektiği falan yoktu.

Öyleyse onu neden almıştım? Sırf Hannah da aynı raftan çikolata aldığı için mi? Hem bunun ne önemi vardı? İlk kırmızı yıldıza gittim. İkincisine de gittim. Onun dediği her yere gidip bütün söylediklerini yapmak zorunda değilim.

Önce sözleri... Sonra hareketleri.

Demeç bir: "Sadece oyun oynuyorum Hannah."

Çevirisi: Senin kıcın, benim oyunağım. Kıcının ne olduğuna dair son sözün senin olduğunu düşünebilirsin ama öyle değil. En azından ben, "Yalnızca oyun oynuyorum," dediğim sürece değil.

Çikolatanın bir ucuna hafifçe vurunca, paket, dizimin üstünde bir aşağı, bir yukarı sallandı.

Demeç iki: "Sakin ol."

Çevirisi: Haydi ama Hannah, tek yaptığım, sana dokunmamı istediğine dair hiçbir belirti olmadan dokunmaktı. Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, hiç durma, nereme istersen orama dokun.

Şimdi de hareketlerinden bahsedelim, tamam mı?

Birinci hareket: Kıcımlı avuçlamak.

Yorumu: Bu adamın kıcımlı daha önce hiç avuçlamadığını söyleyeyim. Öyleyse neden bunu şimdi yapmıştı? Pantolonumda özel bir şey yoktu. Fazla sıkı falan değildi. Evet, bel kısmı biraz düşük olduğu için muhtemelen belimi görmüştü. Ama belimi avuçlamamıştı. Kıcımlı avuçlamıştı.

Anlamaya başlıyordum. Hannah'nın ne demek istediğini görmeye başlamıştım. Ama karnımda sanki bir kara delik açılmıştı.

En İyi Dudaklar. Listedeki kategorilerden biri de buydu.

Alex, sana kıcımlı avuçlama hakkını ona senin listenin verdiğini mi söylemeye çalışıyorum? Hayır. Listenin bu işin bahanesi olduğunu söylüyorum. Ve bu herifin tek ihtiyacı da bir bahaneydi.

Angela Romero'nun dudaklarını, o liste piyasaya çıkana kadar fark etmemiştim. Ama ondan sonra, dudaklarına hayran kalmıştım. Derslerde bir şeyler anlattığı zamanlarda onu izliyordum ama ağzından ne çıktığını duymuyordum.

Sadece dudaklarının aşığı yukarı oynayışını seyrediyordum. “Kaygan zemin,” gibi, dudaklarının ardından dilini gösteren şeyler söylediğinde ise mest oluyordum.

İkinci hareket: Önce bileğimi tuttu, sonra elini omzuma koydu.

Biliyor musunuz, bunu yorumlamaya çalışmayacağım bile. Size sadece bunun beni neden kızdığını söyleyeceğim. Kızım daha önce de avuçlanmıştı, bunda çok büyük bir şey yok. Ama bu kez, başka biri bir listeye adımı yazdığı için avuçlanmıştı. Ve bu herif rahatsız olduğumu gördüğünde özür diledi mi? Hayır. Onun yerine agresifleşti. Sonra çok küçümseyici bir ifadeyle bana sakin olmamı söyledi. Ardından, bana dokunması beni sanki teselli edecekmiş gibi, elini omzuma koydu.

Bir tüyo vereyim. Bir kıza dokunduğunuzda, şaka bile yapmış olsanız, eğer sizi iterse, onu... rahat... bırakın. Ona dokunmayın. Hiçbir yerine dokunmayın! Sadece durun. Sizin dokunuşunuz, onun midesini bulandırmaktan başka bir şey yapmaz.

Angela'mn geri kalan hiçbir yeri, dudakları kadar büyüleyici değildi. Fena sayılmazlardı ama büyüleyici değildi işte.

Sonra geçen yaz bir arkadaşın evinde, bazılarımız hiç şişe çevirmece oynamadığını itiraf edince, oynamaya başlamıştık. Çevirdiğim şişe Angela'yı ya da onun çevirdiği şişe beni işaret edinceye kadar oyuna bir son vermeyi reddetmiştim. Dudaklarımı bana acı verecek kadar yavaşça, onunkilere değdirmiştim.

Etrafta epeyce ruh hastası var Alex -ve belki ben de onlardan biriyim- fakat olay şu, eğer insanlarla dalga geçersen, diğerleri bunun yüzünden bir şeyler yaptığında, bunların sorumluluğunu alman lazım.

Daha sonra Angela'yla arka verandalarında yiyişmiştik. O dudaklara doyamıyordum.

Hepsi bir liste yüzünden olmuştu.

Aslında bu doğru değil. Senin alay ettiğin ben değildim, öyle değil mi? Ne de olsa, benim adım seksiler sütunundaydı. Jessica'nın adını seksi olmayanların arasına sen yazmıştın. Asıl Jessica'yla alay ediyordun. Kar topumuz işte burada hızlanıyor.

Jessica, canım... Sırada sen varsın.

Walkmani açıp ilk kaseti çıkardım.

Sıradaki kaset, çantamın en küçük gözünde idi. Köşesinde maviyle üç yazan kaset. Onu kasetçalara koydum ve kapağı çat diye kapadım.

2. KASET: A YÜZÜ

Hannah'nın sesi duyulmadan önce bir sessizlik oldu.

Sırayla. Bu işi böyle halledeceğiz. Birer birer.

Sokağın karşısında, binaların arkasında, güneş ağır ağır batıyordu. Sokaktaki bütün lambalar yakılmıştı. Butterfinger'ı dizimden, meşrubatı da yanımdan alıp ayağa kalktım.

Kasetlerden birini -hem de iki yüzünü- bitirdik. O yüzden devam edelim. Durum, nasıl baktığınıza göre, düzelecek ya da kötüleşecek.

Blue Spot Liquor'ün kapısının önünde bir çöp kovası vardı: Sprey boyayla maviye boyanmış bir benzin varili. Bir şey yiyecek hâlim olmadığı için, paketi açılmamış Butterfinger'ı çöpe atıp yürüdüm.

Sanki öyleymiş gibi anlaşılabilir ama okuldaki ilk senemin başında tamamen yalnız değildim. Burada, "Hannah Baker'in En Sevilen Şarkıları"nda birinci sınıfa giden iki kişiden daha bahsediyorum. Onlar da benim gibi buralarda yeniydiler. Alex Standall ve Jessica Davis. Ve hiçbir zaman sıkı fıkı olmasak da okulun o ilk birkaç haftasında birbirimize bel bağlamıştık.

Portakallı gazozun kapağını çevirdim. Şişe tıslayarak açılınca, gazozdan bir yudum aldım.

Yaz tatilinin bitmesine bir hafta kala Bayan Antilly beni evden aradı ve onunla okulda buluşup buluşamayacağımı sordu. "Yeni öğrenciler için küçük bir oryantasyon," dedi.

Belki hatırlamıyorsunuzdur diye söyleyeyim, Bayan Antilly, soyadları A'dan G'ye kadar gelen öğrencilerin rehberlik danışmanıydı. Ama o senenin ortalarında başka bir okula geçti.

Onun yerine Bay Porter'in geçtiğini hatırlıyorum. Gerçi bu geçici bir pozisyon olacaktı ama Bay Porter hâlâ aynı işi yapıyor. Rehberlik danışmanlığının yanı sıra, aynı zamanda İngilizce öğretmenini.

Sonradan bunun çok talihsiz bir olay olduğu ortaya çıktı ama bundan başka bir kasette bahsedeceğiz.

Alnımda soğuk terler birikmişti. Bay Porter mı? Onun da bu işle bir alakası var mı?

Başım dönünce, kaldırımdaki cılız ağaçlardan birine tutundum.

Eğer buluşmamızın gerçek sebebinin beni başka bir yeni öğrenciyle tanıştırmak olduğunu söyleseydi gitmezdim. Yani, eğer ortak bir noktamız çıkmazsa ne yapacaktık? Ya ben hiçbir ortak noktamızın olmadığını düşünürken diğer öğrenci, o kız, aksini düşünürse? Ya da tam tersi yaşanır da ben arkadaş olabileceğimizi düşünürken o düşünmezse ne olacaktı?

Bir sürü şey çok ters gidebilirdi.

Alnımı ağacın pürüzsüz kabuğuna yasladım ve sakince nefes alıp verebilmeye çalıştım.

Ama diğer kız Jessica Davi'sti ve o da benim gibi orada olmak istemiyordu.

İkimiz de Bayan Antilly'nin bize bir sürü psikolojik zırva anlatmasını bekliyorduk. Harika bir öğrenci olmanın ne anlama geldiği, bunun için neler yapmak gerektiği, bu okulun eyaletteki en iyi ve parlak okullardan biri olduğu ve denemek isteyen herkese, başarılı olmak için aynı fırsatların verildiği gibi şeyler.

Ama bunlar yerine, Bayan Antilly ikimize de birer arkadaş verdi.

Gözlerimi kapadım. Görmek istemiyorum ama her şey çok açık. Hannah'nın beklenmedik yokluğuna dair okulda dedikodular yayılmaya başladığında, Bay Porter sınıfımıza neden onun adını devamlı koridorlarda duyduğunu sormuştu. Gergin bir hâli vardı. Sanki hastalanmış gibiydi. Sanki cevabı biliyordu ama birilerinin, kendini aksine inandırmasını istiyordu.

Sonra bir kız, “Biri evinden bir ambulansın çıktığını görmüş,” diye fısıldamıştı.

Bayan Antilly bize neden orada olduğumuzu açıkladığı anda, Jessica’yla birbirimize dönmüştük. Jessica’nın dudakları, sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi aralanmıştı. Ama ben tam karşısında otururken ne söyleyebilirdi ki? Kendini gafil avlanmış hissediyordu. Kafası karışmıştı. Ona yalan söylenmişti.

Kendini nasıl hissettiğini biliyordum çünkü ben de aynı şeyleri hissediyordum.

Ve Bayan Antilly’nin tepkisini asla unutmayacağım. Zar zor edilmiş, dört kelime. “Ya da... boş verin.”

Gözlerimi sıkıca kapadım, o günü hatırlamaya çalıştım.

Bay Porter’ın yüzündeki şey, acı mıydı? Yoksa korku muydu? Oracıkta dikilmiş, Hannah’nın sırasına bakıyordu. Hatta sıranın da ötesine. Kimse bir şey söylememişti ama hepimiz etrafa, birbirimize bakmıştık.

Sonra Bay Porter gitmişti. Sınıftan çıkıp gitmişti ve bir hafta boyunca geri gelmemişti.

Neden? Biliyor muydu? Yaptığı bir şey yüzünden mi biliyordu?

Ve hatırladığım kadarıyla, işte söylediklerimiz.

Ben: Kusura bakmayın Bayan Antilly. Beni buraya bunun için çağırdığınızı bilmiyordum.

Jessica: Ben de. Yoksa gelmezdim. Yani, Hillary’yle bir sürü ortak noktamız olduğundan eminim. Eminim harika biridir ama...

Ben: Adım Hannah.

Jessica: Hillary dedim, değil mi? Affedersin.

Ben: Dert değil. Sadece, eğer çok yakın arkadaş olacaksak, adımlı bilmen gerekir diye düşündüm.

Ve sonra üçümüz birden güldük. Hatta Jessica'yla kahkahalarımız birbirine benzer olduğu için daha da çok güldük. Bayan Antilly'nin kahkahası ise o kadar da içten değildi. Daha çok sinirden gülüyordu. Ama yine de gülüyordu. Daha önce arkadaş olsunlar diye hiç kimseyi buluşturmaya çalışmadığını ve bunu bir daha yapacağını hiç sanmadığını iddia etti.

Ama bilin bakalım ne oldu. O buluşmadan sonra, Jessica'yla gerçekten takılmaya başladık.

Çok sinsice Bayan Antilly. Çoook sinsice.

Kampüsten çıktık, önce muhabbet tuhaf geldi. Fakat yine de annemle babam dışında konuşacak birilerinin olması güzeldi.

O sırada önümde bir şehir otobüsü durdu. Mavi çizgili, gümüş renginde bir otobüs.

Benim sapacağım yerden yürüyüp geçtik ama hiçbir şey söylemedim. Sohbetimizi bölmek istemedim fakat birbirimizi henüz pek tanımadığımız için onu eve çağırmak da istemedim. O yüzden, kasaba merkezine ulaşıncaya dek yürümeye devam ettik. Daha sonra onun da aynı şeyi yaptığını öğrendim. O da benimle konuşmaya devam edebilmek için evinin önünden yürüyüp geçmişti.

Peki, nereye gittik? Haritanızdaki E-7'ye. Monet'nin Bahçesi Kafe.

Otobüsün kapısı gıcırdayarak açıldı.

İkimiz de kahve seven tipler değildik ama orası sohbet etmek için güzel bir yere benziyordu.

Buğulu camların ardındaki yerlerin çoğunun boş olduğunu gördüm.

İkimiz de sıcak çikolata söyledik. Jessica bunun komik olacağını düşündüğü için söylemişti. Ama ben? Ben zaten hep sıcak çikolata içerdim.

Şehir otobüslerine daha önce hiç binmemiştim çünkü buna hiç gerek olmamıştı. Ama hava giderek kararıyor ve soğuyordu.

II

Gece otobüse binmek bedava olduğu için atladım. Tek kelime etmeden, şoförün yanından geçip gittim. Kadın zaten bana bakmadı bile.

Ortalara kadar ilerledim. Hava soğuk olduğu için ceke-timin düğmelerini ilikliyor, her bir düğmeyle uzun uzun uğraşıyordum. Bakışlarımı diğer yolculardan kaçırmak için her bahaneyi kullanırdım. Onlara nasıl gözüktüğümün farkındaydım. Şaşkın. Suçlu. Ağır bir darbe almış gibiydim.

Otobüse başka kimse binmediği sürece, etrafındaki üç-dört koltuk boş kalacak bir yer seçtim. Koltuğun mavi, sentetik minderi ortasından yırtılmıştı, içindeki sarı dol-

gu malzemesi dışarı fırlamak üzereydi. Pencere kenarına geçtim.

Cam serindi ama başımı oraya yaslamak, beni sakinleştiriyordu.

O öğleden sonra konuştuklarımızın çoğunu gerçekten hatırlamıyorum. Sen hatırlıyor musun Jessica? Çünkü ben gözlerimi kapadığımda, her şey sanki montajlanmış gibi. Gülüyoruz. İçeceklerimizi dökmemeye çalışıyoruz. Konuşurken ellerimizi sallıyoruz.

Gözlerimi kapadım. Cam, aşırı ısınmış yüzümün bir yanını serinletiyordu. Otobüsün nereye gittiği umurumda değildi. Eğer izin verirlerse, saatlerce oturabilirdim. Orada öylece oturup kasetleri dinleyecektim. Ve belki, hiç uğraşmadan uyuyakalırdım.

Sonra bir ara, masaya doğru eğildin. "Bence şu çocuk seni kesiyor," dedin.

Kimden bahsettiğini çok iyi biliyordum çünkü ben de onu kesiyordum. Ama o beni kesmiyordu.

"Bence asıl seni kesiyor," dedim.

Kim-daha-cesur yarışmasında, siz dinleyenlerin hepsi, Jessica'nın kazandığını bilmeli.

Jessica, Alex'e, -esrarengiz çocuğun kim olduğunu anlamadıysanız diye adını söylüyorum- "Affedersin," dedi, "ama hangimizi kesiyorsun?"

Birkaç ay sonra, Hannah'yla Justin Foley ayrıldıktan ve dedikodular başladıktan sonra, Alex o listeyi yaptı. Kim seksi? Kim değil? Ama orada, Monet'deki bu buluşmanın sonunun nereye varacağını kimse bilmiyordu.

Walkmanin stop tuşuna basmak ve bütün konuşmayı başa sarmak istedim. Geçmiş başa sarmak ve onları uyar-mak. Ya da buluşmalarını bile engellemek.

Ama bunu yapamam. Geçmiş yeniden yazamazsınız.

Alex kızardı. Ama öyle bir kızarma ki sanki vücudundaki bütün kan suratına sıçradı. Sonra inkâr etmek için ağzını açmaya kalkıştığında, Jessica onun sözünü kesti.

"Yalan söyleme. Hangimizi kesiyordun?"

Buzlanmış camların ardından, caddedeki sokak lam-balarıyla neon ışıkları görünüyordu. Dükkânların çoğu akşam olduğu için kapanmıştı ama restoranlarla barlar açıktı.

O anda Jessica'nın arkadaşlığından çok memnundum. Tanıdığım en dışa dönük, dürüst ve dobra konuşan kızdı.

Bizi tanıştırdığı için, içimden Bayan Antilly'ye teşekkür ettim.

Alex kem küm edince Jessica öne doğru eğildi, ellerini onun masasına koydu.

"Bak, bize baktığını gördük," dedi. "İkimiz de bu kasaba-da yeniyiz ve kime baktığını öğrenmek istiyoruz. Bu önemli."

Alex kekeleydi. "Ben sadece... Şey, duydum da... Ben de burada yeniyim."

Galiba Jessica'yla ikimiz de, "Ah," gibi bir şeyler söyledik. Kızarma sırası bizdeydi. Zavallı Alex yalnızca sohbetle dâhil olmak istiyordu. O yüzden onu da aramıza aldık ve sanırım en az bir saat daha -hatta belki daha da fazla- muhabbete devam ettik. Üçümüz de okulun ilk günü koridorlarda yalnız dolaşmayacağımız, öğle yemeğini tek başına yemeyeceğimiz ya da bir başına kaybolmayacağımız için mutluyduk.

Bunun bir önemi yok ama bu otobüs nereye gidiyor? Başka bir şehre mi geçecek? Yoksa bu caddelerde boş boş dolaşacak mı?

Belki de bunu binmeden sorsaydım daha iyiydi.

Monet'deki o öğleden sonra, üçümüze de çok iyi gelmişti. Okulun ilk gününü düşünerek, kaç gece korkular içinde uyuyakalmıştım? Çok. Peki ya Monet'deki o günden sonra. Hiç. Artık çok heyecanlıydım.

Ve sırf bilesiniz diye söylüyorum; Jessica'yı da Alex'i de hiç arkadaş olarak görmedim. Otomatik iki arkadaşlığa bayılacağım o ilk zamanlarda bile.

Ve onların da aynı şekilde düşündüğünü biliyordum, çünkü bunu konuşmuştuk. Eski arkadaşlarımızdan ve o insanlarla neden arkadaş olduğumuzdan bahsetmiştik. Yeni okulumuzdaki yeni arkadaşlarımızda ne aradığımızı anlatmıştık.

Ama o ilk birkaç hafta, sonrasında hepimiz dağılana dek, Monet'nin Bahçesi bizim sığınacak limanımızdı. Eğer içimizden biri ortama uyum sağlamakta ya da yeni arkadaşlar

edinmekte zorlanırsa Monet'ye gidiyorduk. Bahçenin sağındaki son masaya.

Bunu kimin başlattığından emin değilim ama kimin günü en yorucu geçmişse, elini masanın ortasına koyarak, "Elma dersem çık, armut dersem çıkma," derdi. Diğer iki kişi de ellerini onun elinin üstüne koyup eğilirdi. Sonra içeceklerimizi boştaki ellerimizle içerek dinlerdik. Jessica'yla ikimiz hep sıcak çikolata içiyorduk. Alex ise zaman içerisinde bütün menüyü elden geçirmişti.

Monet'ye yalnızca bir kere gitmiştim ama sanırım otobüsün şimdi ilerlediği sokakta olacaktı.

Evet, salaktık. Ve eğer bunlar midenizi bulandırdıysa, kusura bakmayın. Bana çok tatlı geliyor. Monet o sıralar, içimizde doldurulması gereken her türlü boşluğu dolduruyordu. Üçümüz için de geçerliydi bu.

Ama merak etmeyin... Fazla uzun sürmedi.

Yandaki koltuğa geçtim, sonra hareket eden otobüsün içinde ayağa kalktım.

Aramızdan ilk Alex ayrıldı. Koridorlarda karşılaştığımızda birbirimize arkadaşça davranıyorduk ama asla bundan ileri gitmiyorduk.

En azından, benim için öyleydi.

Koltuk başlıklarını tutarak otobüsün önüne doğru ilerledim.

Yalnızca Jessica'yla ikimiz kalınca işler çok çabuk değişmişti. Konuştuğumuz şeyler, havadan sudan laflamaktan öteye gitmiyordu.

“Bir sonraki durak ne zaman?” diye sordum. Kelimelerin ağzımdan çıktığını duyuyordum ama Hannah’nın sesiyle motor gürültüsü yüzünden ancak birer fısıltı gibiydiler.

Şoför dikiz aynasından bana baktı.

Sonra Jessica, Monet’ye gitmeyi bıraktı. Onlardan birine rastlarım umuduyla oraya birkaç kere daha gitsem de en sonunda ben de uğramayı kestim.

Ta ki...

“Herkes uyuyor,” dedi şoför. Ne dediğini anlayabilmek için dudaklarını dikkatlice izliyorum. “Nerede istiyorsan, orada durabilirim.”

Jessica’nın hikâyesinin iyi tarafı, pek çok şeyin tek bir yerde geçmesi. Böylece yıldızları takip eden sizlerin işi kolaylaşacak.

Otobüs, Monet’nin önünden geçerken, “Burası iyi,” dedim.

Evet, Jessica’yla ilk kez Bayan Antilly’nin ofisinde tanıştım. Ama birbirimizi Monet’de tanıdık.

Otobüs yavaşlayıp kaldırımı yanaşırken, düşmemek için dimdik durdum.

Ve Alex’i de Monet’de tanıdık. Ama sonra... Ama sonra bunlar oldu.

Kapı tıslayarak açıldı.

Bir gün okulda, Jessica koridorda yanıma geldi ve “Konuşmamız lazım,” dedi. Nerede ya da neden konuşmamız gerektiğini söylemedi ama Monet’yi kastettiğini anlamıştım. Ve galiba nedenini de biliyordum.

Otobüsün basamaklarından indim ve kaldırımın kenarındaki mazgala bastım. Kulaklıkları yeniden düzelterip geriye doğru yürümeye başladım.

Oraya vardığımda, Jessica koltuklardan birine yığılmış, oturuyordu. Kolları, sanki çok uzun bir zaman beklemiş gibi iki yana sarkıyordu. Belki de beklemişti. Belki onunla buluşmak için son dersimi kıracağı mı ummuşt u.

Oturdum ve elimi masanın ortasına koydum. “Elma dersem çık, armut dersem çıkma.”

Jessica elini kaldırıp masanın üstüne bir kâğıt çarptı. Sonra okuyabileyim diye kâğıdı masada itip bana doğru çevirdi. Oysa kâğıdı çevirmesine gerek yoktu çünkü o kâğıdı Jimmy’nin masasında ilk gördüğümde zaten ters duruyordu: KİM SEKSİ / KİM DEĞİL.

Listenin hangi tarafında olduğumu biliyordum... Yani, Alex’e göre. Ve güya seksi olmayan arkadaşım da tam karşımda oturuyor. Hem de güvenli limanımızda. Benim... Onun... Ve Alex’in.

“Kimin umurunda?” dedim ona. “Bunun hiçbir anlamı yok.”

Zar zor yutkundum. O listeyi okuduğumda, hiç düşünmeden arkamdaki sıraya yollamıştım. O zaman, bu bana komik bir şey gibi gelmişti.

“Hannah,” dedi, “benim yerime seni seçmesi umurumda değil.”

Konuşmanın nereye gittiğini çok iyi biliyordum ama buna izin vermeyecektim.

Peki ya şimdi? Şimdi nasıl geliyor?

Meğer, bulduğum her kopyayı alıp hepsini çöpe atmıyımışım.

“Benim yerime seni seçmedi Jessica,” dedim. “Beni senden intikam almak için seçti ve bunu sen de biliyorsun. Benim adımın, seni herkesten çok inciteceğini biliyordu.”

Jessica gözlerini kapadı ve ismimi âdeta fısıldar gibi söyledi. “Hannah.”

Bunu hatırlıyor musun Jessica? Çünkü ben hatırlıyorum.

Biri adını o şekilde söylediğinde, senin gözlerine bile bakmadığında, daha fazla yapabileceğin ya da söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Böylesi, o kişi kararını çoktan vermiş demektir.

“Hannah,” dedin. “Dedikoduları biliyorsun.”

“Dedikoduları bilemezsin,” dedim. Ve belki biraz hassas davranıyordum ama ailem buraya taşındığında, artık başka dedikodular olmayacağını ummuştum. Dedikoduları ve söylentileri arkamda bıraktığımı sanıyordum... Meğer ne aptalmışım. “Dedikoduları duyarsın,” dedim, “ama gerçek olup olmadıklarını bilemezsin.”

Sen yine adımı söyledin. “Hannah.”

Evet, dedikoduları biliyordum. Ve Alex'i okul dışında bir kere bile görmediğime dair sana yeminler ettim. Ama bana inanmadın.

Zaten niye inanacaktın ki? İnsan eski bir dedikoduyla gayet güzel örtüşen bir başkasına niye inanmasın ki? Ha Justin? Niye?

Jessica, Alex'le Hannah hakkında bir sürü dedikodu duymuş olabilirdi ama bunların hiçbiri doğru değildi.

Jessica için beni "Kötü Hannah" olarak düşünmek, "Monet'de tanıdığı Hannah" olarak düşünmekten daha kolaydı. Böylesini kabullenmek daha kolaydı. Anlamak daha kolaydı.

Onun için, dedikoduların gerçek olması gerekiyordu.

Birkaç oğlanın dolap odasında Alex'le dalga geçtiğini hatırladım: "Çat pat fırıncı." Sonra biri ona, "O keki okşadın mı fırıncı?" diye sormuştu ve herkes neden bahsedildiğini anlamıştı.

Diğerleri gidince yalnızca Alex'le ikimiz kalmıştık. İçimde ufak bir kıskançlık dolanıyordu. Kat'ın veda partisinden beri, Hannah'yı aklımdan atamamıştım. Ama söylenenlerin doğru olup olmadığını sormayı kendime yediremiyordum. Çünkü eğer öyleyse, bunu duymak istemiyordum.

Ama Alex ayakkabısını bağlarken, bana bakmadan dedikoduları yalanlamıştı. "Bilesin diye söyledim."

"Tamam," dedim. "Tamam Jessica. Okulun ilk haftalarında bana yardımcı olduğun için teşekkürler. Bu benim için çok önemliydi. Ve Alex, bu küçük, salak listesiyle her şeyi mahvettiği için üzgünüm ama yapmış işte."

Ona ikisinin ilişkisine dair her şeyi bildiğimi anlattım. Monet'deki o ilk günümüzde, Alex birimizi kesiyordu. Ve o ben değildim. Evet, bunu kıskanmıştım. Ve eğer bunu aşma-

sına yardımcı olacaksa, ikisi ayrıldığı için bana yüklemek istediği her türlü suçu kabullenirdim. Ama... söylenenler... doğru... değildi!

Monet'ye vardım.

İki oğlan duvara yaslanmış, dışarıda duruyordu. Biri sigara içiyordu, diğeri de ceketine sıkı sıkı sarılmıştı.

Ama Jessica yalnızca suçu kabullendiğimi duyuyordu.

Bana dik dik bakarak sandalyesinden kalktı ve durdu.

Söylesene Jessica, bana ne yapmak istemiştin? Yumruk atmak mı, tırmalamak mı? Çünkü bana her ikisini de yapmak istemişsin gibi gelmişti. Sanki karar veremiyormuş gibi bir hâlin vardı.

Bir de bana ne demiştin? Önemli olduğundan değil ama sırf bileyim diye. Çünkü o sırada elimi kaldırıp eğilmekle -ama yine de isabet ettirmiştin!- meşgul olduğum için ne söylediğini duyamamıştım.

Hepinizin gördüğü, kaşımın tam üstündeki o minik yara, işte o Jessica'nın tırnağının iziydi.

O yarayı birkaç hafta önce fark etmiştim. Partide. Güzel bir yüzde minik bir kusur. Ona bunun ne şeker olduğunu söylemiştim.

Ama birkaç dakika sonra, Hannah çılgına dönmüştü.

Belki de hiç görmediniz. Ama ben her sabah okula gitmek için hazırlanırken onu görüyorum. "Günaydın Hannah," diyor bana. Ve her gece yatmaya hazırlanırken de görüyorum. "İyi uykular."

Monet'nin ağır, camlı ve tahta kapısını açınca üstüme ılık hava çarptı. Herkes içeriyi kim soğutuyor diye dönüp bakınca, hemen içeri süzülüp kapıyı arkamdan kapattım.

Ama o yalnızca bir çizik değil. O karnıma sallanmış bir yumruk, suratıma atılmış bir tokat. Sen gerçek olduğunu bildiğin şeyler yerine uydurma bir dedikoduya inanmayı tercih ettiğin için sırtıma saplanmış bir hançer.

Jessica, canım, cenazeme gelip gelmediğini gerçekten bilebilmek isterdim. Eğer geldiysen, açtığın yarayı fark ettin mi?

Ya sizler -geri kalanlarınız- geride bıraktığınız yaraları fark ettiniz mi?

Hayır. Muhtemelen hayır.

Mümkün değil bu.

Çünkü o yaraların çoğu, çıplak gözle görülemez.

Çünkü cenaze yapılmadı Hannah.

2. KASET: B YÜZÜ

Hannah'nın şerefine sıcak çikolata söylemeliyim. Monet'de sıcak çikolataları, üstünde yüzen küçük lokumlarla servis ediyorlar. Böyle yapıldığını bildiğim tek kafe burası.

Ama garson kız sorunca, ucuzcu olduğum için kahve istedim. Sıcak çikolata bir dolar daha pahalıydı.

Kız tezgâhın üstünden boş bir fincan uzattı ve kendiniz-alın büfesini işaret etti. Fincanın dibine biraz süt koydum. Gerisini ise "Kıllı Göğüs Harmanı"yla doldurdum çünkü isminden epeyce kafeinli olduğu anlaşılıyordu. Belki bu sayede, kasetleri bitirmek için bütün gece uyanık kalabilirdim.

Bence onları bitirmem, hem de bu gece bitirmem gerekiyor.

Ama bunu yapmalı mıyım? Hepsini bir gecede? Yoksa kendi hikâyemi bulup dinlesem ve sonra onları kime yollayacağımı öğrenmek için, bir sonraki kasetin de birazını dinlesem olur mu?

O sırada, tezgâhın arkasındaki kız, “Ne dinliyorsun?” diye sordu. Şimdi arkamda durmuş; az yağlı ve soya sütüyle dolu paslanmaz çelik kahve termoslarına bakıyor, içleri dolu mu diye kontrol ediyordu. Siyah birkaç çizgiden oluşan dövmesi gömleğinin yakasından uzanıyor ve kısa kesilmiş saçlarının arasında gözden kayboluyordu.

Boynumdaki sarı kulaklıklara baktım. “Kaset.”

“Kaset mi?” Soya termosunu alıp karnına yasladı. “İlginç. Bildiğim bir şey mi dinliyorsun?”

Başımı hayır anlamında salladım ve kahveme üç şeker attım.

Soya sütüyle dolu termosu diğer eline aldı, sonra elini uzattı. “İki sene önce aynı okula gidiyorduk. Sen Clay’sin, değil mi?”

Fincanı bir yere bırakıp onunla tokalaştım. Avucunun içi ılık ve yumuşaktı.

“Ortak bir dersimiz vardı,” dedi. “Fakat pek konuşmazdık.”

Biraz tanıdık geliyordu ama belki saçını değiştirmişti.

“Beni çıkaramazsın,” dedi. “Liseden beri çok değiştim.” Sonra ağır bir göz makyajı yaptığı gözlerini devirdi. “Şükürler olsun.”

Fincanın içine tahta bir çubuk koyup kahvemi karıştırdım. “Hangi dersti?”

“Marangozluk.”

Onu hâlâ hatırlayamıyordum.

“O dersten elime tek geçen şey, kıymıklar oldu,” dedi. “Ah, bir de bir piyano taburesi yaptım. Piyanom hâlâ yok ama en azından taburem var. Sen ne yaptığını hatırlıyor musun?”

Kahvemi karıştırdım. “Baharatlık.” Krema karışınca kahvenin rengi açıldı ve koyu kahve tanecikleri yüzeye çıktı.

“Senin hep çok iyi biri olduğunu düşünürdüm,” dedi. “Okulda herkes öyle düşünürdü. Biraz sessizdin ama bunun bir zararı yok. O zamanlar, insanlar benim de çok konuştuğumu düşünürlerdi.”

O sırada kasadaki bir müşteri boğazını temizledi. İkimiz de ona baktık ama adam içecek listesine bakmaya devam etti.

Kız bana döndü, sonra tekrar el sıkıştık. “Neyse, belki daha fazla konuşacak vakit olduğunda görüşürüz.” Ardından tezgâhın arkasına geçti.

İşte ben buyum: İyi Çocuk Clay.

Ama bu kasetleri dinlese, aynı şeyi yine de söyler mi?

Monet’nin arka tarafındaki bahçeye açılan kapıya doğru ilerledim. Yol boyunca, insanlar kahvemi dökmem için bacaklarını boylu boyunca uzatmaktan, sandalyeleriyle geriye kaykılmaya kadar bir sürü şey yaptılar.

İlk kahvenin bir yudumu parmağıma döküldü. Kahve damlasının parmağımdan yere düşüşünü izledim. Kahve yerden silininceye kadar, ayakkabımın ucunu yere sür-tüm. O sırada aklıma, günün erken saatlerinde ayakkabı dükkânının önüne düşen kâğıt geldi.

Hannah'nın intiharından -kasetlerle dolu ayakkabı kurusu gelmeden- önce, kendimi pek çok kez onun an-nesiyle babasının ayakkabı dükkânının önünden geçerken bulmuştum. Hannah'nın buraya taşınma sebebi o dükkândı. Dükkânın sahibi, otuz yıldan sonra orayı satıp emekli olmanın peşindeydi. Ve Hannah'nın annesiyle ba-bası da taşınmak istiyordu.

Oranın önünden neden o kadar çok geçtiğimi bilmiyo-rum. Belki onunla bir bağ, okul dışında bir bağ arıyordum ve orası aklıma gelen tek yerdi. Nasıl soracağımı bilmedi-ğim soruların cevaplarını arıyordum. Onun hayatı hakkın-da. Her şey hakkında.

Ama kasetlerin, her şeyi açıklamak üzere yolda olduğundan haberim yoktu.

Hannah'nın intiharının ertesi günü o dükkâna ilk kez gitmiş, kapının önünde dikiliyordum. Işıklar kapalıydı. Vitrine seloteyle yapıştırılmış kâğıdın üzerinde, kalın, siyah keçeli kalemle, "YAKINDA AÇILCAK" diye yazıl-mıştı.

Herhâlde aceleyle yazmışlar, diye düşünmüştüm çünkü aradaki A harfini unutmuşlardı.

Bir teslimatçı, cam kapının üstüne bir post-it yapıştırmıştı ve seçenekler arasında, “Yarın tekrar uğranacak,” seçiliydi.

Birkaç gün sonra oraya yine gitmiştim. O zaman cama yapıştırılmış başka notlar da vardı.

Bugün okuldan eve dönerken, dükkânının önünden bir kere daha geçmiştim. Bütün kâğıtların üstündeki tarihleri ve notları okuduğum sırada, en eski not yapıştırıldığı yerden kopmuş ve sallanarak yere, ayakkabımın dibine düşmüştü. Onu almış ve kapının üstünde en yeni notu aramıştım. Sonra o notun bir köşesini kaldırıp eskisini bunun altına sıkıştırmıştım.

Yakında dönerler, diye düşünmüştüm. Onu herhâlde, cenazesi için eski oturdukları yere götürmüşlerdi. Eski kasabasına. Yaşlılık ya da kanserden farklı olarak, kimse intiharı beklemez. O yüzden, işlerini halletmeye fırsat bulamadan, öylece gidivermişlerdi.

Kahvemi daha fazla dökmemeye dikkat ederek, Monet’nin bahçe kapısını açtım.

Bahçedeki atmosfer rahattı, ışıkları fazla açmamışlardı. Hannah’nın sağda, en sondaki masası da dâhil, bütün masalar doluydu. Orada hepsi kitaplarıyla defterlerine gömülmüş, birbirleriyle hiç konuşmayan, beysbol şapkalı üç oğlan oturuyordu.

İçeri geri döndüm ve pencere kenarındaki küçük bir masaya oturdum. Oturduğum yerden bahçe gözüküyordu

ama Hannah'nın masası, sarmaşıklarla kaplanmış, tuğla bir sütunun arkasındaydı.

Derin bir nefes aldım.

Hikâyeler birer birer ilerlerken, adım geçmedikçe rahatlıyordum. Ardından, henüz söylemedikleri ve sıram gelince söyleyecekleri yüzünden korkuya kapılıyordum.

Çünkü sıram geliyor. Geldiğini biliyorum. Ve bir an önce bitsin istiyorum.

Ben sana ne yaptım Hannah?

Onun ilk kelimelerini duymayı beklerken pencereden dışarı baktım. Dışarı, içeriden daha karanlıktı. Yakına bakıp odaklandığımda, camda kendi yansımamı görebiliyordum.

Ama başımı çevirdim.

Masanın üstündeki walkman'e baktım. Play tuşu basılı olmasına rağmen hâlâ hiç ses yok. Belki kaset yerine tam oturmamıştır.

O yüzden stopa bastım.

Sonra tekrar playe bastım.

Çıt yok.

Başparmağımı ses düğmesinin üstünde gezdirdim. Ama kulaklıklardaki statik uğultu artınca sesi tekrar kıstım. Ve bekledim.

Şışt!.. Eğer kütüphanede konuşuyorsanız.

Sesi âdeta bir fısıltı gibi.

Şışt!.. Eğer sinema salonunda ya da kilisedeyseniz.

Kulak kesildim.

Bazen etrafta, size sessiz... Hem de çok ama çok sessiz olmanızı söyleyecek kimse olmaz. Bazen tek başınızayken sessiz olmanız gerekir. Tıpkı şimdi benim olmam gerektiği gibi.

Şışt!

Kafenin geri kalanındaki kalabalık masalarda oturan insanlar konuşuyorlar. Ama ben yalnızca Hannah'nın konuştuklarını anlıyorum. Diğer konuşulanlar yalnızca, ara sıra tiz bir kahkahayla bölünen, boğuk fon gürültüsü gibi.

Örneğin, eğer röntgencilik yapacaksınız sessiz, çok sessiz olmanız lazım. Çünkü ya sizi duyarlarsa?

Rahat bir nefes aldım. Benden bahsetmiyor. Hâlâ benden bahsetmiyor.

Ya o kişi... Ya ben... Anlarsa?

Bil bakalım ne Tyler Down. Anladım.

Koltuğuma yaslanıp gözlerimi kapadım.

Senin için üzülüyorum Tyler. Bu kasetlerde şu ana kadar adı geçmiş herkesin bir nebze rahatlamaları lazım. Onların hepsi yalancı, pislik ya da diğerlerine saldıran, güvensiz tipler. Ama senin hikâyen Tyler... İşte o biraz tüyler ürpertici.

Kahvemden ilk yudumu aldım.

Röntgenci mi? Tyler mı röntgenci? Hiç bilmiyordum.

Doğrusu bunu anlatırken benim de tüylerim ürperiyor. Neden? Çünkü sana yaklaşmaya çalışıyorum Tyler. Birinin yatak odası penceresinden bakmanın heyecanını anlamaya çalışıyorum. İzlendiğini bilmeyen birini izlemek. Onu şey yaparken yakalamaya çalışmak...

Sahi, beni ne yaparken yakalamayı umuyordun Tyler? Hayal kırıklığına mı uğramıştın? Yoksa şaşırmış mıydın?

Tamam, elleri görelim lütfen. Nerede olduğumu kim biliyor?

Kahvem masaya bırakıp eğildim ve Hannah'yı bunu kaydederken hayal etmeye çalıştım.

Neredeydi?

Şu an nerede durduğumu kim biliyor?

Sonra anladım ve başımı salladım, Tyler adına çok utanmıştım.

Eğer, "Tyler'in penceresinin dışında," dediyseniz, haklısınız. Orası, haritanızdaki A-4.

Tyler şu anda evde değil... Ama annesiyle babası evde. Ve umarım dışarı çıkmazlar. Şansıma, penceresinin altında, benimkine benzer, yüksek, kalın bir çalılık var da orada kendimi güvende hissediyorum.

Kasetleri postalamanın, sırrını bütün dünyaya gönderdiğini bilmenin Tyler için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Bu akşam okul yillığını hazırlayanların toplantısı var. Bol bol pizza yiyip dedikodu yapacaklar. O yüzden hava iyice kararıncaya kadar senin eve dönmeyeceğini biliyorum. Amatör bir röntgenci olarak, buna şükrediyorum.

O yüzden sana teşekkür ederim Tyler. İşi kolaylaştırdığın için teşekkürler.

Tyler bunları duyduğunda, burada, Monet'de oturmuş, ecel terleri dökerken sakın görünmeye mi çalışıyordu? Yoksa yatağına uzanmış, pencereden dışarı mı bakıyordu?

Sen gelmeden önce içeri bir göz atalım, olur mu? Holün ışığı açık olduğundan içerisini gayet iyi görebiliyorum. Ve evet, tam da beklediğim şeyi görüyorum... Etrafta bir sürü fotoğraf makinesi ekipmanı var.

Oldukça büyük bir koleksiyonun varmış Tyler. Her duruma uygun bir lens.

Gece görüşlü lensi de vardı. Tyler o lensle eyalet çapındaki bir yarışmayı kazanmıştı. Komedi kategorisinde birincilik. Tyler, resmi, yaşlı bir adam, gece gezdirdiği köpeği bir ağaca işemek için durduğunda çekmiş. Gece görüşlü lens sayesinde, sanki köpeğin kasıklarından yeşil lazer ışını çıkıyormuş gibi görünüyordu.

Biliyorum, biliyorum. Şimdi ne söylediğini duyabiliyorum. "Onlar okul yillığı için Hannah. Ben öğrenci hayatını resmeden bir fotoğrafçıyım." Ve eminim, annenle baban onca parayı bunun için harcamıştır. Ama bu aletleri sadece bunun için mi kullanıyorsun? Öğrencilerin şipşak fotoğraflarını çekmiyor musun?

Ah, evet. Öğrencilerin şipşak çekilmiş fotoğrafları.

Buraya gelmeden önce, sözlükte “şipşak” kelimesine baktım. Şu çok anlamlı kelimelerden biri ama sana en uygunu buydu. İşte geliyor, onu senin için ezberledim: İnsanların doğal hâllerindeyken ya da poz vermiyorlarken, spontane bir şekilde fotoğraflanması.

Söylesene Tyler, pencereimin dışında dikildiğin o geceler boyunca, senin için yeterince spontane miydim? Beni doğal, pozsuz hâlimle yakalayabildin mi?

Durun bir dakika. Duydunuz mu?

Doğrulup dirseklerimi masaya yasladım.

Yoldan bir araba geçiyor.

Kulaklarımı ellerimle kapadım.

Bu sen misin Tyler? Araba giderek yaklaşıyor. İşte farları görünüyor.

Hem Hannah’nın hem de motorun sesini duyabiliyorum.

İçimden bir ses, gelenin sen olduğunu söylüyor. Tanrım, kalbim küt küt atıyor.

Araba garaj yoluna girdi.

Onun sesinin ardından, lastikler kaldırımda ilerliyor. Motor boşta çalışıyor.

Sensin Tyler. Sensin. Motoru durdurmadığın için konuşmaya devam edeceğim. Ve evet, bu iş heyecan verici. O gerili mi kesinlikle hissedebiliyorum.

Tüm bunları duymak, Tyler için herhâlde korkunç olmuştur. Ama bir tek kendisinin duymadığını bilmek, herhâlde tam cehennemlikti.

*Tamam, siz dinleyiciler hazır mısınız? Araba kapısı...
Ve...*

Şşşt!

Uzun bir sessizlik. Hannah yavaşça, kontrollü bir şekilde nefes alıp veriyor.

Kapı çarpılıyor. Anahtarlar. Ayak sesleri. Başka bir kapının kilidi açılıyor.

Pekala Tyler. İşte dakikası dakikasına olanlar. Kapıyı kapattın, evin içindesin. Annen ve babanla konuşuyorsun. Onlara ya her şeyin harika gittiğini ve bunun en iyi okul yılığı olacağını ya da yeterince pizza almadıklarını söylüyorsun ve hemen mutfığa gidiyorsun.

Biz beklerken, geriye döneceğim ve herkese bütün bu işin nasıl başladığını anlatacağım. Ve eğer zamanlamayla ilgili bir yanlışlık yaparsam Tyler, bu kasetlerdeki insanları bul ve onlara, beni gözetlemeye, seni yakalamadan daha önce başladığını söyleyiver.

Yapacaksınız bunu, değil mi? Hepiniz? Yani, boşlukları dolduracaksınız? Çünkü anlattığım her hikâyeye, ardında cevaplanmamış bir sürü soru bırakıyor.

Cevaplanmamış mı? Ben her soruya cevap verirdim Hannah. Ama sen hiçbir şey sormadın.

Mesela, beni kaç zamandır takip ediyordun Tyler? Annemlerin o hafta şehir dışında olduğunu nereden biliyordun?

O gece partide, bana soru sormak yerine, bağırmaya başlamıştın.

Tamam, itiraf zamanı. Evin kurallarına göre, annemler olmadığında randevulaşmaya iznim yok. Bunu söylemeseler de randevuda fazla eğlenmemden ve oğlanı eve çağırmamdan korkuyorlar.

Daha önceki hikâyelerde, hakkımda duyduğunuz dedikoduların doğru olmadığını söylemiştim. Değiller zaten. Ama asla çok iyi ve temiz bir kız olduğumu da iddia etmedim. Annemler evde olmadığında dışarı çıkardım, çünkü o zaman canımın istediği kadar dışarıda kalabilirdim. Ve senin de bildiğin gibi Tyler, bütün bunların başladığı o gecede, birlikte çıktığım oğlan, benimle birlikte evin kapısına kadar geldi. Ben kapının kilidini açmak için anahtarlarımı çıkardığımda oracıkta bekledi... Ama sonra gitti.

Bakmaya korkuyorum ama acaba Monet'deki insanlar bana bakıyorlar mıydı? Tepkilerime dayanarak, dinlediğim şeyin aslında müzik olmadığını anlıyorlar mıydı?

Tyler'in yatak odasının ışığı kapalı. O yüzden demek ki ya annesi ve babasıyla derin bir muhabbete daldı ya da hâlâ aç. Tamam, nasıl istersen öyle olsun Tyler. Ben de senden bahsetmeye devam ederim.

Çocuğu içeri çağıracağımı mı ummuştun? Yoksa bu seni kıskandırır mıydı?

Kahvemi tahta çubukla tekrar karıştırdım.

Hangisi olursa olsun, içeri -yalnız!- girdikten sonra yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Ve odama adım attığım anda... Klik.

Fotoğraf makinesiyle bir fotoğraf çekildiğinde çıkan sesi hepimiz biliriz. Nostaljik bir şey olduğu için, dijital makinelerin bazıları bile hâlâ aynı sesi çıkarıyor. Ve içeri temiz hava girsin diye, penceremi daima aralık bırakırım. Dışarıda birinin durduğunu işte bu şekilde anlamıştım.

Ama bunu inkâr ettim. Çünkü annemlerin seyahate çıktığı günün gecesinde böyle bir şeyi kendime itiraf edebilmek tüyler ürperticiydi. Kendimi korkutmaktan başka bir şey yapmıyorum, dedim. Evde tek başıma kalmaya daha yeni yeni alışıyordum.

Yine de üstümü pencerenin önünde değiştirecek kadar da aptal değildim. Yatağa oturdum. Klik.

Sen tam bir geri zekâlısın Tyler. Ortaokuldayken bazıları senin zekâ özürünü düşündü. Ama değildin. Sen sadece geri zekâlıydın.

Belki de yanlış duydum, dedim. Belki bir şey çıtırdamıştı. Yatağımın tahta başı biraz gıcırdardı. Tamam, oydu işte. Yatak gıcırdamıştı.

Yorganı başıma kadar çektim ve altında soyundum. Sonra pijamamı giydim. Dışarıdaki her kimse, onun başka bir resim daha çekmesinden korktuğu için, her şeyi elimden geldiğince yavaşça yapmaya çalışıyordum. Ne de olsa, bir röntgencinin nelerden zevk aldığından pek emin değildim.

Ama durun... Bir fotoğraf daha çekilirse, bu onun orada olduğunu kanıtlardı, öyle değil mi? O zaman polisi arayabilirdim ve...

Ama işin gerçeği, ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Annemler evde yoktu. Tek başıyındım. Onu görmezden gelmek, en iyi seçenektir. Ve dışarıda olmasına rağmen, beni telefona uzanırken görürse olacaklardan korkuyordum.

Aptalca mıydı? Evet. Ama mantıklı mıydı? Evet... O an için öyleydi.

Polisi aramalıydın Hannah. Böylelikle, o kar topunun büyümesine engel olabilirdin. Hani o hep bahsettiğin kar topunu diyorum.

Hani o hepimizi ezip geçen kar topu.

Her şeyden önce, Tyler odamı neden o kadar kolayca görebiliyordu? Bunu mu soruyorsunuz? Hep panjurlarım açık mı uyuyordum?

Güzel soru, hemen kurbanı suçlayın. Ama o kadar kolay değil. Panjurlar tam sevdiğim bir açıda duruyordu. Böylelikle, havanın güzel olduğu gecelerde yıldızlara bakarak uykuya dalabiliyordum. Ve fırtınalı gecelerde ise bulutların arasında çakan şimşekleri izliyordum.

Ben de böyle yaparım. Bazı geceler dışarı bakarak uyurum. Ama odam ikinci katta olduğu için, insanların içeriye görüp görmediğini dert etmeme gerek yok.

Babam panjurları -birazcık da olsa- açık tuttuğumu öğrenince, kimsenin sokaktan beni göremeyeceğinden emin olmak için, kaldırıma kadar yürümüştü. Oradan hiçbir şey gözüküyordu. O yüzden babam kaldırımdan bahçeye geçmiş, pencereye kadar gelmişti. Ve neyi anlamıştı? Kimse, çok uzun

olmadıkça ve pencerenin altında ayak uçlarında durmadıkça beni göremezdi.

Ne kadar o şekilde durmak zorunda kaldın Tyler? Herhâlde çok rahatsızlık verici olmuştur. Beni görebilmek için onca zahmete girdiğine göre, umarım eline bir şeyler geçmiştir.

Geçmiş işte. Ama istediği şey değil. Onun yerine, eline bu geçmiş.

O zaman onun Tyler olduğunu anlasaydım, panjurların altından gizlice yaklaşıp yüzünü görseydim, hemen dışarı koşar ve onu rezil ederdim.

Aslında böyle söyleyince, işin en ilginç kısmı geliyor...

Dur! İşte geliyorsun. O hikâyeyi sonraya saklayalım.

Yarısı bile içilmemiş kahvemi masanın diğer ucuna doğru ittim.

Sizlere Tyler'ın penceresini tarif edeyim. Jaluzilerini indirmiş ama yine de içeriyi görebiliyorum. Jaluziler bambudan ya da sahte bambudan yapılmış ve her bir tahtanın arasında epeyce boşluk var. Eğer, tıpkı Tyler gibi, ayak uçlarımda durursam o geniş açıklıklardan birine uzanıp içeriyi görebiliyorum.

Tamam, ışığı açtı ve... Kapıyı kapadı. Şimdi... Yatağa oturdu. Ayakkabılarını çıkarıp attı ve şimdi de çoraplarını çıkarıyor.

Homurdandım. Lütfen aptalca bir şey yapma Tyler. Orası senin odan ve ne istersen yapabilirsin ama artık kendini daha fazla utandırma.

Belki de onu uyarmalıyım. Ona saklanması için bir şans vermeliyim. Yorganın altında soyunsun diye. Belki de cama tıklamalıyım. Ya da duvara bir yumruk ya da tekme atmalıyım. Veya ona, bana yaşattığı paranoyanın aynısını yaşatmalıyım.

Sesi giderek yükselmişti. Yoksa yakalanmak mı istiyordu?

Ne de olsa, buraya bunun için geldim, öyle değil mi? İntikam için.

Hayır. İntikam almak eğlenceli olurdu. Hastalıklı bir şekilde intikam almak beni biraz olsun tatmin ederdi. Fakat böylesi, yani Tyler'in penceresinin altında durmak beni hiç tatmin etmiyor. Kararımı vermiştim.

O hâlde neden? Neden buradayım?

Evet, ne demiştim? Buraya kendim için gelmediğimi söylemiştim. Ve eğer bu kasetleri elden ele geçirirseniz, listede yer alan sizlerin dışında hiç kimse söylediklerimi duymayacak. O hâlde niye buradayım?

Söyle. Lütfen Hannah. Neden bunu dinlediğimi söyle. Neden ben?

Buraya seni izlemek için gelmedim Tyler. Sakin ol. Ne yaptığın umurumda değil. Hatta şu anda sana bakmıyorum bile. Sırtımı duvara yasladım ve sokağı seyrediyorum.

Burası, her iki tarafı ağaçlıklı sokaklardan biri. Ağaçların dalları tepede parmak uçları gibi birbirlerine değiyor. Şairane, değil mi? Böyle sokakları, çocukken en sevdiğim tekerlemeyle

karşılaştıran bir şiir bile yazmıştım: İşte kilise, işte kulesi, açın bütün... Falan filan.

Hatta aranızdan biri, yazdığım o şiiri okumuştur bile. Bundan daha sonra bahsedeceğiz.

Yine benden bahsetmiyor. Ben, Hannah'nın şiir yazdığını bile bilmiyordum.

Ama şimdi Tyler'dan bahsediyoruz. Ve ben hâlâ Tyler'ın evinin sokağındaydım. Onun karanlık ve boş sokağı. Benim burada olduğumu... henüz bilmiyor. O yüzden o yatağa yatamadan önce bu işi bitirelim.

Ertesi gün okulda, Tyler benim penceremi ziyaret ettikten sonra, önümde oturan kıza olanları anlattım. Bu kız iyi bir dinleyici ve hâlden anlayan bir tip olarak biliniyordu, ben de birilerinin benim için korkup endişelenmesini istiyordum. Birinin korkularına hak vermesine ihtiyacım vardı.

Neyse, sonradan anlaşıldı ki aslında bu işe hiç uygun bir kız değilmiş. O kızın, içinizden çok azınızın bildiği sapık bir yanı var.

"Röntgenci mi?" dedi. "Nasıl yani, gerçek bir röntgenci mi?"

"Sanırım," dedim.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu hep çok merak etmişimdir," dedi. "İnsanın bir röntgenicisinin olması... Ne bileyim... Seksi bir şey."

Kesinlikle sapık. Ama kim bu kız?

Ve ben bunu neden umursuyorum?

Gülmüseyip tek kaşını havaya kaldırdı. "Sence geri gelir mi?" Açıkkası, onun geri gelebileceği o ana kadar aklıma hiç gelmemişti. Ama o böyle söyleyince korktum. "Ya gelirse?" diye sordum.

"O zaman bana anlatmak zorundasın," dedi. Ve sonra arkasını dönüp sohbetimizi bitirdi.

Şimdi, bu kızla ikimiz daha önce hiç birlikte takılmamıştık. Bir sürü ortak dersimiz vardı ve sınıfta birbirimize iyi davranırdık. Bazen birlikte dolaşalım da derdik ama sonra bunu hiç yapmazdık.

İşte, dedim, bunun için altın bir fırsat.

Omzuna hafifçe vurdum ve ona annemlerin şehir dışında olduğunu söyledim. Gelip bir röntgenciye iş üstünde yakalamak ister miydi?

Okuldan sonra eşyalarını almak için birlikte evine gittik. Sonra bana geldik. Hafta içi bir akşam olduğu ve muhtemelen geç kalacağı için, annesiyle babasına bir okul projesi üzerinde çalışacağımızı söyledi.

Tanrım. Herkes aynı bahaneyi mi kullanıyor?

Ev ödevimizi yemek masasında bitirdik, havanın kararmasını bekliyorduk. Arabasını yem olarak evin önüne park etmişti.

İki kız. Dayanılmaz, değil mi?

Koltuğumda hafifçe kıpırdandım.

Yatak odama geçtik ve bağdaş kurarak yatağın üstüne oturduk. Yüz yüze bakıyor ve aklımıza gelen her şeyden ko-

nuşuyorduk. Röntgencimizi yakalamak için, sessiz konuşmamız gerektiğinin farkındaydık. O ilk klik sesini duymamız lazımdı.

Ağzı açık kaldı. Gözlerinde, daha önce hiç görmediğim bir mutluluk vardı.

Bana, konuşmaya devam etmemi fısıldadı. “Duymamış gibi yap. Oynamaya devam et,” dedi.

Başımı salladım.

Sonra ağzını eliyle kapadı ve doğaçlama yaptı. “Aman Tanrım! Orana dokunmasına izin mi verdin?” dedi.

Birkaç dakika daha “dedikodu” yaptık. Bizi ele verecek, uygunsuz kahkahalar atmamaya çalışıyorduk. Fakat o klik sesi durmuştu ve dedikodu malzemelerimiz hızla tükeniyordu.

“Ne isterim, biliyor musun?” diye sordu. “Şöyle güzel bir sırt masajı.”

“Çok fenasın,” diye fısıldadım.

Bana göz kırptı, sonra dizlerinin üstünde ayağa kalktı ve yatağıma iyice yayılınca kadar, ellerini uzattı ve bir kedi gibi gerindi. Klik.

O fotoğrafları umarım yakmış ya da silmişsindir Tyler. Çünkü eğer sızarlarsa, bu senin suçun olmasa bile, başına gelecekleri düşünmek bile istemiyorum.

Üzerine oturdum. Klik.

Saçlarını kenara ittim. Klik.

Ve omuzlarını ovmaya başladım. Klik. Klik.

O ise başını pencereden diğer tarafa çevirerek "Eğer fotoğraf çekmeyi bırakırsa bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Ona bilmediğimi söyledim.

"O zaman başka bir şey yapıyor demektir," dedi. Klik.

Omuzlarını ovmaya devam ettim. Aslında herhâlde iyi bir iş yapıyordum çünkü konuşmayı kesmişti ve dudaklarında güzel bir gülümseme belirmişti. Ama sonra yeni bir fikir fısıldadı. Sapıgı iş üstünde yakalayacaktı.

"Olmaz," dedim. İçimizden biri tuvaletinin geldiğini söyleyerek odadan çıkmalı ve polisleri aramalıydı. Böylece bu işe oracıkta bir son verebilirdik.

Ama öyle olmadı.

"Hayatta olmaz," dedi. "Tanıdığım biri olup olmadığını öğrenene kadar gitmem. Hem ya bizim okuldansa?"

"Öyleyse ne olacak?" diye sordum.

Bana kendisini örnek almamı söyledi, ardından bacaklarımın altından çıktı. Onun planına göre, "Üç," dediğinde pencereye fırlayacaktım. Fakat röntgencinin -muhtemelen korkup- gittiğini sanıyordum çünkü onun üstüne çıktığımdan beri hiç klik sesi duyulmamıştı.

"Biraz vücut losyonu sürmenin vakti geldi," dedi. Klik.

O ses sinirimi tepeme çıkardı. Tamam. Bu oyunu oynaya-
cağım, diye düşündüm. "Üst çekmeceye bak," dedim.

O pencereye en yakın çekmeceyi işaret edince başımı salladım.

Koltukaltılarım hafifçe terlemişti. Oturduğum yerde tekrar rahatsızca kımıldandım. Ama, yine de dinlemeyi bırakamıyordum.

Çekmeceyi açtı, içine baktı ve ağzını kapadı.

Ne? Çekmecemde böyle bir tepki verebileceği hiçbir şey yoktu. Koca odada, o tarz hiçbir şey yoktu.

Oyunbaz ve yüksek bir sesle, "Bunlardan hoşlandığını bilmiyordum," dedi. "Bunu... Birlikte kullanmalıyız."

"Eee, tamam," dedim.

Elini çekmecenin içine uzattı, bazı şeyleri karıştırdı ve sonra ağzını eliyle tekrar kapadı. "Sende bunlardan kaç tane var? Sen kesinlikle yaramaz bir kızsın," dedi. Klik. Klik.

Çok zekice, diye düşündüm. "Neden saymıyorsun?"

Saydı. "Bir bakayım. Bir tane... Ve iki..."

Bir ayağımı yataktan yere indirdim.

"... Üç!"

Pencereye doğru hamle yaptım ve jaluzinin ipini hemen çektim. Jaluziler anında yukarı fırladı. Yüzüne bakmaya çalıştım ama çok hızlı hareket ediyordun.

Fakat diğer kız yüzüne bakmıyordu Tyler.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Penisine dokunuyor."

Tyler, her neredeyse çok üzgünüm. Tüm bunları hak ediyorsun ama üzgünüm.

Peki, sen kimdin? Uzun boylu olduğunu ve saçlarını görmüştüm ama yüzünü açıkça görememiştim.

Ama yine de kendini belli ettin Tyler. Ertesi gün okulda bir sürü insana aynı soruyu sordum. Dün gece neredeydiniz? Kimileri evde ya da bir arkadaşlarının evinde olduklarını söyledi. Ya da sinemada. "Sana ne," dedi bazıları. Ama sen Tyler, sen hemen savunmaya geçtin ve en ilginç cevabı verdin.

"Ne, ben mi? Hiçbir yerde değildim."

Ve nedense, hiçbir yerde olmadığını söylerken gözlerin seğirmeye başladı ve alnında terler birikti.

Tam bir geri zekâlısın Tyler.

Hey, en azından orijinal bir cevap vermiştin. Ve en azından, evimin etrafında dolanmayı bıraktın. Fakat varlığını asla gitmedi Tyler.

Senin ziyaretlerinden sonra, artık her gece panjurlarımı sımsıkı kapatıyordum. Yıldızlarla şimşekleri bir daha asla göremedim. Her gece sadece ışığı kapatıp yattım.

Beni neden rahat bırakmadın Tyler? Evim. Yatak odam. Oraların benim için güvenli olması gerekirdi. Dışarıdan, her şeyden korunmalıydılar. Ama sen bunları elimden aldın.

Neyse... Hepsini değil.

Sesi titriyordu.

Ama kalanları aldın.

Durdu. O sessizlikle birlikte, ne kadar uzun zamandır boşluğa baktığımı fark ettim. Masanın diğer ucundaki fincanıma doğru bakıyordum ama onu görmüyordum.

Etrafımdaki insanlara bakamayacak kadar korkuyordum. Herhâlde şimdi bana bakıyorlar. Yüzümdeki acılı

ifadenin ne anlama geldiğini ve şu modası geçmiş kasetleri dinleyen bu zavallı çocuğun kim olduğunu anlamaya çalışıyorlar.

Peki, senin güvenliğin ne kadar önemli Tyler? Ya senin mahremiyetin? Belki sana göre, benim için olduğu kadar önemli değildir. Ama bu kararı vermek sana düşmez.

Camdaki yansımanın da ötesindeki loş bahçeye baktım. Ama sarmaşıklı sütunun ardında, onun masasında birilerinin hâlâ oturup oturmadığını seçemedim.

Meğer o masa bir zamanlar Hannah'nın kendini güvende hissettiği yerlerden biriymiş.

Hikâyende adı geçen bu gizemli kız kim Tyler? Sırtını ovduğumda o kadar güzel gülümseyen de kim? Senin kim olduğunu ortaya çıkarmama kim yardım etti? Söyleyeyim mi?

Bakalım. O bana ne yaptı?

Cevap için... Üçüncü kaseti takın.

Benden bahsetmene hazırım Hannah. Sonunda bu işi bitirmeye hazırım.

Ah Tyler, yine pencerenin önünde dikiliyorum. Hikâyeni bitirmek için biraz uzaklaşmıştım ama yatak odanın ışığı bir süredir kapalı... O yüzden şimdi geri geldim.

Uzun bir sessizlik. Yaprakların hışırtısı.

Tık tık Tyler.

Duydum. Cama tıkladı. İki kere.

Endişelenmeyin. Yakında öğreneceksiniz.

Kulaklıkları çıkardım, sarı kabloyu walkman'ın etrafına sı-
kıcı doladım ve aleti ceketimin cebine tıktım.

Monet'nin kitaplığı eski kitaplarla doluydu. Çoğu, ora-
da bırakılmış kitaplardı. Kovboy, kişisel gelişim ve bilim
kurgu kitapları.

Kalabalık masaların etrafından dikkatlice dolanıp kitap-
lığın yanına gittim.

Dev bir eşanlamalı sözcükler sözlüğünün yanında, cildi
kopmuş bir sözlük duruyordu. Açıkta kalmış kitap sırtına
biri, kalın uçlu, siyah bir kalemle SÖZLÜK yazmıştı. Aynı
rafta her biri farklı renklerde beş defter vardı. Bunlar okul
yıllıklarıyla, üç aşağı beş yukarı aynı boyuttaydı ama boş
sayfaları için satın alınırlardı. Bunlara karalama defteri de-
nirdi. Her sene yeni bir tane daha alınır ve insanlar içlerine
istediklerini yazarlardı. İçlerinde özel günlere ait notlar,
korkunç şiirler, güzel veya çirkin ya da sadece basit çizimler
olurdu.

Her defterin sırtına yapıştırılmış seloteybin üstünde
senesi yazardı. Lise birinci sınıftaki yılımıza ait defteri çe-
kip çıkardım. Hannah, Monet'de o kadar vakit geçirdiğine
göre, belki o da buraya bir şey yazmıştı. Şiir gibi bir şey. Ya
da belki hiç bilmediğim başka becerileri vardı. Belki resim
çizebiliyordu. Kasetlerin çirkinliğinden başka bir şey arı-
yordum. İhtiyacım vardı. Onu başka bir şekilde görebil-
mem gerekiyordu.

Çoğu insan yazdıklarının başına tarih attığı için sayfaları geriye doğru çevirdim. Eylül'e kadar. İşte burada.

Sayfayı kaybetmemek için defteri işaret parmağımın üstüne kapadım ve masama geri götürdüm. Ilık kahvemden bir yudum aldım, defteri tekrar açtım ve üstte, kırmızı kalemle yazılmış sözcükleri okudum: "Herkesin elma dersem çık, armut dersem çıkma oyununa ihtiyacı vardır."

İmzalar üç ismin baş harfleriyle atılmıştı: J.D. A.S. H.B. Jessica Davis. Alex Standall. Hannah Baker.

Baş harflerin altında, sayfaların arasındaki kat yerine ters bir fotoğraf sıkıştırılmıştı. Fotoğrafı çekip aldım, sonra ön yüzünü çevirdim.

Fotoğraftaki Hannah'ydı.

Tanrım, gülüşüne bayılırdım. Ve saçları... Fotoğrafta saçları hâlâ uzundu. Kollarından biri, başka bir öğrencinin beline dolanmıştı. Courtney Crimsen. Arkalarında bir sürü öğrenci duruyordu. Herkesin elinde bir şişe, bir teneke kutu ya da plastik, kırmızı bir bardak vardı. Parti ortamı karanlıktı ve Courtney pek mutlu görünmüyordu. Ama öfkeli de görünmüyordu.

Sanırım gergin görünüyordu.

Acaba neden?

3. KASET: A YÜZÜ

Courtney Crimsen. Ne güzel bir isim. Zaten çok da güzel kızdır. Güzel saçlar. Güzel bir gülüş. Güzel bir ten.

Üstelik çok da tatlısındır. Herkes öyle söyler.

Karalama defterindeki fotoğrafa baktım. Partinin birinde Hannah'nın kolu, Courtney'nin beline dolanmış. Hannah mutlu. Courtney gergin. Fakat neden o hâlde olduklarına dair en ufak bir fikrim yok.

Evet Courtney, sen koridorda karşılaştığın herkese karşı tatlısın. Seninle okuldan sonra arabana kadar yürüyen herkese de tatlısın.

Soğuyan kahvemden bir yudum aldım.

Kesinlikle okuldaki en popüler kızlardan birisin. Ve sen... sadece... çok... tatlısın. Değil mi?

Yanlış.

Kahveyi bitirmek için fincanı kafama diktim.

Evet benim sevgili dinleyenlerim. Courtney kime rastlarsa ya da kiminle konuşursa, onlara karşı hep iyidir. Ama yine de, kendinize bir sorun: Yoksa bütün bunlar gösteriş için mi?

Bir bardak daha almak için, kahve alınan yere gittim.

Bence öyle. Şimdi sizlere bunun nedenini anlatayım.

Öncelikle, dinleyenlere söylüyorum. Tyler'ın, Courtney'nin sırtına masaj yaptığım sırada çektiği resimleri size göstereceğini sanmam.

Sütlü kahve termosu elimden kayıp tezgâhın üstüne düştü. Termosu yere düşmeden yakaladım, sonra omzumun üstünden geriye baktım. Kasadaki kız, başını geriye doğru atıp kahkahayı bastı.

Hannah'nın odasındaki Courtney miymiş?

Hannah uzunca bir süre bekledi çünkü muhtemelen, bu bilgiyi sindirmemiz gerektiğini biliyordu.

Eğer o resimleri gördüyseniz, ne mutlu size. Çok seksi olduklarına eminim. Ama artık bildiğiniz gibi, onlar bilerek verilmiş pozlar.

Poz kesmek. Courtney'nin hikâyesini özetlemek için ne kadar güzel bir kelime. Çünkü poz kesiyorsanız, birinin sizi izlediğini biliyorsunuz demektir. Gülücükler takınırsınız. Kişiliğinizin en tatlı yönlerini ortaya çıkarırsınız.

Courtney'nin, karalama defterindeki fotoğrafta verdiği pozun, bununla alakası yoktu.

Ve lisedeyken, insanlar sizi devamlı izlediklerinden, poz vermek için daima bir sebep vardır.

Termosun üstüne basınca, fincana sıcak, koyu kahve döküldü.

Ama senin bunu bilerek yaptığını düşünmüyorum Courtney. Seni bu kasetlere o yüzden koydum. Yaptıklarının diğer insanları etkilediğini bilmen için. Daha açık olmak gerekirse, beni nasıl etkilediğini göstermek için.

Courtney oldukça tatlı kızdır. Kasetlerde adının geçtiğini duymak onu herhâlde öldürmüştür.

Sırtımdaki tüyler diken diken oldu. “Öldürmüştür.” Şu lafi artık kelime dağarcığımdan çıkaracağım.

Courtney Crimsen. Kulağa neredeyse kusursuz gelen bir isim. Dediğim gibi, görünüşün de kusursuz. Geriye sadece... kusursuz olmak kalıyor.

Kahveyi, kremayı ve şeker küplerini karıştırıp masama geri döndüm.

İşte seni bu konuda takdir ediyorum. Şirretlik yolunu seçip yine de bütün arkadaşlarıyla erkek arkadaşlarını idare edebilirdin. Fakat sen bunun yerine, herkes seni sevsin, kimse senden nefret etmesin diye tatlı yolu seçmişsin.

Dürüst olayım. Senden nefret etmiyorum Courtney. Aslına bakarsan, senden hoşlanmadığımı bile söyleyemem. Hatta bir ara, ikimizin arkadaş olacağını sanmıştım.

Doğrusu bunu hatırlamıyordum. İkisini birlikte takılırken hiç görmemiştim.

Sonradan bana iyi davranmanın sebebinin, beni, "Courtney Crimsen'in Çok Tatlı Bir Kız Olduğunu Düşünen İnsanlar" listesine eklemek olduğu ortaya çıktı. Böylece okul yıllığında "En Sevilen Öğrenci" seçilmek için bir oy daha kazanacaktın.

Sen bana bunu bir kez yaptıktan ve ben de yaptığını fark ettikten sonra, aynısını diğerlerine de yaptığını gördüm.

İşte, Courtney, hayatımın antolojisine katkı bu.

Sevdin mi? Hayatımın antolojisi?

Bunu şimdi uydurdum.

Sırt çantamı kucağıma alıp en geniş gözün fermuarını açtım.

Tyler'in bizim spontane fotoğraflarımızı çektiği günün ertesi, sıradan bir gün gibi başladı. İlk dersin zili çaldı. Courtney her zamanki gibi birkaç saniye gecikti. Gerçi koşmasına gerek yoktu çünkü henüz Bayan Dillard da gelmemişti.

Onun da her zamanki hâliydi.

Çantamdan Hannah'nın haritasını çıkardım ve küçük masaya yaydım.

Önündeki sırada oturanla konuşman bitince omzuna hafifçe vurdum Courtney. Göz göze geldiğimiz an, ikimiz de kahkaha atmaya başladık. Üç, beş kelime bir şeyler konuştuk. Fakat kimin ne söylediğini hatırlamıyorum çünkü sen ne söyleyen, ben de aynısını düşünüyordum.

"Çok tuhaf."

"Biliyorum."

“Ne?”

“İnanabiliyor musun?”

“Çok komik.”

Bayan Dillard en sonunda gelince, önüne döndün. Ders bitince de gittin.

Haritada, Tyler’ın evini gösteren kırmızı yıldızı aradım. Hannah’nın hikâyesini bu kadar yakından takip ettiğim için kendimi tuhaf hissediyordum. Sanki takıntılıymışım gibi. Hem de fazla takıntılı. Ama bir yandan da takıntıyı inkâr etmek istiyordum.

İkinci derse girmek üzere koridora çıktığımda, bir dakika, diye düşündüm. Hoşça kal demedi.

Onun istediği şeyi yapıyorum.

Takıntı değil bu. Saygıdan yapıyorum. Onun son isteğini gerçekleştiriyorum.

Diğer günlerde hoşça kal der miydin ki? Hayır, bunu pek sık yapmazdın. Ama bir önceki geceden sonra, bu kez bilerek yaptığını düşündüm. Oysa yirmi dört saat öncesinde yaşadıklarımızdan sonra, daha yakın olmamızı beklerdim.

A-4. Tyler’ın evinin üstünde kırmızı bir yıldız.

Ama görünüşe bakılırsa, yine uzak birer tanıdık gibi olmuştuk. Koridorlarda merhabalaşıyorduk, bazen de dersten sonra bana hoşça kal diyordun ama diğerleriyle konuştuğundan daha fazla konuşmuyordun.

Ta ki parti gecesine dek.

Yani, bana tekrar ihtiyacın olduğu geceye kadar.

II

Soluklanmak için biraz durmaya ihtiyacım vardı. Artık daha fazla dinleyemezdim.

Kulaklıkları çıkardım ve boynuma doladım. O sırada, birlikte marangozluk dersi aldığım kız, elinde plastik bir leğenle dolaşp boş masalardaki fincanlarla tabakları topluyordu. Benim yanımdaki masayı temizlediği sırada karanlık pencereye doğru baktım. Camdaki yansıması pek çok kez benden yana baktı ama dönmedim.

O gidince kahvemden bir yudum aldım ve düşünmek için elimden geleni yaptım. Sadece bekledim.

On beş dakika sonra, Monet'nin önüne bir otobüs geldi ve bekleyiş bitti. Haritayı kaptım, çantamı sırtıma attım ve kapıya koştum.

Otobüs biraz uzaktaydı. Kaldırım boyunca koşup otobüsün basamaklarını çıktım ve ortalara yakın bir yerde, boş bir koltuk buldum.

Şoför dikiz aynasından bana baktı. "Yola erken çıkmışım," dedi. "O yüzden burada birkaç dakika duracağız."

Başımı salladım, kulaklıkları taktım ve pencereden dışarı baktım.

Size, ilerleyen kasetlerde çok daha büyük ve önemli bir parti olduğunu söyleyeyim.

Öyle mi? Ben işin içine orada mı gireceğim?
Fakat Courtney, olaya bu partiyle dâhil oluyor.
Okuldaydım, sırtımda çantamla ilk dersten çıktığım sırada elimi tuttun.

"Hannah, bekle," dedin. "Nasılsın?"

Gülümseyişin, dişlerin... Kusursuzdu.

Muhtemelen, "İdare eder," ya da "İyiyim, Sen nasılsın?" gibi bir şey söyledim. Ama aslında umurumda değildi Courtney. Kalabalık koridorda her göz göze gelişimizde senin bakışlarının başkalarına kaydığını gördükçe sana saygım azalıyordu. Ve bazen de o koridordaki kaç kişinin aynı şeyi hissettiğini merak ediyordum.

Bana, o akşam düzenlenecek partiden haberim olup olmadığını sordun. Haberim olduğunu söyledim ama partiye gidesim ve konuşacak birilerini bulmak için etrafta dolanasım yoktu. Ya da etrafta beni konuştuğum kişiden kurtaracak birilerini aramak da içimden gelmiyordu.

"Birlikte gidelim," dedin. Sonra başını hafifçe yana eğip bir gülücük attın ve -muhtemelen bana öyle geldi ama- gözlerini bile kırpmadın.

Evet, Courtney aynen böyledir. Kimse ona dayanamaz ve o da herkesle flört eder.

"Neden?" diye sordum. "Partiye neden beraber gidelim ki?"

Soruma belli ki çok şaşırmıştın. Yani sen, sensin ve herkes seninle partiye gitmeyi ister. Ya da en azından, seninle bir partiden içeri girerken görülmeyi. Hem de herkes! Kızlar.

Erkekler. Hiç önemi yok. İşte insanların sana duyduğu hayranlık böyle bir şey.

Böyle bir şey? Ya da böyle bir şeydi? Çünkü içimden bir his, bunun değişmek üzere olduğunu söylüyor.

Ama ne yazık ki çoğu, senin bu imajı ne kadar dikkatlice planladığını fark etmiyor.

Sorumu tekrarladın. "Partiye neden beraber gidelim ki mi? Hannah, birlikte takılalım diye tabii ki."

Sana, beni onca zaman görmezden geldikten sonra, benimle neden takılmak istediğini sordum. Ama sen tabii ki beni görmezden geldiğini inkâr ettin. Yanlış anladığımı ve partinin birbirimizi yakından tanımamız için iyi bir fırsat olacağını söyledin.

Hâlâ şüphelensem de sen, sensin ve herkes seninle partiye gitmeyi ister.

Ama sen biliyormuşsun Hannah. Biliyormuşsun ama yine de gitmişsin. Niye?

"Harika!" dedin. "Araban var mı?"

Kalbim bir parça kırıldı.

Ama hemen toparlandım ve şüphelerimi bir kere daha görmezden geldim. "Var Courtney," dedim. "Saat kaçta?"

Bunun üzerine defterini açtın ve bir parça kâğıt yırttın. Mavi, minik harflerle adresini, saati ve isminin baş harflerini yazdın: C.C. Bana kâğıdı uzatırken, "Harika olacak!" dedin, sonra eşyalarını toplayıp gittin.

O sırada otobüsün kapısı kapandı ve kaldırımdan uzaklaştık.

Bil bakalım ne oldu Courtney? Kapıdan çıkarken boşça kal demeyi unuttun.

Partiye neden benimle gitmek istediğine dair tahminlerim şunlar: Senin tarafından görmezden gelinmenin beni kızdırdığını biliyordun. En azından, incindiğimin farkındaydın. Ve böylesi, senin kusursuz şöhretin için iyi değildi. Bu sorunun halledilmesi gerekiyordu.

Haritalarınızda D-4 millet. Courtney'nin evi.

Haritayı tekrar açtım.

Arabayı kaldırıma çektiğimde, evinin kapısı anında açıldı. Hemen dışarı çıkıp verandadan seke seke geçtin ve kaldırıma doğru koştun. O sırada annen de kapıyı kapamadan önce arabamın içine iyice bakabilmek için eğildi.

Endişelenmeyin Bayan Crimsen, diye düşündüm. Burada oğlanlar yok. Alkol yok. Uyuşturucu yok. Eğlence yok.

Neden kendimi onun haritasını takip etmek zorunda hissediyorum? Gerek yok ki buna. Kasetlerin her birini önlü, arkalı dinliyorum ya, bu kadarı yeter.

Ama yetmiyor.

Kapıyı açıp yanımdaki koltuğa oturdun ve emniyet kemeri bağladın. "Beni bırakacağın için teşekkürler," dedin.

Haritayı, bunu o istediği için takip etmiyorum. Anlamam gerektiği için bunu yapıyorum. Ona ne olduğunu iyice anlayabilmek için ne gerekiyorsa yapmam lazım.

Seni bırakacağım için mi? Beni neden çağırdığına dair hâlâ şüphelerim varken, duymak istediğim merhaba bu değildi.

D-4. Tyler'ın evinden yalnızca birkaç blok ötede.

Senin hakkında yanılmak istedim Courtney. Gerçekten istedim. Senin, durumu birlikte partiye gidelim diye gelip seni almam olarak görmeni istemiştim. Böylesi, benim seni gideceğin yere kadar götürmemden çok farklı bir şey.

Partinin nasıl geçeceğini o anda anladım. Peki ya nasıl bitti? İşte o sürpriz oldu. Sonu... Tuhafı.

Otobüsteki her koltuğun arkasına tutturulmuş, plastik, kare camın ardında şehrin bütün otobüs güzergahlarının yazdığı bir harita duruyordu. Otobüs Courtney'nin evinin önünden geçecek, Tyler'ın evine gelmeden bir blok önce sola dönecek ve sonra duracaktı.

Arabayı iki buçuk blok öteye park ettik çünkü bulabildiğimiz en yakın yer orasıydı. Bende, motor kapandıktan sonra bile çalışmaya devam eden şu müzik sistemlerinden var. Müzik, biri kapılardan birini açana kadar durmaz. Ama o gece kapıyı açtığımda müzik durmadı... Sadece uzaktan geliyor gibiydi.

"Aman Tanrım," dedin. "Bu müzik galiba partiden geliyor!"

Eviden iki buçuk blok ötede olduğumuzu söylemiş miydim? Müziğin sesi işte o kadar yüksekti. Partiyi kesinlikle polisler basacaktı.

Çoğu partiye işte bu yüzden gitmiyorum. Bölüm birincisi olmama çok az var. Bir hatayla benim için her şey mahvolabilir.

Partiye giden öğrenci kafilesinde yerimizi aldık. Tıpkı çiftleşmek için denize açılan bir somon sürüsü gibiydik. Oraya vardığımızda -partilere formalarını giymeden asla gelmeyen- iki futbolcu, bahçe kapısının her iki yanında durmuş, bira paralarını topluyordu. Ben de para çıkarmak için elimi cebime attım.

Müziğin gürültüsü arasında bana, "Sen orasını bana bırak," dedin.

Karıya vardığımızda çocuklardan biri, "Bir bardak iki dolar," dedi. Sonra kiminle konuştuğunu fark etti. "Ah. Selam Courtney. Al." Ve sana kırmızı, plastik bir bardak verdi.

İki dolar mı? O kadarcık mı? Herhâlde kızlara ayrı fiyat çekiyorlar.

Başınla beni işaret ettin. Çocuk gülümseyip bana da bir bardak uzattı. Ama bardağa uzandığımda onu bırakmadı. Bana, yerine bakacak çocuğun gelmek üzere olduğunu ve beraber takılmamız gerektiğini söyledi. Ona gülümsedim fakat sen beni kolumdan kavrayıp bahçe kapısından içeri soktun.

"Yapma," dedin. "Bana güven."

Sana bunun nedenini sordum fakat kalabalığa bakındığın için beni duymadın.

Courtney'yle futbolcular hakkında hiçbir hikâye hatırlamıyorum. Basketbolcular, evet. Çok hikâye var. Ama futbolcu? Hiç.

Sonra bana ayrılmamız gerektiğini söyledin. Ve bunu söylediğinde ilk ne düşündüğümü bilmek ister misin Courtney? Vay canına, bunu söylemen fazla uzun sürmemişti.

Görmek gereken birkaç kişi olduğunu ve sonra tekrar buluşacağımızı söyledin. Yalan attım ve benim de görmem gereken insanlar olduğunu söyledim.

Sonra bana, sensiz gitmememi söyledin. "Senin arabanla geri döneceğim, unuttun mu?" dedin.

Nasıl unutabilirim ki Courtney?

Otobüs, Courtney'nin sokağına saptı. Buradaki evlerin üçte birinin bahçesinde satılık tabelaları vardı. Courtney'nin evinin önünden geçerken, sanki orada, kapının üstüne kırmızı spreyle boyanmış bir yıldızla karşılaşmayı bekliyordum. Ama veranda kapkaranlıktı. Evin ışıkları da yanmıyordu.

Bana gülümsedin. Ve en sonunda, o sihirli kelimeyi söyledin. "Hoşça kal." Ve gerçekten de vedalaşıyordun.

"İneceğin durağı mı kaçırdın Clay?"

Sırtım buz kesti.

Bir ses. Bir kız sesi. Ama kulaklıklardan gelmiyordu.

II

Biri bana seslenmişti. Ama ses nereden gelmişti?

Otobüs boyunca dizilmiş siyah pencereler ayna görevi görüyordu. Arkamda oturan kızın yansımasını gördüm. Galiba benim yaşlarımdaydı. Ama onu tanıyor muydum ki? Dönüp baktım.

Skye Miller. Sekizinci sınıfa giderken hoşlandığım kız. Gülümsüyordu. Ya da ödümü patlattığını bildiği için, daha çok pis pis sırıtıyormuş gibi bir hâli vardı.

Skye çok güzel kızdır ama bu sanki aklından hiç geçmemiş gibi davranır. Özellikle de son birkaç senedir. Her gün basit, bol şeyler giyer. Kendini resmen onlara boğar. Şimdi de üstünde gri, bol bir eşofman takımı vardı.

Kulaklıkları çıkardım. “Selam Skye.”

“Evini geçtin mi?” diye sordu. Uzun zamandır benimle bu kadarlık bile konuşmamıştı. Aslında onun uzun zamandır kimseye tek kelime ettiğini duymuyordum. “Şoföre söylersen durur.”

Başımı salladım. Hayır. Benim evim değil.

Otobüs bir sonraki kavşaktan sola döndü ve kaldırılma yaklaştı. Kapı açılınca şoför, “İnecek var mı?” diye sordu.

Otobüsün ön tarafına, dikiz aynasına bakıp şoförle göz göze geldim. Sonra tekrar Skye’a döndüm. “Nereye gidiyorsun?” diye sordum.

O pis sırtıma yine belirdi. Gözlerini benimkilerden ayırmıyor, bana kendimi rahatsız hissettirebilmek için elinden geleni yapıyordu. Ve doğrusu işe yarıyordu.

En sonunda, “Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi.

Neden böyle yapıyor? Sekizinci sınıftan bu yana ne oldu? Neden dışlanmış biri gibi davranmakta ısrar ediyor? Ne değişti? Kimse bilmiyor.

Durağıma gelmiştik, inmeliydim. İki kırmızı yıldızın ortasında idim: Tyler’ın eviyle Courtney’ninki.

Ya da kalıp Skye'la konuşmalıydım. Daha açık olmak gerekirse, kalıp onunla konuşmaya çalışabilirdim. Tek taraflı olacağı garantili bir konuşma.

“Yarın görüşürüz,” dedi.

Hepsi bu. Konuşma bitmişti. İtiraf etmem lazım, biraz rahatlamıştım.

“Sonra görüşürüz,” dedim.

Çantamı sırtıma attım ve otobüsün ön tarafına doğru yürüdüm. Şoföre teşekkür edip soğuk havaya çıktım. Kapı arkamdan kapandı. Otobüs gitti. Skye başını cama yaslamış, gözlerini kapamıştı.

Çantamı iki omzuma birden asıp bağcıklarını sıkılaştırdım. Tyler'ın evine doğru yürümeye başladım.

İyi ama hangi ev olduğunu nereden bileceğim? Evet, bu blokta olduğunu biliyorum ama Hannah adres falan vermemişti.

Eğer yatak odasının ışıkları açıksa, belki bambu jalu-leri görürüm.

Geçtiğim her eve fazla uzun bakmamaya çalışarak o jalu-leri aradım.

Belki şansım yaver gider. Belki bahçesinde bir tabela vardır. RÖNTGENCİ. İÇERİ GİRİN.

Kendi basit şakama gülmeden edemedim.

Hannah'nın sözleri bir düğmeye basınca geri gelecek kadar yakinken, böyle gülümsemek yanlış geliyor. Ama insana kendini iyi de hissettiriyor. Üstünden yalnızca bir-

kaç saat geçmesine rağmen, sanki ilk kez gülümsüyor gibiyim.

Sonra, iki ev ötedeki pencereyi gördüm.

Ve gülümsemeyi bıraktım.

Yatak odasının ışığı açıldı ve pencere, bambu jaluzilerle kapalıydı. Kırılmış camı, gümüş koli bandından bir örümcek ağı bir arada tutuyordu.

Cam, taş yüzünden mi kırılmıştı? Biri Tyler'ın penceresine taş mı atmıştı?

Tanıdığım biri mi yapmıştı bunu? Listede adı geçiyor muydu?

Yaklaştıkça, Hannah'yı, Tyler'ın penceresinin kenarında dikilmiş, bir ses kayıt cihazına fısıldarken hayal edebiliyordum. Söylediklerini bu mesafeden duyamazdım. Ama sonunda, kelimeleri bana yine de ulaşmıştı işte.

Tyler'ların evinin ön bahçesi, komşularınınkinden bir çalı çitle ayrılıyordu. Görünmemek için çalılara yaklaştım. Çünkü Tyler tetikte, etrafa bakınıyor olmalıydı. Birilerinin penceresini hızla açmasını beklemesi gerekirdi.

“Bir şey atmak ister misin?”

Sırtım yine buz kesti. Birine vurup kaçmaya hazır hâlde döndüm.

“Dur! Benim!”

Okuldan Marcus Cooley.

Öne eğilip ellerimi dizlerime yasladım. Nefes nefese kalmıştım. “Burada ne yapıyorsun?” diye sordum.

Marcus'ın elinde yumruk büyüklüğünde bir taş vardı. "Bunu al," dedi.

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Neden?"

"Kendini daha iyi hissedersin Clay. Gerçekten."

Pencereye baktım. Koli bandı yapıştırılmış yerine. Sonra yere bakıp gözlerimi kapadım ve başımı salladım. "Dur tahmin edeyim Marcus. Kasetlerde sen de varsın."

Cevap vermedi. Ama zaten bir cevap vermesine gerek yoktu. Başımı kaldırdığımda gözlerinin köşeleri gülümsememeye uğraşıyordu. Ve bu uğraştan, onun utanmadığını anladım.

Tyler'in penceresini başımla işaret ettim. "Bunu sen mi yaptın?"

Marcus taşı elime sıkıştırdı. "İlk reddeden sen olacaksın Clay."

Kalbim küt küt atmaya başlamıştı. Marcus yanımda, Tyler da içeride bir yerlerde olduğu için ya da elimdeki ağır taş yüzünden değil. Bana demin söylediği şey yüzünden.

"Sen buraya gelen üçüncü kişisin," dedi. "Artı, ben varım."

Marcus'un dışında, listede yer alan başka birini Tyler'in penceresine taş atarken hayal etmeye çalıştım. Ama yapamadım. Çok anlamsızdı.

Hepimiz listedeyiz. Hepimiz. Hepimiz bir şeylerden dolayı suçluyuz. Tyler bizden niye farklı olsun ki?

Elimdeki taşa baktım. “Bunu neden yapıyorsun?” diye sordum.

Marcus başıyla arkada bir yeri işaret etti. “Şuradaki benim evim. Işıkları yanan. Kim gelip gidiyor diye Tyler’ın evini izliyorum.”

Tyler’ın, annesiyle babasına ne anlattığını tahmin bile edemiyordum. Onlara, nasıl olsa daha çok taş gelebilir diye camı değiştirmemeleri için yalvarmış olabilir miydi? Peki ya onlar ne demişlerdi? Ona bunu nereden bildiğini mi sormuşlardı? Nedenini sormuşlar mıydı?

“İlk gelen Alex’ti,” dedi Marcus. Bana bunu anlatmaktan en ufak bir utanç duymuyor gibi bir hâli vardı. “Bizde takılırken bir anda, benden ona Tyler’ın evini göstermemi istedi. Neden olduğunu anlamadım çünkü arkadaş falan değillerdi ama onun hangi evde oturduğunu öğrenmeyi gerçekten çok istiyordu.”

“Eee, ne yaptın, penceresine atсын diye eline bir taş mı tutuşturdu?”

“Hayır. Bu fikir ondan çıktı. O zaman benim kasetlerden haberim bile yoktu.”

Taşı havaya atıp diğer elimle tuttum ve ağırlığını tarttım. Önceki taşlar camın direncini kırmamış olsaydı bile, bunun karşısında o camın hiçbir şansı yoktu. Öyleyse Marcus benim için neden bu taşı seçmişti? Kasetlerin geri kalanını dinlemişti ama camın işini benim bitirmemi istiyordu. Neden?

Taşı tekrar öteki elime aldım. Marcus'un omzunun üstünden, evinin verandasında yanan ışığı görebiliyordum. Ona hangi pencerenin kendisinininki olduğunu söyletmiydim. Ona bu taşı kendi evinin pencerelerinden birine atacağımı, o yüzden küçük kız kardeşini korkutmayayım diye, hangi pencerenin onunki olduğunu bana söylemesini söyletmiydim.

Taşı sıktım. Sımsıkı tuttum. Ama sesimin titremesine engel olamıyordum. "Sen hıyarın tekisin Marcus."

"Ne?"

"Kasetlerde sen de varsın," dedim. "Değil mi?"

"Sen de varsın Clay."

Hem öfkeden hem de ağlamamak için verdiğim uğraştan dolayı sesim titriyordu. "Bizi ondan farklı kılan şey ne?"

"O bir röntgenci," dedi Marcus. "Bir ucube. Hannah'yı camdan gözetlediğine göre, biz de neden onun camını kırmayalım ki?"

"Ya sen?" diye sordum. "Sen ne yaptın?"

Bir an için bana baktı. Sonra gözlerini kırıştırdı.

"Hiçbir şey. Komik bir mesele," dedi. "Benim o kasetlerde yerim yok. Hannah intihar etmek için bir neden aramış sadece."

Taşı kaldırıma attım. Ya böyle yapacaktım ya da oracıkta suratına fırlatacaktım.

"Çekil git başımdan," dedim ona.

"Burası benim mahallem Clay."

Parmaklarım kapanıp yumruğa dönüştü. Yerdeki taşa baktım, onu geri almayı çok istiyordum.

Ama döndüm. Hemen. Tyler'ın evinin önündeki kaldırımından, onun penceresine hiç bakmadan yürüyüp geçtim. Durup düşünemiyordum. Boynumdaki kulaklıkları çekip tekrar kulaklarıma taktım. Sonra elimi cebime uzatıp playe bastım.

Bana hoşça kal dediğinde hayal kırıklığına uğramış mıydım Courtney?

Pek sayılmaz. Beklediğin bir şeyle karşılaşınca hayal kırıklığına uğramak zor.

Yürümeye devam et Clay.

Ama kendimi kullanılmış gibi mi hissetmişim? Kesinlikle.

Ve Courtney, beni kullandığı onca zaman boyunca, muhtemelen gözümdeki imajını cilaladığını düşündü. Bunun... geri teptiğini söyleyebilir miyiz?

O parti benim için ilklerin gecesi oldu. İlk kez, yumruk yumruğa dövüldüğünü gördüm. Korkunçtu. Kavganın neden çıktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama benim hemen arkamda başlamıştı. İki oğlan bağırıyordu, sonra arkama döndüğümde göğüslerinin arasında sadece birkaç santim vardı. O sırada etraflarına bir kalabalık toplandı ve onları gaza getirmeye başladı. İnsanlar onların etrafını kalın bir duvar gibi sarmıştı, olayı yatıştırmaya niyetleri yoktu. Tek ihtiyaçla-

rı, göğüslerden birinin, kazara bile olsa aradaki boşluğu kapamıyordu ve böylece kavga başlayacaktı.

İşte şöyle oldu.

İçlerinden birinin diğerine göğüs atması, itiş kakışa, o da hemen çeneye sallanan bir yumruğa dönüştü.

İki yumruk daha atılınca döndüm ve insanların arasından geçtim. O esnada insanlar dörder sıra hâlindeydi. Arkadakiler daha iyi görebilmek için parmak uçlarında dikiliyorlardı.

İğrençti.

İçeri koştum, saklanacak bir banyo aradım. Fiziksel bir rahatsızlığım yoktu ama zihnen... Aklım almıyordu. Düşünebildiğim tek şey, kusmam gerektiği.

Haritayı çıkardım ve en yakın yıldızı aradım. Courtney'nin evine gitmeyeceğim. Onun karanlık, boş evine bakarken, Hannah'nın ondan bahsetmesini dinleyemem.

Sıradaki yere gideceğim.

Bir keresinde, Sağlık Bilgisi dersinde migrenle ilgili bir belgesel izlemiştik. Röportaj yapılan adamlardan biri, migren atakları sırasında yere çömelip başını defalarca yere çarpıyordu. Böylece, beynindeki ulaşamadığı acıyı, dışarıdan gelen, kontrol edemediği bir acıya dönüştürüyormuş. Bir şekilde, kusarak benim de yapmak istediğim şey de buydu.

Kırmızı yıldızların tam olarak nerelerde olduğunu görmek, durmadıkça, bir sokak lambasının altında dikilmekçe zordu. Ama duramıyordum. Bir anlığına bile.

Kimse onların zayıf olduğunu düşünmesin diye, o oğlanların birbirlerini yumruklaması bana fazla gelmişti. İtibarları onlar için yüzlerinden daha önemliydi. Ve Courtney'nin itibarı, benim itibarımdan kesinlikle daha önemliydi.

O partideki herhangi biri, onun beni oraya arkadaşı olarak getirdiğine gerçekten inanmış mıydı? Yoksa beni partiye yalnızca iyilikseverliğinden getirdiğini mi düşünmüşlerdi?

Sanırım bunu asla bilemeyeceğim.

Haritayı tekrar katladım ve kolumun altına sıkıştırdım.

Ne yazık ki bulduğum tek banyo doluydu. O yüzden içeri geri gittim. Kavgaya bitmiş, her şey normale dönmüştü. Artık gitmem gerekiyordu.

Hava soğumaya devam ediyordu, yürürken kollarımı ovuşturdum.

Partiye gelirken girdiğimiz bahçe kapısına ulaştığımda, bin bakalım orada bir başına kim dikiliyordu?

Tyler Down... Hem de elinde fotoğraf makinesiyle birlikte. Tyler'ı rahat bırakmanın vakti geldi Hannah.

Beni gördüğünde yüzünde oluşan ifade paha biçilmezdi. Ve acınası. Kollarını göğsünde birleştirip fotoğraf makinesini bana göstermemeye çalıştı. Ama bunu neden yapmıştı ki? Onun okul yıllığı çalışanlarından olduğunu herkes biliyordu.

Ama yine de sordum. "O makine ne için Tyler?"

"Ne? Ah... Bu mu? Eee... Yıllık için."

Ve sonra, biri arkadan bana seslendi. Onun kim olduğunu söylemeyeceğim çünkü bunun bir önemi yok. Tıpkı Blue

Spot Liquor'da kışımı sıkkan kişi gibi, onun söyleyecekleri de başka birinin yaptıkları... başka birinin duyarsızlığı yüzündendi.

"Courtney bana seninle konuşmamı söyledi," dedi.

Nefesimi çabucak bıraktım. Artık itibarın mahvoldu Courtney.

Arkasına baktım. Bahçenin diğer ucunda, buzla dolu bir şişme havuzun ortasında, üç tane gümüş bira fıçısı duruyordu. Courtney ise havuzun yanında, başka bir okuldan üç oğlanla konuşuyordu.

Önümde duran oğlan, birasından yavaşça bir yudum aldı. "Seninle takılmanın eğlenceli olduğunu söylüyor," dedi.

Yumuşamaya başladım. Gardımı indirdim. Evet, belki haklıydım ve Courtney yalnızca kendi imajını korumaya uğraşıyordu. Belki yanıma, konu

Evet, çocuk hoş bir tipti. Ve tamam, belki bazı şeyleri unutmaya hazırdım.

Ama bir şey olmuş Hannah. Ne?

Bir süre konuştuktan sonra, bu çocuk bir itirafta bulunacağını söyledi. Meğer Courtney onu benimle konuşsun diye yollamamış. Ama çocuk, Courtney'nin benden bahsettiğini duymuş ve bu yüzden gelip beni bulmuş.

Ona Courtney'nin ne dediğini sorunca, yalnızca gülümseyip çimlere baktı.

Artık bu oyunlardan bıkmıştım! Ona, Courtney'nin benim hakkımda ne dediğini bilmek istediğimi söyledim.

“Seninle takılmak eğlenceliymiş,” diye tekrarladı.

Gardımı yavaş yavaş, tekrar almaya başlamıştım.
“Eğlenceli derken... Nasıl yani?” dedim.

Omuz silkti.

“Nasıl diyorum?”

Hazır mısınız millet? Bizim küçük ve tatlı Bayan Crimsen’imiz, bu oğlana ve artık konuşulanları duyabilecek mesafede her kim duruyorsa onlara, benim çekmecelerimin derinliklerinde birkaç sürpriz sakladığımı söylemiş.

Sanki karnıma sağlam bir yumruk yemişim gibi nefesim kesildi.

O sırada, Tyler Down’ın uzaklaşmaya başladığını göz ucuyla gördüm.

Gözlerimde yaşlar birikiyordu. “Sana orada ne olduğunu söyledi mi?” diye sordum.

Yine gülümsedi.

Yüzüm kızardı, ellerim titremeye başladı ve ona, Courtney’ye neden inandığını sordum. “İnsanların benim hakkımda söylediği her şeye inanıyor musun?”

Bana sakinleşmemi, bunun bir önemi olmadığını söyledi.

“Hayır!” dedim. “Çok önemli.”

Bira fıçılarıyla dolu havuzun yanına gidip bir çift lafetmek için yanından ayrıldım. Ama oraya giderken, aklıma daha iyi bir fikir geldi. Tyler’ın yanına koşup önünde dikildim. “Bir fotoğraf ister misin?” dedim. “Beni izle.” Sonra onu kolundan tuttum ve bahçeye soktum.

Fotoğraf! Karalama defterinin arasındaki fotoğraf.

Tyler onun havuzun fotoğrafını çekmesini istediğini sandığı için, yol boyunca itiraz etti. "Asla basmazlar," dedi. "Reşit olmayanların içki içtiği fotoğrafları basarlar mı?"

Doğru. Öğrencilerin gerçek hayatını gösteren bir yıllık istekler miydi hiç?

"Havuzun değil, benim fotoğrafımı çekmeni istiyorum," dedim. "Benimle Courtney'nin."

Yemin ederim, o anda alnını ter bastı. Benimle sırt masajı yaptığım kız, tekrar birlikte.

Ona iyi olup olmadığını sordum.

"Evet, hayır, tabii, iyiyim," dedi. Aynen böyle söyledi.

Fotoğrafta Hannah'nın kolu Courtney'nin belindeydi. Hannah gülüyordu ama Courtney gülmüyordu. O gergindi.

Nedenini şimdi anlıyordum.

Courtney ortada bardağını doldurtuyordu, Tyler'a orada beklemesini söyledim. Courtney beni görünce, eğlenip eğlenmediğini sordu.

"Biri resmini çekmek istiyor," dedim. Sonra onu kolundan tuttum ve Tyler'ın yanına götürdüm. Ona elindeki bardağı yere bırakmasını, yoksa resmin yıllıkta kullanılamayacağını söyledim.

Demek fotoğrafı Monet'deki karalama defterinin arasına Tyler koymuş. Onu görmemizi istemiş.

Ama bu, onun planının bir parçası değildi. Beni partiye yalnızca, o kadar uzun bir süre görmezden geldikten sonra, o

güzel adını temize çıkarmak için çağırmıştı. Bizi birbirimize bağlayan kalıcı bir fotoğrafın olmaması gerekiyordu.

Courtney kolunu çekmeye çalıştı. “Ben... istemiyorum,” dedi.

Hışım la dönüp ona baktım. “Nedenmiş Courtney? Beni buraya niye çağırdın? Lütfen bana yalnızca bir şoför olduğumu söyleme. Ben arkadaş olmaya başladığımı sanıyordum.”

Tyler fotoğrafı yıllıkta asla bulamayacağımızı bildiği için, onu karalama defterinin arasına koymuştu sanırım. Fotoğrafı yıllığa asla veremezdi. Hele de fotoğrafın gerçekte ne anlama geldiğini öğrendikten sonra.

“Arkadaşız tabii,” dedi.

“O hâlde içkini yere bırak,” dedim. “Fotoğraf çekilme zamanı geldi.”

Tyler fotoğraf makinesini kaldırıp lensini odakladı. Güzel, doğal gülüşlerimizi bekl iyordu. Courtney içkisini yere bıraktı. Ben de kolumu onun beline doladım ve şöyle dedim: “Eğer çekmecemden bir şey ödünç almak istersen, sorman yeter.”

Tyler, “Hazır mısınız?” dedi.

Biri sanki bana dünyanın en komik fıkrasını anlatmış gibi öne doğru eğildim. Klik.

Sonra onlara, parti baydığı için gideceğimi söyledim.

Courtney kalmam için yalvardı. Bana mantıklı davranmamı söyledi. Belki de aşırı hassas davranıyordum. Yani, o gitmeye hazır değildi. Eğer şoförü onu beklemezse eve nasıl geri dönebilirdi ki?

"Seni bırakacak başka birini bul," dedim. Ve gittim.

Bir yanım, onun daveti hakkında bu kadar haklı çıktığım için ağlamak istiyordu. Ama bunun yerine, arabama giden o uzun yolu yürürken gülmeye başladım. Ve ağaçlara doğru, "Neler oluyor?" diye bağırdım.

O sırada biri bana seslendi.

"Ne istiyorsun Tyler?" dedim.

Bana parti hakkında haklı olduğumu söyledi. "Parti hakikaten bayıktı."

"Hayır Tyler. Değildi," dedim. Sonra ona neden peşimden geldiğini sordum.

Bakışlarını fotoğraf makinesine kaydırды ve lensiyle oynamaya başladı. Birinin onu eve bırakması gerekiyormuş, öyle dedi.

Doğrusu bunu duyunca gerçekten gülmeye başladım. Sadece söylediği şeye değil, bütün akşamın acayıplığına gü-lüyordum. Akşamları sinsi sinsi dolandığını, gece görevlerini bildiğime dair hiçbir fikri yok muydu? Yoksa, gerçekten bilmediği mi umuyordu? Çünkü bilmediğim sürece arkadaş olabiliydik, öyle değil mi?

"İyi," dedim. "Ama hiçbir yerde durmayacağız."

Eve giderken benimle birkaç kez konuşmaya çalıştı. Fakat her seferinde onu susturdum. Her şey yolundaymış gibi davranmak istemiyordum çünkü değildi.

Onu bıraktıktan sonra, en uzun yoldan eve gittim.

Muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım.

Daha önce hiç bilmediğim ara sokaklarla saklı caddelerden geçtim. Yepyeni mahalleler keşfettim. Ve en sonunda... bu kasabadan ve içindeki her şeyden bıktığımı anladım.

Ben de aynı şeyi düşünmeye başlıyorum Hannah.
Öteki yüze geçin.

3. KASET: B YÜZÜ

O Benim Bir Dolarlık Sevgilim'i kaçınız hatırlıyor?

Kaçımız bunu aslında unutmayı tercih eder?

Aslında eğlenceli bir şeydi, değil mi? Bir anket dolduruyorsun, bilgisayar cevaplarını analiz ediyor, sonra diğer anketlerle karşılıklı tarıyor. Yalnızca bir dolara gerçek ruh eşinin adını ve numarasını öğreniyorsun. Beş dolara, ilk beşinkileri. Ve hey! Bütün kazanç iyi bir yere gidiyor.

Ponpon Kampı

Ponpon Kampı.

Her sabah hoparlörlerden neşeli duyurular yapılıyordu. "Unutmayın, anketleri doldurmak için yalnızca dört günü-

nüz kaldı. Gerçek aşkınız ortaya çıkana dek, sadece dört günü daha yalnız geçireceksiniz.”

Ve her sabah, yeni bir ponpon kız, geri sayıma devam ediyordu. “Sadece üç gün kaldı... Sadece iki gün kaldı... Sadece bir gün kaldı... Beklenen gün geldi!”

Kaldırımda attığım her adımla Tyler’la Marcus’un evinden uzaklaştıkça, omuzlarımdaki kasların biraz daha rahatladığını hissediyordum.

Sonra bütün ponpon kızlar takımı, “O benim, o benim, o benim bir dolarlık sevgilim!” diye şarkı söyledi.

Bunun ardından, tabii ki bağırışlar, çığlıklar, tezahüratlar geldi. Onları hep öğrenci işleri ofisinde hoplayıp zıplayıp ponponlarını sallarken hayal ediyordum.

Öğretmenlerden birinin bir işi için, öğrenci işleri ofisinin önünden sadece bir kez geçmiştim ve gerçekten de öyle yapıyorlardı.

Ve evet, ben de anketimi doldurdum. Hayatım boyunca anketlere bayıldım. Eğer beni o gençlik dergilerinden birini okurken yakaladıysanız, yemin ederim, makyaj sırları için değil, anketler için okuduğumdandır.

Sen zaten hiç makyaj yapmazdın Hannah. Makyaja ihtiyacın yoktu.

Tamam, saç ve makyaj tüyolarının bazıları işe yarar şeylerdi.

Sen makyaj yapıyor muydun?

Fakat ben dergileri yalnızca anketler için alıyordum. Tüyolar ekstradan geliyordu.

Birinci sınıftayken doldurmak zorunda kaldığımız şu kariyer anketlerini hatırlıyor musunuz? Hani şu seçmeli dersleri seçmemize sözüm ona yardımcı olacak anketler? Benim anketimin sonucuna göre, benden harika bir oduncu olurmuş. Ve eğer o kariyer yürümezse, yedek kariyerime astronot olarak devam edebilirmişim.

Astronot ya da oduncu mu? Cidden mi? Yardımınız için teşekkürler.

Yedek kariyerimi hatırlamıyordum ama bana da oduncu çıkmıştı. Testin bana neden bunu uygun gördüğünü anlamaya çok çalışmıştım. Evet, açık havayı sevdiğimi söylemiştim ama bunu kim sevmezdi ki? Ağaç kesmeyi seviyorum demek değildi bu.

Sevgili anketi iki kısımdan oluşuyordu. Önce, kendini tanıttıyordun. Saç rengi. Göz rengi. Boy. Vücut tipi. Ev sevdiğin tarz müzik ve filmler. Sonra hafta sonları en çok yaptığın üç şey. Komikti, çünkü listeyi yapan her kimse, içki içmekle seksi yazmayı unutmuştu. Oysa öğrencilerimizin çoğu için, bu daha doğru olurdu.

Toplamda yirmi soru vardı. Ve listemde çıkan isimlere dayanarak, herkesin sorulara dürüstçe cevap vermediğini biliyordum.

Kaldırımın ortasında, bir sokak lambasının altında, koyu yeşil, metal bir bank var. Bir zamanlar burası otobüs durağıydı. Ama şimdi bank, sadece insanlar dinlensin diye duruyor. Yaşlılar ya da yürüyemeyecek kadar yorulmuş insanlar için.

Benim için.

Anketin ikinci kısmında, ruh eşinde ne aradığını anlatma sırası geliyordu. Boyu. Vücut tipi. Atletik olup olmadığı. Utangaç mı, dışa dönük mü olduğu.

Soğuk metalin üstüne oturup öne doğru eğildim ve başımı ellerimin arasına aldım. Evden yalnızca birkaç blok ötedeyim ama nereye gideceğimi hâlâ bilmiyorum.

Ben o anketi yaparken, okuldaki birini tarif ettiğimi fark etmiştim.

Keşke kendi anketimi düzgünce doldursaymışım.

Cevaplarımın, tamamen tek bir kişiyi tarif ettiği düşünülündüğünde, o kişinin en azından ilk beşte çıkmasını beklerdim. Ama o kişi herhâlde ponpon kızlara ve onların bağırışlarına duyarsızdı çünkü listemin hiçbir yerinde çıkmamıştı.

Ve hayır, size onun adını söylemeyeceğim... Şimdilik.

Eğlence olsun diye, kendi anketimi *Çavdar Tarlasında Çocuklar* kitabındaki Holden Caulfield olarak doldurmuş-tum. O sömestr onu okumak gerekiyordu ve aklıma ilk gelen isim o olmuştu.

Holden. O depresif melankolikle ilk buluşma ne korkunç olurdu ama.

Anketler üçüncü derste, tarih dersinde dağıtılınca cevaplarımı hemen yazdım.

Benim listemde tabii ki bir sürü tuhaf isim vardı. Tam da Holden Caulfield gibi birine âşık olacağını tahmin ettiğim tipler.

Coach Patrick'in tarih dersi her zamanki gibi geçiyordu. Tahtaya muhtemelen ders başlamadan beş dakika önce yazılmış bir sürü yazıyı çözmeye çalış, sonra onları defterine geçir. Eğer bunu ders bitmeden yaparsan, kitabının sekseninci sayfasından doksan dördüncü sayfasına kadar oku... Ve uyuma.

Konuşmak da yok.

O kızlardan her birinin beni arayacağını nereden bilebilirdim ki? Okuldaki herkesin, anketi bir şaka olarak gördüğünü sanmıştım. Ponpon Kampı'na bağlı toplansın diye.

Dersten sonra hemen öğrenci komitesinin odasına gittim. Anket kutusu, tezgâhın sonunda, kapıya yakın bir yerde duruyordu. Tepesi kesilmiş ve üstüne pembe, kırmızı kalpler yapıştırılmış, büyük bir ayakkabı kutusu. Kırmızı kalplerin üstünde, "AH BENİM CANIM SEVGİLİM!" yazıyordu. Pembelerin üstünde yeşil dolar işaretleri vardı.

Anketimi ikiye katladım, kutunun içine attım, sonra gitmek için döndüm. Fakat Bayan Benson her zamanki güleç hâliyle orada dikiliyordu.

"Hannah Baker?" dedi. "Courtney Crimsen'la arkadaş olduğunuzu bilmiyordum."

Aklımdan geçenler herhâlde yüzüme yansımıştı çünkü hemen çark etti. "En azından ben öyle sandım. Öyle gibi görünüyor. Yani arkadaşsınız, öyle değil mi?"

Yani bu kadın da herkesin işine burnunu sokar zaten.

Aklıma ilk olarak, pencereimin dışında dikilen Tyler geldi... Ve öfkeden kudurdum! O röntgenci, fotoğraflarını insanlara mı gösteriyordu? Hem de Bayan Benson'a?

Hayır. Bayan Benson bana, o sabah yıllık odasına bir şeyler götürdüğünü söyledi. Duvarlara yıllıkta çıkabilecek, örnek fotoğraflar yapıştırılmış. Birinde Courtney'yle ikimiz varmışız.

Tahmin ettiniz herhâlde. Partide çekilen, kolumu onun beline doladığım ve sanki çok eğleniyormuşum gibi yaptığım fotoğraf.

Çok başarılı bir aktrissin Hannah.

Ona, "Hayır, yalnızca tanışıyoruz," dedim.

"Sahiden komik bir resim," dedi Benson. Ve bundan sonra söylediklerini bire bir hatırlıyorum: "Yıllık fotoğraflarının en iyi tarafı, herkesin o anı seninle paylaşması... Sonsuza dek."

Kulağıma, sanki daha önce milyonlarca kez söylediği bir şey gibi gelmişti. Ve öncesinde olsa, muhtemelen aynı fikirde olurdum. Ama bu, o fotoğraf için geçerli değildi. O fotoğrafa bakan biri, kesinlikle bizimle aynı anı paylaşmayacaktı. O resimdeki düşüncelerimi hayal bile edemezlerdi. Ne benim ne Courtney'nin ne de Tyler'inkileri.

O fotoğraf tamamen sahteydi.

Oracıkta, o ofiste, hayatımın gerçeklerini kimsenin bilmediğini fark edince, dünyaya dair düşüncelerim sarsıldı.

Sanki engebeli bir yolda araba kullanırken direksiyon hâkimiyetini kaybetmek, yoldan -birazcık- çıkmak gibi.

Tekerlekler biraz toz kaldırır ama toplarsın. Ama direksiyonu ne kadar sıkı tutarsan tut, arabayı ne kadar düz sürmeye çalışırsan çalış, bir şey seni kenara itmeye devam eder. Artık olaylar üzerindeki kontrolün azalmıştır. Ve bir noktada, bu uğraş çok fazla -çok yorucu- gelir ve iplerin ucunu bırakmayı düşünürsün. Trajediye... Ya da her ne olacaksa... Onun olmasına izin verirsin.

Parmak uçlarımı alnımdaki saçlara, başparmaklarımı şakaklarıma değdirip sıktım.

Courtney'nin o resimde çok güzel güldüğüne eminim. Sahte olsa da güzeldir.

Courtney o resimde gülmüyor ama sen bunu bilemezdin.

Görüyorsunuz ya, Courtney beni istediği her yere çekebileceğini sandı. Ama ben bunun olmasına izin vermedim. Onu itmek için yola geri döndüm... Ama sadece bir anlığına.

Ama şimdi? Sevgililer Günü için yapılan ankete dönüyoruz. Anket, kendi listelerinde benim adımla karşılaşan erkekler için, bana çıkma teklif edebilmek için aradıkları bahane mi olacaktı?

Ve duydukları dedikodular yüzünden, bunu yaparken daha çok heyecanlanırlar mıydı?

Ayakkabı kutusunun üstündeki deliğe baktım. Ama delik, parmaklarımı içine sokamayacağım kadar dardı. Fakat yine de kutunun kapağını kaldırıp anketimi alabilirdim. Çok kolay olurdu. Bayan Benson nedenini sorunca, ona bir aşk

anketini doldurduğum için utanmış gibi yapabiliirdim. O da bunu anlayışla karşıladı.

Ya da... Bekleyip görebilirdim.

Eğer akıllıca davranıp anketi dürüstçe doldursaydım, Hannah'yı tarif ederdim. Ve belki o zaman konuşurduk. Cidden konuşurduk. Geçen yaz sinemada olduğu gibi şa-kalaşmazdık.

Ama öyle yapmamıştım. O şekilde düşünmüyordum.

Öğrencilerin çoğu, beklediğim gibi, listelerini almış ve gü-lüp geçmiş miydi? Yoksa onları kullanacaklar mıydı?

Eğer Hannah'nın adıyla telefon numarası çıksaydı, onu arar mıydım?

Soğuk banka yayıldım, başımı arkaya attım. Daha da uzansam, sanki omurgamın ucu kırılacakmış gibi iyice arkaya.

Kendi kendime şöyle düşündüm: Bu işten bir terslik çıkmaz. Anket komiklik olsun diye yapıldı. Kimse onu kul-lanmayacak. Sakin ol Hannah. Kendine tuzak kuruyorsun.

Ama eğer haklı çıkarsam -eğer doğru gördüysem- birine hakkımdaki o dedikoduları test etmeleri için bilerek bir ba-hane verirsem... Neyse... Bilmiyorum. Belki görmezden ge-lirdim. Belki sinirlenirdim.

Ya da belki her şeye boş verip vazgeçerdim.

O sefer, ilk defa, vazgeçmenin faydalarını gördüm. Hatta bunda umut bile buldum.

Kat'ın veda partisinden beri, Hannah'yı düşünmeden edemiyordum. Görünüşü. Davranışları. Gördüklerimin

duyduklarım la hiç alakasının olmaması. Fakat gerçekleri öğrenmekten çok korkuyordum. Ona çıkma teklif etsem güler diye çok korkuyordum.

Hem de çok.

Öyleyse seçeneklerim nelerdi? Ofisten karamsar bir tavırla ayrılıp anketi alabilirdim. Ya da iyimserlikle ayrılıp her şeyin en iyi şekilde sonuçlanacağını umabilirdim. Sonunda anketi kutuda bırakmaya karar verip ofisten çıktım ama ne olduğumdan emin değildim. Karamsar mı? İyimser mi?

İkisi de değildim. Aptaldım.

Gözlerimi kapadım, soğuk bir rüzgâr esiyordu.

Geçen yaz iş başvurusu yapmak için sinemaya gittiğimde, Hannah'ın orada çalıştığına şaşırmış gibi yapmıştım. Ama aslında, işe başvurmamın sebebi oydu.

Ponpon kızlar tabii ki neşeli bir sesle, "Gün, bugün!" dedi. "O Benim Bir Dolarlık Sevgilim sonuçlarınızı bugün öğrenci işlerinden alın."

İşteki ilk günümde, beni Hannah'yla birlikte sinemanın büfesine yerleştirmişlerdi. O da bana patlamış mısır ların üstüne nasıl tereyağı döküleceğini göstermişti.

Bana, eğer sinemaya hoşlandığım biri gelirse, paketin altındaki mısırlara tereyağı dökmemem gerektiğini söylemişti. O zaman, filmin yarısında biraz daha tereyağı istemek için gelirlermiş. Ve o zaman, etraf fazla kalabalık olmayacağı için konuşabilirmişiz.

Ama bunu asla yapmamıştım. Çünkü ben, Hannah'yla ilgileniyordum. Ama bu numarayı başka erkeklere yaptığı-nı düşündükçe onu kıskanıyordum.

Anketin beni kiminle eşleştirdiğini öğrenmek isteyip istemediğime henüz karar vermemiştim. Bendeki şansla, muhtemelen başka bir oduncu çıkardı. Fakat sonra ofise gittim ve sırada kimsenin olmadığını görünce, ne olacaksa olsun, diye düşündüm.

Tezgâha yaklaşıp adımı söylemeye başladım fakat bilgisayarın başındaki ponpon kız lafımı kesti.

"Ponpon kızlara destek olduğun için teşekkürler Hannah," dedi. Başını yana eğip gülümsedi. "Böyle söyleyince kulağa çok aptalca geliyor, değil mi? Ama bunu herkese söylemem gerek," diye ekledi.

Benim anket sonuçlarımı veren de muhtemelen aynı ponpon kızdı.

Kız adımı bilgisayara yazıp bir tuşa bastı, sonra bana kaç isim istediğimi sordu. Bir mi, beş mi? Tezgâhın üstüne beş dolarlık bir banknot koydum. O da beş tuşuna bastı ve tezgâhın benim tarafımdaki yazıcı listemi döktü.

Bana, ponpon kızlar meraklanıp da isimlerimize bakmaya çalışmasın diye, yazıcıyı o tarafa koyduklarını söyledi. İnsanlar kendilerine uygun görülen isimler yüzünden utanmasın diyeymiş.

Ona bunun iyi bir fikir olduğunu söyledim ve listeme bakmaya başladım.

"Eee," dedi ponpon kız, "sana kim çıkmış?"

Kesinlikle bana yardım eden kızdı bu.

Tabii ki şaka yapıyordu.

Hayır, yapmıyordu.

Yarı-şaka, yarı-ciddi. Görsün diye listemi tezgâhın üstüne koydum.

"Fena sayılmaz," dedi. "Ooo, bunu sevdim."

Kötü bir liste olmadığı konusunda hemfikirdim ama şahane de değildi.

Kız omuzlarını kaldırdı ve listemin kafaya takılacak bir şeyi olmadığını söyledi. Sonra bana küçük bir sır verdi. Çok bilimsel bir anket değilmiş bu zaten.

Holden Caulfield gibi depresif bir melankoliği arayan insanlar dışında. Onlar için, bu anket Nobel Ödülü'nü hak ediyordu.

İkimiz de listedeki iki ismin bana gayet uyduğuna karar verdik. Ama benim hoşuma giden başka bir isme, çok değişik bir tepki verdi.

"Hayır," dedi. Bütün neşesini kaybetti. "İnan bana... Hayır."

Kasetlerinden birinde o var mı Hannah? Yani bu kaset onun hakkında mı? Çünkü bu kasetin, ponpon kız hakkında olduğunu sanmıyorum.

"Ama hoş bir tip," dedim.

"Dıştan öyle," dedi.

Kasadan bir deste beşlik çıkarıp benimkini en üste koydu, sonra destedeki bütün paraların aynı yüzünü çevirmeye başladı.

Konuyu uzatmadım ama aslında uzatmam gerekirdi. Birkaç kaset sonra nedenini anlayacaksınız.

Aklıma gelmişken, size bu kasetin kim hakkında olduğunu söylemedim. Neyse ki şimdi onu tanıtmanın tam sırası çünkü kendisi tam o sırada ortaya çıktı.

Yine ben değilim.

Bir şey titremeye başlamıştı. Telefon mu? Ponpon kıza baktım ama başını salladı. Sırt çantamı tezgâhın üstüne koydum, telefonumu çıkarıp açtım.

Arayan, “Hannah Baker,” dedi. “Seni gördüğüme sevindim.”

Ponpon kıza bakıp omuz silktim. “Kimsiniz?” diye sordum.

“Numaranı nasıl aldığımı bil bakalım,” dedi.

Ona böyle oyunlardan hiç hoşlanmadığımı söyleyince, “Para ödedim,” dedi.

“Telefon numaram için para mı ödedin?”

Ponpon kız elini ağzına götürdü ve bilgisayar çıktısını işaret etti... O Benim Bir Dolarlık Sevgilim!

Olamaz, diye düşündüm. Biri, listesinde adım çıktığı için beni gerçekten arıyor muydu? Biraz heyecan vericiydi, evet. Ama aynı zamanda tuhaftı da.

Ponpon kız, ikimizin de uygun olduğunu düşündüğümüz isimleri işaret etti fakat başımı hayır anlamında salladım. O sesleri, bunun onlardan biri olmadığını anlayacak kadar iyi tanıyordum. Ayrıca beni hakkında uyardığı isim de değildi.

Listemdeki diğer iki ismi yüksek sesle okudum.

“Görünüşe bakılırsa sen benim listeme girmişsin ama ben seninkine girememişim,” dedi arayan.

Aslında sen de onun listesine girmişsin. Ama başka bir listesine. Girdiğine hiç hoşlanmadığın bir listeye.

Ona ismimin, listesinin neresinde çıktığını sordum.

*Bana yine tahmin etmemi söyledi, sonra hemen şaka yaptı-
ğını ekledi. “Hazır mısın?” diye sordu. “Sen bir numaradasın
Hannah.”*

*Ponpon kıza onun cevabını -bir numara!- sessizce söyleyin-
ce, kız hoplayıp zıpladı.*

“Bu süper,” diye fısıldadı.

*Sonra arayan kişi bana Sevgililer Günü’nde ne yapacağımı
sordu.*

“Belli olmaz,” dedim. “Kimsin?”

*Ama cevap vermedi. Zaten buna gerek yoktu. Çünkü o
anda, onu gördüm... Ofis penceresinin hemen dışında dikili-
yordu. Marcus Cooley.*

Selam Marcus.

*Dişlerimi gıcırdattım. Marcus. Elime fırsat geçmişken,
ona o taşla vurmalıyım.*

*Marcus, bildiğiniz üzere, okulun en büyük aylaklarından
biri. Ama kötü değil, iyi bir aylak.*

Bir daha düşün.

*Aslında komik biri. Bir sürü sıkıcı ders, tam zamanında
yapılmış bir Cooley şakasıyla kurtarılmıştır. O yüzden, doğal
olarak, söylediklerini ciddiye almadım.*

Birkaç metre ötede, pencerenin ardında durmasına rağmen, onunla telefonla konuşmaya devam ettim. “Yalan söylüyorsun,” dedim. “Listende falan değilim.”

Normalde şapşal bulduğum sırtması, o anda gözüme seksi göründü. “Ne yani... Sence benim de ciddi olduğum zamanlar yok mu?” diye sordu. Sonra listesini pencereye yasladı.

Listeyi okuyamayacak kadar uzakta durmama rağmen, en üstte adım yazmasa herhâlde göstermezdi diye düşündüm. Ama yine de Sevgililer Günü’nde buluşmak konusunda şaka yaptığı-nı düşünüyordum. O yüzden onu biraz kıvrandırayım dedim.

“İyi,” dedim. “Ne zaman?”

Ponpon kız ellerini yüzüne örttü ama parmaklarının arasından, kızardığını görebiliyordum.

O beni gaza getirmeseydi, Marcus’la buluşmayı o kadar çabuk kabul eder miydim emin değilim. Ama oynuyor, ona ponpon kızların antrenmanında anlatacak bir şeyler veriyordum.

Kızarma sırası şimdi Marcus’taydı. “Ah... Eee... Tamam... Peki... Rosie’nin Yeri’ne ne dersin? Dondurma falan için yani.”

E-5. Otobüsteyken o yıldızı görmüştüm. Nerede olduğunu kabaca biliyordum ama tam olarak hangi dükkân olduğunu bilmiyordum. Aslında tahmin etmem gerekirdi. Kasabamızın en iyi dondurmasıyla en yağlı burger ve patates kızartmaları. Rosie’nin Lokantası.

“Dondurma mı?” dedim. Sözlerim ağzımdan alaycı bir tonda çıkmıştı, oysa niyetim bu değildi. Dondurmalı bir

randevu... Çok şirindi. Okuldan sonra orada buluşmak için sözleştik. Ve sonra, telefonu kapattık.

Ponpon kız ellerini tezgâhın üstüne koydu. "Bunu diğerlerine anlatmama kesinlikle izin vermelisin."

Ona, ne olur ne olmaz diye ertesi güne kadar kimseye bir şey söylememelisin diye söz verdirdim.

"Tamam," dedi. Ama o da sonrasında her detayı anlatacım diye bana söz verdirdi.

Bazılarınız bahsettiğim ponpon kızı tanıyor olabilirsiniz ama onun adını söylemeyeceğim. O çok tatlıydı ve benim adıma heyecanlanmıştı. Yanlış hiçbir şey yapmadı.

Cidden. Laf falan dokundurmuyorum. Sözlerimin altında başka anlamlar aramayın.

Hannah'ya olanları öğrendiğimiz günü hatırlayınca, ponpon kızın kim olduğundan iyice emin oldum. Jenny Kurtz. Birlikte biyoloji dersindeydik. Ben o zaman haberleri çoktan duymuştum. Ama o, elinde bir neşter ve önünde ortadan kesilip açılmış bir yer solucanı dururken öğrenmişti.

Sonra neşteri bir kenara bırakıp uzun, şaşkın bir sessizliğe gömülmüştü. Ardından ayağa kalkmış ve izin istemek için öğretmenin masasına uğramadan odadan çıkıp gitmişti.

Verdiği tepkiye şaşırdığım için bütün gün onu aramıştım. Çoğu kişi gibi, ben de onun Hannah Baker'la bir ilgisi olduğunu bilmiyordum.

Rosie'de olanları ponpon kıza anlattım mı? Hayır. Onu climden geldiğinde görmezden geldim.

Nedenini öğrenmek üzeresiniz.

Tabii ki ondan sonsuza dek kaçamazdım. İşte bu yüzden, kısa bir süre sonra, bu kasetlerde bir daha ortaya çıkacak... Ama bu kez ismiyle.

Titrememin sebebi artık yalnızca soğuk hava değildi. Kasetlerin her bir yüzünde eski bir hatıra tepetaklak oluyordu. İnsanları tanıyamıyordum.

Jenny'nin biyoloji dersinden çıkıp gidişini izlerken ağlayacak gibi olmuştum. Ne zaman birinin böyle bir tepki verdiğini görsem, Jenny'yi ya da Bay Porter'ı gördüğüm zaman olduğu gibi, aklıma Hannah'nın haberini aldığım an geliyordu. O ağladığım an.

Aslında onlara kızmalıymışım.

Eğer tam bir Hannah macerası yaşamak isterseniz, Rosie'ye gidin.

Tanrım. Artık neye inanacağımı bilememekten nefret ediyorum. Neyin gerçek olduğunu bilememekten nefret ediyorum.

Haritalarınızda, E-5'te. Bardaki taburelerden birine oturun. Birazdan, oraya oturduktan sonra ne yapmanız gerektiğini anlatacağım. Ama önce kendimle ve Rosie'nin Yeri'yle ilgili biraz bilgi vereyim.

Oraya o günden önce hiç gitmemiştim. Bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Herkes Rosie'ye gider. Orası,

takılmak için havalı, oldukça ilginç bir yerdir. Bildiğim kadarıyla, kimse oraya yalnız gitmezdi. Biri beni ne zaman oraya çağırırsa, bir sebepten dolayı hep meşgul oluyordum. Şehir dışından gelen akrabalar. Fazla ev ödevi. Daima bir şeyler.

Benim için, Rosie'nin Yeri'nin değişik bir havası vardı. Gizemliydi. Duyduğum hikâyelere bakılırsa, sanki her şey hep orada oluyordu. Alex Standall kasabadaki ilk haftasında, ilk kavgasını Rosie'nin kapısının önünde etmiş. Alex bunu, Monet'nin Bahçesi'nde takıldığımız sıralarda Jessica'yla ikimize anlatmıştı.

O kavgayı ilk duyduğumda, yeni çocuğa bulaşmamamı tavsiye ettiler. Alex hem yumruk atmayı hem de yumrukları karşılamayı iyi biliyormuş.

Adını tekrarlamayacağım bir kız, ilk sütyen altı macerasını Rosie'nin Yeri'nde tilt makinelerinin arasında yiyişirken yaşamış.

Courtney Crimsen. Herkes bilir zaten. Üstelik Courtney o zaman saklamaya falan da çalışmamıştı.

Bütün hikâyelerde, dondurmalarla hamburgerler ısmarlanmaya devam ettikçe Rosie'nin olup biten her şeye göz yumduğu anlaşılıyordu. O yüzden gitmek istiyordum fakat tek başıma gidip salak gibi görünmeye niyetim yoktu.

Marcus Cooley bana istediğim fırsatı verdi. Üstelik o gün gerçekten de boştum.

Boştum ama aptal değildim.

Marcus'tan biraz sakınıyor, biraz şüpheleniyordum. Ama birlikte takıldığı insanlardan sakınıp şüphelendiğim kadar değil.

Alex Standall gibi insanlar.

Alex, Monet'deki elma dersem çık, armut dersem çıkma grubumuzdan ayrıldıktan sonra, Marcus'la takılmaya başlamıştı. Ve "Kim Seksi / Kim Değil" numarasından sonra ona artık güvenmiyordum.

O hâlde onun birlikte takıldığı birine niye güvenecektim ki?

Güvenmemeliydin zaten.

Niye? Çünkü bu, kendim için istediğim şeyin birebir aynısıydı. İnsanların, duyduklarına rağmen, bana güvenmelerini istiyordum. Ve dahası, beni tanımalarını istiyordum. Benim hakkımda bildiklerini sandıkları şeyleri değil. Hayır, gerçek beni. Onların dedikoduları aşmalarını, bir zamanlar kurduğum ya da hâlâ sahip olduğum ama beğenmedikleri ilişkilerin ötesini görebilmelerini istiyordum. Ama eğer insanların bana böyle davranmalarını istiyorsam, o hâlde ben de aynısını onlara yapmalıyım, öyle değil mi?

O yüzden Rosie'nin Yeri'ne gidip bara oturdum. Siz oraya gittiğinizde, siparişinizi hemen vermeyin.

O sırada cebimdeki telefon titremeye başladı.

Sadece oturun ve bekleyin.

Biraz daha bekleyin.

Arayan annemdi.

II

Telefona cevap verdim ama kısacık kelimeler bile boğazıma takıldığı için hiçbir şey söyleyemedim.

“Tatlım?” Sesi sakindi. “Her şey yolunda mı?”

Dikkatimi toplamak, sakın konuşmak için gözlerimi kapadım.

“İyiyim.” Duydu mu acaba?

“Clay, tatlım, geç oluyor.” Durdu. “Neredesin?”

“Aramayı unuttum. Özür dilerim.”

“Dert değil.” Duymuştu ama sormadı. “Gelip seni almamı ister misin?”

Eve gidemem. Henüz gidemem. Ona az daha Tony’nin okul projesi bitene kadar kalmam gerektiğini söyleyecektim. Ama bu kaseti bitirmek üzereyim ve yanımda yalnızca bir kaset daha var.

“Anne? Bana bir iyilik yapabilir misin?”

Cevap yok.

“Tezgâhın üstüne birkaç kaset bırakmıştım.”

“Proje için olanlar mı?”

Dur! Ya onları dinlerse? Ya ne olduklarına bakmak için içlerinden birini teybe takarsa? Ya o kaset Hannah’nın benden bahsettiği kaset çıkarsa?

“Sorun yok. Boş ver,” dedim. “Kendim alırım.”

“Onları sana getirebilirim.”

Cevap vermedim. Kelimeler boğazıma takıldığı için değil, ne diyeceğimi bilemediğim için.

“Zaten dışarı çıkacaktım,” dedi. “Ekmeğimiz bitmiş, yarın sandviç yapacağım.”

Gülümsedim. Ne zaman geç saate kadar dışarıda kalsam, annem okul için öğle yemeğine sandviç yapar. Hep itiraz edip bir şey yapmamasını, eve geldiğimde bir şeyler hazırlayacağını söylerim ama bunu seviyor. Kendisine, küçük olduğum ve ona ihtiyaç duyduğum zamanları hatırlattığını söylüyor.

“Nerede olduğunu söyle,” dedi.

Metal banka yaslanıp aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “Rosie’nin Yeri’ndeyim.”

“Restoranda mı? Orada çalışabiliyor musun?” Cevap vermemi bekledi ama ona verecek bir cevabım yoktu. “Orası gürültülü değil mi?”

Sokak boştu. Ne araba ne bir gürültü. Arkada çıt çıkmıyordu. Ona yalan söylediğimi anladı.

“Ne zaman çıkacaksın?” diye sordum.

“Kasetleri alır almaz.”

“Harika.” Yürümeye başladım. “Birazdan görüşürüz.”

Etrafınızda konuşulanları dinleyin. İnsanlar sizin orada neden tek başınıza oturduğunuzu merak ediyor mu? Şimdi omuzunuzun üstünden arkaya bakın. Muhabbetler kesiliyor mu? Gözlerini başka tarafa çeviriyorlar mı?

Size acınası geliyorsa üzgünüm ama doğru olduğunu biliyorsunuz. Oraya hiç tek başınıza gitmediniz, öyle değil mi?

Ben gitmedim.

Oraya yalnız gitmek, tamamen bambaşka bir deneyim. Oraya tek başınıza asla gitmemenizin gerçek sebebinin, aslında demin açıkladığım şey olduğunu siz de biliyorsunuz. Ama eğer oraya giderseniz ve bir şey sipariş etmezseniz, herkes sizin hakkınızda, benim hakkımda düşündüğünün aynısını düşünecek. Birini beklediğinizi.

Oraya gidip oturdum. Birkaç dakikada bir duvardaki saate bakıyordum. İnsan bekledikçe -bu dediğim gerçek- akreple yelkovan daha yavaş hareket etmeye başlıyor.

Bugün öyle değil. Bugün oraya vardığımda, akreple yelkovan annemin kapıdan içeri gireceği ana yaklaşırken, kalbim küt küt atacak.

Koşmaya başladım.

On beş dakikanız dolunca, size bir milk shake sipariş etmeniz için izin veriyorum. Çünkü on beş dakika, en yavaş insanın bile okuldan buraya yürümesinden on dakika daha fazla.

Birileri... gelmiyor.

Şimdi, eğer tavsiyeye ihtiyacınız varsa, muzlu ve fıstık ezmeli milk shake'i beğenmemenize imkân yok.

Sonra milk shake'inizi bitirene kadar beklemeye devam edin. Eğer yarım saat geçtiyse, oradan basıp gidebilmek için içeceğinizin dibini kaşıklayın. Ben öyle yapmıştım.

Sen hıyarın tekisin Marcus. Ona çıkma teklif etmene gerek bile yokken onu ekmişsin. Oysa bu iş Ponpon

Kampi'na bağış toplamak için yapılmıştı. Ciddiye almak istemiyorsan katılmak zorunda değildin.

Otur dakika, bir Sevgililer Günü randevusunu beklemek için uzun bir süre. Özellikle de Rosie'nin Yeri'nde tek başınaysanız. Ayrıca yarım saat, insana neler olduğunu düşünecek epeyce vakit veriyor. Unutmuş muydu? Çünkü sorarken samimi görünüyordu. Yani ponpon kız bile onun ciddi olduğunu düşünmüştü, öyle değil mi?

Koşmaya devam ettim.

Sakin ol Hannah. Kendime böyle söyleyip duruyordum. Kendini hayal kırıklığına hazırlama. Sakin ol. Bunlar başkalarına da tanıdık geliyor mu? O anketi kutudan geri almama da kendimi aynı şekilde ikna etmemiş miydim?

Tamam, durun. Marcus'un gelmesini yarım saat boyunca bekledikten sonra aklımdan geçenler bunlardı. O yüzden, en sonunda geldiğinde, muhtemelen pek iyi bir hâlde değildim.

Yavaşladım. Nefesim kesildiği ya da bacaklarım tutmadığı için değil. Fiziksel olarak yorgun değilim. Ama çok bitkinim.

Marcus onu ekmediyse ne yapmış?

Yanımdaki tabureye oturup özür diledi. Ona az daha vazgeçip gitmek üzere olduğumu söyledim. Boş milk shake bardağıma bakıp tekrar özür diledi. Fakat ona göre, geç kalmamıştı. Aslında benim geleceğimden bile emin değilmiş.

Bunu ona karşı kullanacak değilim. Görünüşe bakılırsa, randevu hakkında şaka yaptığımızı düşünmüş. Ya da rande-

vu hakkında şakalaştığımızı tahmin etmiş. Ama eve giderken yolun yarısında durup düşünmüş ve ne olur ne olmaz diye Rosie'ye gelmiş.

İşte sen bu yüzden bu kasettesin Marcus. Ne olur ne olmaz diye geri dönmüşsün. Ben, Hannah Baker -Bayan Adı Çıkmış- ne olur ne olmaz seni bekliyordur diye.

İşin üzücü tarafı, bekliyordum. O zaman bunun eğlenceli olabileceğini düşünmüştüm.

O zamanlar aptaldım.

İşte Rosie'nin Yeri orada. Sokağın karşısında. Otoparkın bitiminde.

Marcus, Rosie'nin Yeri'ne geldiğinde yalnız değildi. Hayır, Marcus oraya bir planla gelmişti. O planın bir kısmı, birlikte bardan kalkıp arkadaki tilt makinelerinin yanında bir yerlere geçmekti.

Beni, kendisiyle... Duvar arasında sıkıştıracaktı.

Otopark neredeyse boştu. Rosie'nin önünde yalnızca birkaç araba vardı ama bunlardan hiçbirisi anneminki değildi. O yüzden durdum.

Eğer isterseniz, eğer şimdi Rosie'deyseniz, barda kalın. Çünkü orası daha rahat. Bana inanın.

Ben derin derin nefes alıp vererek kaldırımda dikilirken, karşı kavşaktaki trafik ışığının üstündeki kırmızı el yanıp söniyordu.

Planının ne kadarını iyice düşündüğünü bilmiyorum. Belki yalnızca bir final düşünerek gelmişti. Bir amaç. Ve de-

diğim gibi, Marcus komiktir. Herkese sırtımızı dönüp orada masalardan birinde oturmuş, gülüyorduk. Marcus bir noktada beni o kadar çok güldürdü ki karnıma ağrılar girdi. Eğilip alnımı omzuna yasladım ve durması için yalvardım.

El yanıp sönmeye devam ediyor, beni karar vermeye zorluyordu. Bana acele etmemi söylüyordu. Hâlâ karşıya kadar koşacak, kaldırımdan atlayıp Rosie'nin otoparkını geçecek kadar vaktim vardı.

Ama bir şey yapmadım.

Ve o sırada elini dizime koydu. O anda anladım.

El yanıp sönmeyi bıraktı. Onun yerine şimdi kırmızı bir el işareti vardı.

Döndüm. Oraya gidemezdim. Henüz yapamazdım.

Gülmeyi bıraktım. Neredeyse nefesim bile kesilmişti. Ama alnımı omzundan çekmedim Marcus. Elin, dizimin üstündeydi. Bir anda oraya gelivermişti. Tıpkı çikolata aldığım dükkândaki gibi.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

"Çekmemi ister misin?" diye sordun.

Cevap vermedim.

Karnımı tuttum. Ama bu kadarı çok fazla. Kaldırılmayacak kadar fazla.

Rosie'nin Yeri'ne gideceğim. Bir dakika içinde. Ve umuyorum, oraya annemden önce varacağım.

Ama önce, Hannah'yla bir yaz boyunca çalıştığımız sinema. Onun güvende olduğu bir yer: Crestmont.

Geri de çekilmedim.

Sanki sen ve omzun artık iki ayrı şeydi. Omzun, yalnızca durumu düşünürken kaşımı yaslayabileceğim bir yerd. Ve parmak uçların, dizimi okşayıp yukarı doğru çıkmaya başlarken, başka bir yere bakamıyordum.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordum.

Sinema sadece bir blok ötede. Belki haritasında kırmızı bir yıldızla işaretlememiştir. Ama aslında işaretlemeliydi.

Orası benim için kırmızı yıldız.

Sen omzunu çevirince ben de kafamı kaldırdım fakat şimdi elin sırtımdaydı ve beni kendine doğru çekiyordun. Diğer elinse bacağıma dokunuyordu. Kalçalarım doğru.

Diğer masalara, bara bakıp biriyle göz göze gelmeye çalıştım. Birkaç kişi baktı ama hepsi başını çevirdi.

Masanın altında, parmaklarım seninkileri çekmeye, elini gevşetmeye, itmeye çalışıyordu. Bağırarak istemiyordum -henüz o aşamada değildi- ama gözlerim yardım diliyordu.

Ellerimi ceplerime sokup yumruklarımı sıktım. Onları bir duvara yapıştırmak ya da dükkânlardan birinin vitrininden içeri sokmak istiyordum. Daha önce hiçbir şeye ya da hiç kimseye vurmamıştım ama bu gece Marcus’a o taşla vurmak istemiştim.

Fakat herkes başını çeviriyordu. Kimse bir sorun olup olmadığını sormadı.

Neden? Kibarlık mı ediyorlardı?

Öyle miydi Zach? Yalnızca kibarlık mı ediyordun?

Zach mı? Yine mi o? İlk kasette Justin'le birlikte Hannah'ların bahçesine düşmüştü. Sonra Kat'ın partisinde Hannah'yla muhabbetimizi bölmüştü.

Tüm bunlardan nefret ediyorum. Herkesin birbiriyle bağlantısını artık öğrenmek istemiyorum.

“Dur,” dedim. Ve beni duyduğunu biliyorum çünkü koltuğun arkasından bakarken, ağzım kulağından yalnızca birkaç santim ötedeydi.

Crestmont. Köşeyi döndüm. Yarım blok ötede. Kasabanın birkaç simgesinden biri. Eyaletteki son art deco tarzı sinema.

“Endişelenme,” dedin. Ve belki vaktinin az olduğunu biliyordum çünkü elin hemen bacağımdan daha da yukarı çıktı. Ta en yukarıya kadar.

O yüzden ben de seni iki elimle tutup yere çarptım.

Şimdi, birinin oturduğu yerden düşmesi komik sayılır. Öyledir işte. O yüzden, insanların gülmeye başlayacağını sanırsınız. Tabii eğer bunun kazara olmadığını biliyorlarsa gülmezler. Demek ki o masada bir halt karıştırıldığını biliyorlardı, sadece yardım etmek istememişlerdi.

Teşekkürler.

Sinemanın tabelası kaldırıma kadar uzanıyor, elektrikli bir tavus kuşu tüyü gibi gökyüzüne yükseliyordu. Her bir harf, sanki neon harflerle çengel bulmaca çözer gibi, teker teker yanıp sönüyordu. C-R-E-S-T-M-O-N-T.

Neyse, gittin. Hıslımla fırlamadın. Sadece giderken bana, herkesin duyabileceği şekilde, gösterip vermediğimi söyledin ve çıkıp gittin.

Şimdi geri dönelim. Tezgâhta oturan, gitmeye hazırlanan bana. Marcus'un bu randevuyu önemsemediği için gelmediğini düşünen bana. Size o zaman ne düşündüğümü anlatacağım. Çünkü şimdi duruma çok daha fazla uyuyor.

Crestmont'a doğru yürüdüm. Önünden geçtiğim diğer dükkânlar akşam olduğu için kapalıydı. Karanlık vitrinlerden oluşan, koca bir duvar.

Ama sonra, kaldırım da sinemaya doğru kıvrıldı. Binanın duvarları ve mermer kaplı yerleri, neon ışıklarıyla aynı renkteydi. Lobinin ortasında bilet gişesi dururdu. Tıpkı üç tarafı camlı bir telefon kulübesi gibiydi, kapısı da arka tarafındaydı.

İşte ben çoğu gece burada çalışmıştım.

Oldukça uzun bir süredir, neredeyse bu okuldaki ilk gününden beri, beni tek umursayan yine kendimdim.

Sen o ilk öpücükle bütün kalbini aç... Ama suratına çarpılsın.

Gerçekten güvendiğin iki insan sana sırtını dönsün.

Biri seni diğerinden intikam almak için kullansın, sonra da ihanetle suçlan.

Şimdi anlıyor musunuz? Yoksa hâlâ fazla hızlı mı ilerliyorum?

Öyleyse yetişmeye bakın!

Biri, bir parçası hâlâ kalmış mahremiyetine saldırırsın. Sonra bir başkası, bundan kaynaklanan tedirginliğini kendi sapıkça meraklarını tatmin etmek için kullansın.

Durdu. Biraz yavaşladı.

Sonra pireyi deve yaptığıını fark et. Ne kadar küçüldüğünü anla. Tabii, bu kasabada dizginleri elinize alamadığınız hissine kapılabilirsiniz. Sanki biri size ne zaman elini uzatsa, sizi bırakıp daha da kaymanıza yol açıyormuş gibi görünebilir. Ama bu kadar karamsar olmayı bırakmalı ve etrafındaki lere güvenmeyi öğrenmelisin Hannah.

Ben de öyle yaptım. Bir kere daha.

Akşamın son filmi oynadığı için bilet gişesi kapalıydı. Etrafı gelecek filmlerin posterleriyle kaplı, alacalı mermer zeminde durdum.

Burası, bu sinema, benim için Hannah'ya ulaşmaya fırsattıydı.

Ama o şansı elimden kaçırmıştım.

Ve sonra... İşte... Kafamda çeşitli düşünceler dönmeye başladı. Hayatımın kontrolünü elime alabilecek miydim? Yoksa hep güvendiklerim tarafından geri çevrilip sağa sola mı itilecektim?

Yaptığın şeyden nefret ediyorum Hannah.

Hayatım, hiç istediğim doğrultuda ilerleyemeyecek miydi?

Bunu yapmak zorunda değildin ve yapmış olmandan nefret ediyorum.

Ertesi gün bir karar aldım Marcus. Öğrencilerden biri asla geri gelmeyecek olsa, okuldaki insanların ne yapacağını öğrenmeye karar verdim.

Tıpkı o şarkıdaki gibi, "Sen kayboldun ve sonsuza dek gittin, ah benim canım sevgilim."

Plastik çerçevenin arkasında duran posterlerden birine yaslandım ve gözlerimi kapadım.

Vazgeçen birini dinliyorum. Tanıdığım biri. Hoşlandığım biri.

Dinliyorum. Ama yine de çok geç kaldım.

Kalbim küt küt atıyordu, ayakta duramıyordum. Mermer zeminde yürüyüp bilet gişesine gittim. Cama yapıştırılan plastik vantuzlarla zincirin ucunda küçük bir tabela asılıydı. KAPALI – YARIN BEKLERİZ! Bilet gişesi dışarıdan o kadar da dar görünmüyordu ama içerisi aslında küçük bir akvaryum gibiydi.

Benim insanlarla tek alakam, camın bana bakan tarafına para uzattıkları ve benim de onların biletlerini verdiğim sırada olurdu. Ya da çalışanlardan biri arka kapıdan içeri girdiğinde.

Bunun dışında, eğer bilet satmıyorsam, kitap okurdum. Ya da akvaryumun içinden lobiye bakar, Hannah'ı seyrederdim. Bazı geceler, diğerlerinden de kötü olurdu. Bazı geceler patlamış mısırın hepsine tereyağı koyup koymadı-

ğini kontrol etmek için bakardım. Şimdi bu aptalca ve takıntılı geliyor ama öyle yapardım.

Bryce Walker'ın geldiği gece de aynı şey olmuştu. Bryce o sıralar çıktığı kızla birlikte gelmiş ve kıza on iki yaşın altındakilere kesilen çocuk bileti vermemi istemişti.

“Zaten filmi izlemeyecek,” demişti. “Ne demek istediğini anladın mı Clay?” Sonra kahkahayı basmıştı.

Kızı tanımıyordum. Başka bir okulun öğrencisi olabiliirdi. Ama bir şey açıkça ortadaydı, şakayı komik bulmuş gibi bir hâli yoktu. Cüzdanını tezgâha koymuş, “O hâlde biletimin parasını kendim ödeyeyim,” demişti.

Bryce bunun üzerine kızın cüzdanını bir kenara itmiş ve tam bilet almıştı. “Sakin ol,” demişti ona. “Sadece şaka yaptım.”

Filmin yarısında, ben bir sonraki matinenin biletlerini satarken, kız bileğini tutarak sinemadan fırlamıştı. Belki ağlıyordu. Ve Bryce hiçbir yerde yoktu.

Lobiye izlemeye devam edip onun çıkmasını beklemiştim. Fakat çıkmamıştı. Parasını ödediği filmi sonuna kadar izlemek için sinemada kalmıştı.

Fakat film bitince herkes giderken, o sinemanın büfesine yaslanmış, Hannah'nın kulağına bir şeyler söylemeye koyulmuştu. Yeni insanlar gelirken de gitmemişti. Hannah ise içecek siparişlerini alıyor, çikolata dağıtıyor, para üstlerini veriyor ve Bryce'a gülüyordu. Artık Bryce ona her ne anlatıyorsa.

Bütün o süre boyunca, KAPALI tabelasını çevirmek istemişim. Lobiye yürümek ve ona gitmesini söylemek istemişim. Film bittiğine göre artık burada takılmasına gerek yoktu.

Ama bunu söylemek Hannah'ya düşerdi. Ondan gitmesini rica edebilirdi. Hayır, ondan gitmesini isteyebilirdi.

Son biletimi de satıp tabelayı çevirdikten sonra bilet gişesinden fırlamış, kapıyı kilitleyip lobiye gitmişim. Hannah'nın ortalığı toplamasına yardım etmek için. Ona Bryce'ı sormak için.

"Sence o kız buradan neden öylece koşup gitti?" diye sormuştum.

Hannah tezgâhı silmeyi bırakıp gözlerimin içine bakmıştı. "Onun kim olduğunu biliyorum Clay. Nasıl biri olduğunu biliyorum. İnan bana."

"Biliyorum," demiştim. Yere bakmış ve halıdaki bir lekeye ayağımın ucuyla basmışım. "Yalnızca merak ediyorum, o hâlde neden onunla konuşmaya devam ettin?"

Cevap vermemişti. En azından hemen.

Fakat gözlerimi kaldırıp yüzüne bakamamışım. Çünkü gözlerinde hayal kırıklığı ya da öfkeli bir bakışla karşılaşmayı, bana o şekilde bakmasını istememişim.

En sonunda, bütün gece boyunca aklımdan çıkmayan o sözleri söylemişti: "Bana göz kulak olmana gerek yok Clay."

Ama sana göz kulak oldum, Hannah. En azından olmayı istedim. Sana yardım edebilirdim. Ama buna kalkıştı-
ğında, sen beni ittin.

Sonrasında aklıma gelen düşüncüyü, Hannah'nın sesiyle duyar gibi oldum: "O hâlde neden daha fazla uğraşmadın?"

4. KASET: A YÜZÜ

Geri döndüğümde kırmızı el yanıp sönüyordu fakat yine de yaya geçidinden koşarak geçtim. Otoparkta şimdi eskisinden de az araba vardı. Ama anneminki hâlâ yoktu.

Rosie'nin Yeri'ne yaklaşırken koşmayı bıraktım. Sırtımı evcil hayvan malzemeleri satan bir dükkânın vitrinine yaslayıp soluklanmaya çalıştım. Sonra öne eğilip ellerimi dizlerime koydum, annem gelmeden önce normale dönebilmeyi umuyordum.

İmkânsız. Çünkü bacaklarım koşmayı bıraksa bile, zihnim durmuyordu. Soğuk cama sürtünerek çömeldim. Gözyaşlarıma hâkim olabilmek için elimden geleni yapıyordum.

Fakat vakit azalıyordu. Annem birazdan gelecekti.

Derin bir nefes alıp doğrudum, Rosie'nin Yeri'ne gidip kapıyı açtım.

Yüzüme hamburger yağı ve şeker kokan ılık hava çarptı. İçeride, duvar boyunca dizilmiş beş masanın üçü doluydu. Bir erkekle kız milk shake içiyor ve Crestmont'tan aldıkları patlamış mısırı katır kutur yiyorlardı. Diğer iki masada ders çalışan öğrenciler oturuyordu. Ders kitapları masaların üstüne yayılmış, içeceklerle kızartma dolu sepetlere zar zor yer açılmıştı. Neyse ki en arkadaki masa doluydu da oraya oturup oturmamayı düşünmem gerekmiyordu.

Tilt makinelerinden birinin üstüne el yazısıyla "Bozuk" yazılmış bir kâğıt yapıştırılmıştı. Bana tanıdık gibi gelen, lise sonlardan biri, diğer makinenin önünde dikilmiş, oyun oynuyordu.

Hannah'nın önerdiği gibi, boş bara oturdum.

Barın arkasında beyaz önlüklü bir adam, çatal bıçakları iki plastik leğene ayırıyordu. Bana başıyla selam verdi. "Hazır olduğunda siparişini verirsin."

İki metal peçeteliğin arasına sıkıştırılmış menüyü aldım. Menünün ön kısmında, son kırk yıldır çekilmiş siyah-beyaz fotoğraflarla, Rosie'nin Yeri'nin detaylı öyküsü vardı. Menünün arkasını çevirdim fakat canım şimdi hiçbir şey istemiyordu.

On beş dakika. Hannah o kadar bekleyin demişti. On beş dakika sonra sipariş verebilecektim.

Annem aradığında bir terslik vardı. İyi değildim ve bunu sesimden anladığını biliyordum. Ama yoldayken, bunun neden kaynaklandığını öğrenmek için kasetleri dinlemiş miydi?

Tam bir geri zekâlıyım. Ona eve gelip kasetlerimi alacağımı söylemem gerekirdi. Ama bunu yapmadığıma göre, şimdi bekleyip öğrenmek zorundaydım.

O sırada patlamış mısır yiyen oğlan, tuvaletin anahtarını isteyince, barın arkasındaki adam ona duvarı işaret etti. Pirinç kancalarda iki anahtar asılıydı. Birinin ucunda plastik, mavi bir köpek, diğerinin ucunda pembe bir fil vardı. Oğlan mavi köpeği alıp koridora yöneldi.

Plastik leğenleri barın altına kaldırdıktan sonra adam bir düzine tuzluk ve biberliğin kapağını çıkardı. Benimle hiç ilgilenmiyordu ama bu iyiydi.

“Sipariş verdin mi?”

Çabucak döndüm. Annem yanımdaki taburede oturmuş, menüyü alıyordu. Yanında, tezgâhın üstünde ise Hannah’nın ayakkabı kutusu duruyordu.

“Oturacak mısın?”

Eğer oturursa konuşurduk. Konuşmayı dert etmiyordum çünkü bir süre hiçbir şey düşünmemek, mola vermek bana da iyi gelirdi.

Annem gözlerimin içine bakıp gülümsedi. Sonra elini göbeğine götürüp suratını buruşturdu. “Bu galiba kötü bir fikir.”

“Sen şişman değilsin anne.”

Annem kaset kutusunu bana doğru itti. “Arkadaşın nerede? Biriyle birlikte çalışmıyor muydun?”

Doğru. Okul projesi. “Şey, tuvalette.”

Annem yalnızca bir an için, omzumun üstünden bir yere baktı. Yanılıyordum belki ama bence iki anahtarın da duvarda asılı olup olmadığına bakmıştı.

Şükürler olsun ki asılı değillerdi.

“Paran var mı?” diye sordu.

“Niye?”

“Yiyecek bir şeyler almak için.” Kendi menüsünü yerine koyduktan sonra, tırnağıyla benimkine vurdu. “Buranın çikolatalı milk shake’leri harikadır.”

“Sen burada yemek yedin mi?” Biraz şaşırmıştım çünkü Rosie’nin Yeri’nde daha önce yetişkinleri hiç görmemiştim.

Annem bir kahkaha attı. Elini başıma koydu ve başparmağıyla alnımdaki kırıışıkları açtı. “O kadar şaşıрма Clay. Burası senelerdir var.” Sonra on dolarlık bir banknot çıkarıp ayakkabı kutusunun üstüne koydu. “İstedigini ye ama hatırım için bir çikolatalı milk shake iç.”

Annem ayağa kalktığı sırada tuvaletin kapısı gıcırdayarak açıldı. Başımı çevirince, oğlanın mavi köpekli anahtarını yerine astığını gördüm. Çocuk geciktiği için özür diledi ve oturmadan önce kız arkadaşını alnından öptü.

“Clay?” dedi annem.

Dönmeden önce gözlerimi bir an için kapadım ve nefes aldım. “Efendim?”

Annem zoraki gülümsedi. “Çok geç kalma.” Ama bu, incinmiş bir gülümseme idi.

Geriye dört kaset kaldı. Yedi hikâye. Ama benim adım nerede geçiyor?

Gözlerinin içine baktım. “Biraz gecikebilirim.” Sonra tezgâha baktım. Menüye. “Okul projesi.”

Annem hiçbir şey söylemedi ama gözümün ucuyla hâlâ orada dikildiğini görebiliyordum. Elini kaldırdı. Gözlerimi kapadım, parmaklarının başıma, oradan da enseme doğru kaydığını hissettim.

“Dikkatli ol,” dedi.

Başımı salladım.

Ve sonra gitti.

Ayakkabı kutusunun kapağını çıkardım ve baloncuklu naylonu açtım. Kasetlere dokunulmamıştı.

Herkesin en sevdiği ders... Tamam, herkesin en sevdiği, mecburi ders... İletişim. Seçmeli ders gibi. Mecburi ders olmasaydı bile herkes yine de alırdı çünkü geçmek çok kolaydı.

Üstelik çoğunlukla eğleneliydi de. Ben sırf bunun için bile alırdım.

Çok az ödev, ayrıca sınıf aktivitelerine katılınca alınan ekstra notları da unutmayın. Yani insanı sınıfta bağırmaya teşvik ediyorlar. Sevilmeyecek nesi var?

Eğilip yerden sırt çantamı aldım ve annemin biraz önce oturduğu taburenin üstüne koydum.

Kendimi iyice dışlanmış hissetmeye başladıktan sonra, İletişim dersi okuldaki sığınağım olmuştü. Ne zaman o sınıfa girsem, kollarımı açıp "Elma dersem çık, armut dersem çıkma!" diye bağırasım geliyordu.

Dinlediğim üç kaseti baloncuklu naylona sarıp ayakkabı kutusuna geri koydum. Bitti. Gitti.

Her gün bir ders boyunca bana dokunmana ya da en son dedikodu her ne olursa olsun arkamdan pis pis sırtımana izin yoktu. Bayan Bradley pis pis sırtıtan insanlardan hoşlanmazdı.

Sırt çantamın en geniş gözünün fermuarını açtım ve Hannah'nın ayakkabı kutusunu içine tıktım.

Daha ilk günden söylediği, birinci kural buydu. Eğer biri, başkasının söylediği bir şeye gülerse, Bayan Bradley'ye bir Snickers alıyordu. Eğer çok alaycı bir gülüşse, o zaman büyük boy bir Snickers almak zorundaydınız.

Kalan üç kaset, barın üstünde, walkman'le annemin hatırına aldığım çikolatalı milk shake'in yanındaıdı.

Herkes hiç itiraz etmeden alırdı. İnsanlar, Bayan Bradley'ye işte o kadar çok saygı duyuyorlardı. Kimse onu kendisine takmakla suçlanamazdı. Çünkü Bayan Bradley kimseye takmazdı. Eğer sırtıttığını söylediyse, kesin sırtıtmışsındır.

Ve bunu biliyorsundur. O yüzden birine sırtıyorsun dedi mi ertesi gün, masasının üstünde onu bekleyen bir Snickers olurdu.

Ya yoksa? Bilmiyorum.

Çünkü hep olurdu.

Üzerlerine lacivert ojeyle, dokuz, on, on bir ve on iki yazılmış diğer iki kaseti aldım ve onları ceketimin iç cebine sakladım.

Bayan Bradley öğretmeyi ya da kendi deyimiyle yönetmeyi en sevdiği dersin İletişim olduğunu söylemişti. Her gün, istatistikler ve gerçek örneklerle dolu kısa bir okuma parçamız olurdu. Sonra onun üstünde tartıştık.

Son, yani yedinci kasetin bir yüzünde on üç yazıyordu ama arkasında hiçbir şey yoktu. Kaseti kot pantolonumun arka cebine koydum.

Okulda ona buna dayılananlar. Uyuşturucu. İlişkiler. İletişim dersinde her şey tartışmaya açıktı. Bu durum, tabii ki diğer öğretmenlerin çoğunu üzüyordu. Yaptığımızın vakit kaybı olduğunu söylüyorlardı. Onlar bize acı gerçekleri öğretmek istiyorlardı. Onlar acı gerçeklerden anlıyorlardı.

Rosie'nin ön camından farlar yansıyor, arabalar geçip giderken gözlerimi kıstım.

Kendimizi ve birbirimizi daha iyi anlamamız için bize x'le pi'nin ilişkisini öğretmek istiyorlardı. Doğum kontrol yöntemlerini tartışmak yerine, bizden Magna Carta'nın -ne olduğunu boş verin- ne zaman imzalandığını bilmemizi istiyorlardı.

Cinsel Eğitim dersi var ama o şaka gibi bir şey.

O yüzden her sene, bütçe toplantıları sırasında İletişim dersi kesintiye uğrardı. Ve her sene, Bayan Bradley ve diğer öğretmenler, dersin ne çok faydasını gördüğümüzü anlatalım diye, okulun yönetim kurulunun karşısına bir sürü öğrenci çıkarırdı.

Tamam, sonsuza dek bu şekilde devam edip Bayan Bradley'yi savunabilirim. Ama o sınıfta bir şey oldu, öyle değil mi? Yoksa bundan neden bahsedeyim? Tüm bunları niye dinleyesiniz ki?

İletişim dersi, umarım benim küçük olayımdan sonra, seneye de devam eder.

Biliyorum, biliyorum. Başka bir şey söyleyeceğimi sanmıştınız, öyle değil mi? Yani bu ders kararında rol oynadıysa, bütçesinin kesilmesini söyleyeceğimi sandınız. Ama bütçesi kesilmemeli.

Size anlatacağım şeyi okulda hiç kimse bilmiyor. Aslında bunun dersle bir ilgisi yoktu. İletişim dersini asla almasaydım bile, sonuç aynı olabilirdi.

Ya da olmazdı.

Sanırım olay bu. Kimse, diğer insanların hayatını ne kadar etkilediğini bilmiyor. Çoğu zaman hiçbir fikrimiz yok. Ama yine de şartları zorluyoruz.

Annem haklı. Buranın çikolatalı milk shake'i harika. Dondurmayla çikolatanın harika bir karışımı.

Ve ben hıyar olduğum için burada oturmuş, bundan keyif alabiliyorum.

Bayan Bradley'nin odasında, arka tarafta, telden bir kitap rafı vardı. Hani şu dönenlerden. Süpermarkette kitapları yerleştirdikleri cinsten bir şey. Ama o rafta hiç kitap olmazdı. Onun yerine, sene başında her öğrenciye boyalar, yapıştırma-lar ve damgalarla süslesin diye bir kese kâğıdı verilirdi. Sonra kese kâğıdı torbalarımızı açar ve onları seloteyle rafa yapış-tırırdık.

Bayan Bradley insanların birbirlerine iyi şeyler söylemekte zorlandıklarını bildiği için, böyle bir yol bulmuştu. Böylece, hissettiğimiz şeyleri isimsiz bir şekilde söyleyebiliyorduk.

Birinin ailesi hakkında açıkça konuşabilmesine hayran mı kaldınız? Torbasına bir not atıp söyleyin.

Birinin tarih dersinden kalacak diye duyduğu endişeyi an-lıyor musunuz? Ona bir not bırakın. Bir sonraki sınava çalış-ırken onu aklınızdan çıkarmayacağınızı söyleyin.

Okul piyesindeki performansını mı beğendiniz?

Yeni saç kesimini güzel mi buldunuz?

Hannah saçlarını kestirmişti. Monet'deki fotoğrafta, saçları uzundu. Onu hep öyle düşünüyordum. Şimdi bile. Ama sonunda saçları öyle değildi.

Eğer yapabiliyorsanız, yüzlerine söyleyin. Ama eğer bunu yapamıyorsanız, onlara bir not bırakın, aynı şeyleri yine de hissederler. Bildiğim kadarıyla, kimse, kimsenin torbasına kötü ya da alaycı bir not hiç bırakmamıştı. Bayan Bradley'ye, böyle bir şey yapmayacak kadar çok saygı duyuyorduk.

Zack Dempsey, senin bahanen neydi?

Ne? Ne oldu?

Tanrım. Başımı kaldırıncı Tony'nin karşımda dikildiğini gördüm, parmağı pause düğmesindeydi.

"Bu benim walkman'im mi?"

Hiçbir şey söylemedim çünkü yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlayamıyordum. Ama walkman'ini çalmama rağmen öfkeli değildi.

Kafası mı karışmıştı? Belki de. Fakat bundan fazlası vardı. Arabasına yardım ettiğim zamanki bakışın aynısıydı. Babası için el fenerini tutmak yerine, beni izlediği zamanki bakış.

Endişe. Kaygı.

"Tony, selam."

Kulaklıkları çıkarıp boynuma doladım. Walkman. Doğru ya, walkman'i soruyordu.

"Evet, öyle. Arabadaydı. Sana yardım ederken gördüm. Bugün. Ödünç alabilir miyim diye sormuştum sanırım."

Tam bir geri zekâliyim.

Bir elini tezgâhın üstüne koydu ve yanımdaki tabureye oturdu. "Kusura bakma Clay," dedi. Sonra gözlerimin içine baktı. Nasıl korkunç bir yalancı olduğumu anlayabiliyor muydu acaba? "Bazen babamın yanında çok geriliyorum. Eminim sen sormuşsundur da ben unutmuşumdur."

Boynumdaki sarı kulaklıklara baktı, sonra uzun kabloyu takip edip tezgâhın üstündeki kasetçalara baktı. Umarım ne dinlediğimi sormaz.

Bir Tony, bir annem derken, bugün epeyce yalan söyledim. Eğer sorarsa, yine yalan söylemek zorunda kalacağım.

“İşin bitince geri getir, yeter,” dedi. Sonra ayağa kalkıp elini omzuma koydu. “İstediğin kadar kalsın.”

“Teşekkürler.”

“Acele etmene gerek yok,” dedi. İki peçeteliğin arasındaki menüyü aldı, sonra arkamdaki boş masalardan birine geçip oturdu.

Endişelenme Zach. Torbama asla kötü bir şey bırakmadım. Bunu biliyorum. Ama senin yaptığın şey, çok daha kötüydü.

Bildiğim kadarıyla, Zach çok iyi bir çocuk. O kadar utangaç ki insanlar onun dedikodusunu bile yapmak istemezler.

Ve benim gibi, o da Hannah Baker'dan hoşlanıyordu.

Ama önce birkaç hafta geri gidelim. Rosie'nin Yeri'ne... geri dönelim.

Karnım sanki mekik çekiyormuşum gibi sıkıştı. Gözlerimi kapayıp normale dönmeye çalıştım. Fakat saatlerdir kendimi normal hissedemiyorum. Göz kapaklarım bile ısınmış gibi. Sanki bütün vücudum bir hastalığı atlatmaya çalışıyor.

Marcus'un beni bıraktığı masada oturmuş, boş milk shake bardağıma bakıyordum. Sadece bir dakika önce gittiği için, sandalyesi muhtemelen hâlâ sıcaktı. Sonra, tam o sırada Zach çıkageldi.

Ve oturdu.

Gözlerimi açıp barın bu tarafındaki boş taburelere baktım. Hannah buraya geldiğinde, bu taburelerden birine, belki de benimkine oturmuştu. Kendi başına. Ama sonra Marcus gelmiş ve onu arka taraftaki masalardan birine götürmüştü.

Önce lokantanın gerisindeki tilt makinelerine, sonra onların oturduğu masaya baktım. Boştu.

Onu görmemiş gibi yaptım. Onunla bir derdim olduğu için değil ama güvenim çökmek üzere olduğu için. Ve bu çöküş, göğsümde sanki bir hortum açmıştı. Sanki vücudumdaki bütün sinirler kuruyor, el ve ayak parmaklarımdan çekiliyordu. Geri çekilip ortadan kayboluyorlardı.

Gözlerim yanıyordu. Öne doğru uzandım ve elimi buzlu milk shake bardağının üstünde gezdirdim. Buz gibi soğuk damlalar cildime yapıştı, ben de ıslak parmaklarımı göz kapaklarıma sürdüm.

Oturdum. Ve düşündüm. Ve düşündükçe, hayatımdaki olayları birbirine bağladıkça, kalbim daha da çöküyordu.

Zach tatlıydı. İş neredeyse komik bir hâl alana kadar, onu görmezden gelmeme izin verdi. Onun orada olduğunu tabii ki biliyordum. Doğrudan bana bakıyordu. Ve en sonunda, aşırı duygusal bir edayla boğazını temizledi.

Elimi masanın üstüne çıkarıp bardağımın altına dokundum. Onu dinlediğimi göstermek için bundan başka hiçbir şey yapmayacaktım.

Bardağımı kendime doğru çektim ve kaşığı içinde yavaşça çevirip bardağın dibinde kalanları yumuşattım.

Bana iyi olup olmadığını sordu, ben de başımı zoraki salladım. Fakat bardağa, -bardağın içinden kaşığa- bakmaya devam ediyordum. Ve defalarca, delirmek böyle bir şey mi, diye düşünüyordum.

“Üzgünüm,” dedi. “Biraz önce her ne olduysa.”

Kafamın emme basma tulumba gibi sallandığını hissediyordum fakat ona sözleri için minnettar olduğumu bir türlü söyleyemiyordum.

Bana yeni bir milk shake almayı teklif etti fakat hiçbir tepki vermedim. Konuşamayacak gibi miydim? Yoksa konuşmak mı istemiyordum? Bilmiyorum. Bir yanım, onun bana asıldığını, artık yalnız olduğum için bundan faydalanıp bana çıkma teklif edeceğini düşünüyordu. Böyle bir ihtimale tamamen inanmıyordum ama ona neden güvenecektim ki?

Garson hesabı getirip boş bardağı aldı. Kısa bir süre sonra, benden hiçbir tepki alamayan Zach, masanın üstüne birkaç bozukluk bırakıp arkadaşlarının yanına döndü.

Çikolatalı milk shake’imi karıştırmaya devam ettim. Aslında içinde hiçbir şey kalmamıştı ama garsonun gelip bardağı almasını istemiyordum. Bardak, burada oturmak, burada kalmak için bahanemdi.

Gözlerim dolmaya başlamıştı. Fakat gözlerimi, biraz önce bardağın durduğu yerdeki küçük, ıslak halkadan alamıyordum. Tek bir kelime bile söylemeye kalkışsam, keçileri kaçıracaktım. Yoksa zaten kaçırmış mıydım?

Karıştırmaya devam ediyorum.

Size şunu söyleyeyim, en kötü düşünceler aklıma ilk kez o masada geldi. Şey yapmayı... Şey yapmayı... O kelimeyi hâlâ söyleyemiyorum... İlk kez orada düşünmeye başladım.

Bana yardımcı olmaya çalıştığını biliyorum Zach. Fakat bu kasette yer almanın sebebinin bu olmadığını hepimiz biliyoruz. Devam etmeden önce bir sorum daha var. Birini kurtarmaya çalışıp ulaşamadığını fark ettiğinde, sonra onu neden elinin tersiyle itersin?

Son günlerde, haftalarda ya da bu kasetlerin eline geçmesi artık ne kadar sürdüyse, muhtemelen kimsenin öğrenemeyeceğini düşündüm Zach.

Çenemi avuçlarıma dayadım. Bir okulda kaç sır olabilir?

Yaptığım şeyi öğrendiğinde muhtemelen midem bulanmıştır. Ama vakit geçtikçe kendini daha iyi hissetmişsindir. Çünkü sırrın, benimle birlikte ölmüştü. Kimsenin haberi yoktu. Kimse asla öğrenmeyecekti.

Ama şimdi öğreneceğiz. Midem bulanmaya başladı bile.

Sana bir şey sorayım Zach. Rosie'nin Yeri'nde seni geri çevirdiğimi mi düşünmüştün? Yani, bana çıkma teklif etme fırsatı bulamadığına göre, seni reddetmiş olamam, öyle değil mi? Öyleyse sorun neydi? Utanç mı?

Tahmin edeyim. Beni etkilemeye çalışırken, arkadaşlarına seni izlemelerini söylemiştin... Ama ben neredeyse hiçbir tepki vermemiştim.

Yoksa o bir cesaret oyunu muydu? Bana çıkma teklif etmeye cesaret edip edemeyeceğini mi merak etmişlerdi?

İnsanlar böyle şeyler yapıyorlardı. Geçenlerde biri aynı şeyi bana Hannah için yapmıştı. Crestmont'ta bizimle birlikte çalışıyordu. Hannah'dan hoşlandığımı ve ona çıkma teklif etmeye cesaret edemediğimi biliyordu. Ayrıca Hannah'nın son birkaç aydır kimseyle pek konuşmayarak işleri daha da zorlaştırdığının farkındaydı.

Kendime gelince, gitmeden önce, sana ve arkadaşlarına kulak kabarttım. Çantada keklik olduğunu iddia ettiğin o buluşmayı ayarlayamadığın için seninle dalga geçiyorlardı.

Ama yigidi öldür, hakkını ver Zach. Arkadaşlarının yanına gittikten sonra, "Hannah ucubenin teki. Ona bir baksanıza. Hayaller alemine dalmış gitmiş," diyebilirdin.

Ama sen bunun yerine, şaka kaldırmayı bilen biri gibi, hiç cevap vermedin.

Fakat demek ki sonradan bilenen bir tipmişsin. Tepkisizliğimi düşündükçe giderek daha da sinirlenmiş ve bunu üstüne alınmışsın. Çünkü bana çok çocukça bir şekilde saldırmayı tercih ettin.

Kese kâğıdımın içindeki notları çaldın.

Ne kadar zavalıca bir davranış.

Peki, bunu nereden anladım? Aslında çok basit. Herkese not geliyordu. Herkese! Hem de en basit şeyler için. Biri saçını bile kestirse, bir sürü not alıyordu. Ve o sınıfta, saçımı kısıyacak kestirdiğim zaman, kese kâğıdı torbama bir şeyler koyacak, arkadaşım olarak gördüğüm insanlar vardı.

Kısa kesilmiş saçlarıyla koridorda yanımdan ilk geçişinde, ağzım açık kalmıştı. Ama Hannah, gözlerini kaçırmıştı. Alışkanlıktan, saçlarını yüzünden çekip kulaklarının arkasına atmaya çalışmıştı. Fakat saçları çok kısa olduğu için, yüzüne düşmeye devam etmişti.

Düşününce, saçımı Marcus Cooley'le Rosie'de buluştuğum o gün kestirmiştim.

Vay canına! Böylesi çok tuhaf. Bize dikkat etmemizi söyledikleri bütün o uyarılar, gerçek. Rosie'den dosdoğru saçımı kestirmeye gitmiştim. Tıpkı dedikleri gibi, bir değişikliğe ihtiyacım varmış ve o yüzden tipimi değiştirmiştim. Hâlâ kontrol edebildiğim tek şey oymuş.

İnanılmaz.

Durdu. Sessizlik. Kulaklıklardan zar zor duyulabilen bir cızırtı geliyor.

Okula ellerinde... Şeyi... İşte o şeyi düşünebilecek öğrencilerde neye dikkat etmek gerektiğini anlatan bir sürü broşürle gelen psikologlar olduğundan eminim.

Bir sessizlik daha.

Hayır. Demin dediğim gibi, o kelimeyi söyleyemiyorum.

İntihar. İğrenç bir kelime.

Ertesi gün kese kâğıdımın boş olduğunu görünce, bir iş döndüğünü anladım. En azından, bir şeyler olduğunu düşündüm. Dersin ilk birkaç ayında dört ya da beş tane not almıştım. Ama aniden, uyarı niteliğindeki o saç kesiminden sonra... Hiçbir şey gelmemişti.

O yüzden, saçımı kestirdikten sonra, bir hafta boyunca bekledim.

Sonra iki hafta.

Sonra üç hafta.

Ama hiçbir şey olmadı.

Bardağımyı itip kasadaki adama baktım. "Bunu alabilir misiniz?"

Neler döndüğünü anlama vakti gelmişti. O yüzden kendime bir not yazdım.

Adam paraları sayarken bana sert bir bakış attı. Bardaki bir kız da bana baktı ve kulaklarına dokundu. Kulaklıklar. Bağırarak konuşmuşum.

"Pardon," diye fısıldadım. Belki de hiç ses çıkmadı.

Notta, "Hannah, yeni saç kesimini beğendim. Daha önce söylemediğim için kusura bakma," yazıyordu. Sonra inandırıcı olsun diye, mor kalemle, kocaman bir gülün surat çizdim.

Kendiminkine not atarken yakalanıp rezil olmamak için, benimkinin yanındaki kese kâğıdına atmak için başka bir not daha yazdım. Ve dersten sonra, kitap rafının yanına gittim ve diğer kese kâğıdının içine notu attım. Sonra

sanki not bırakılmış mı diye bakıyormuş gibi, elimi kendi kese kâğıdımın içine soktum. "Gibi," diyorum, çünkü boş olacağını biliyordum.

Ertesi gün ne oldu? Kese kâğıdımda hiçbir şey yoktu. Notum gitmişti.

Yaptığın, sana önemli bir şey gibi gelmemiş olabilir Zach. Fakat şimdi umarım anlıyorsundur. Dünyam dağılıyordu. O notlara ihtiyacım vardı. O notların vereceği en ufak umuda bile ihtiyaç duyuyordum.

Ama sen ne yaptın? O umudu elimden aldın. Onları hak etmediğimi düşündün.

Kasetleri dinledikçe, onu daha çok anlıyordum. Son birkaç senesini değil ama son birkaç ayını. Anlamaya başladığım Hannah işte oydu.

Sonlara doğru Hannah.

Birine, yavaşça ölen birine bu kadar yakın olduğum son sefer, parti akşamıydı. İki arabanın karanlık kavşakta çarpıştığını gördüğüm gece.

O zaman da şimdiki gibi, öldüklerini anlamamıştım.

O zaman da şimdiki gibi, etrafta bir sürü insan vardı. Fakat ne yapabilirlerdi ki? Arabanın etrafında dikilen, şoförü sakınleştirmeye çalışan, ambulansın gelmesini bekleyen insanlar ne yapabilirlerdi?

Ya da koridorlarda Hannah'nın yanından geçen, sınıfta yanına oturan insanlar, onlar ne yapabilirlerdi?

Belki o zaman da şimdiki gibi, iş iştten geçmişti.

Kaç notu aldın Zach? Asla okuyamadığım kaç not var? Onları okudun mu? Umarım okumuştundur. En azından biri, insanların benim hakkımda gerçekten ne düşündüğünü bilmeli.

Omzumun üstünden arkaya baktım. Tony hâlâ oradaydı, patates kızartmasını çiğniyor, hamburgerine ketçap döküyordu.

İtiraf ediyorum, sınıf tartışmalarında pek fazla açılmadım. Ama açıldığımda, kese kâğıdına not bırakarak bana teşekkür eden biri oldu mu? Doğrusu bunu bilebilmek güzel olurdu. Aslında böylesi, beni belki daha fazla açılmak için cesaretlendirirdi.

Ama bu adil değil. Zach, Hannah'nın neler yaşadığını bilseydi, onun notlarını eminim çalmazdı.

Kendi yazdığım notun kaybolduğu gün, sınıf kapısının dışında durdum ve daha önce hiç konuşmadığım biriyle sohbet etmeye başladım. Birkaç saniyede bir, kızın omzunun üstünden bakıyordum ve notlarını almak için kese kâğıtlarını kontrol eden diğer öğrencileri izliyordum.

Kesinlikle çok eğlenceli görünüyordu Zach.

Seni işte o sırada yakaladım. Tek parmağınla kese kâğıdımın ağzına dokundun ve içine göz atabilmek için hafifçe eğdin.

Başka hiçbir şey yapmadın.

Kendi kese kâğıdına bakmadan kapıya yönelmeni çok enteresan bulmuştum.

Barın ardındaki adam bardağımı aldı ve çikolata lekeli bir bezle tezgâhı sildi.

Ama bu, tabii ki hiçbir şeyi ispatlamıyordu. Belki yalnızca kime not geldiğini, kime gelmediğini merak ediyordun... Benimle de fazladan ilgileniyordun.

Ertesi gün öğle yemeğinde Bayan Bradley'nin sınıfına gittim. Kese kâğıdımı raftan aldım ve onu minicik bir şeffaf seloteyle tutturup tekrar yerine koydum. İçine de ortasından katlanmış, küçük bir not koydum.

Ders bitince yine dışarıda bekleyip izledim. Fakat bu kez kimseyle konuşmuyor, sadece izliyordum.

Harika bir plan.

Kese kâğıdımın ağzına dokundun, notu gördün ve elini uzattın. Ama kese kâğıdı yere düşünce yüzün kıpkırmızı oldu. Yine de yere eğilip onu aldın. Peki ya benim tepkim neydi? İnanamıyordum. Yani, görmüştüm. Hatta bunu zaten bekliyordum. Fakat yine de inanamıyordum.

Orijinal planıma göre seninle hemen oracıkta yüzleşmem gerekirken, yana geçtim... Kapının önünden çekildim.

Sen telaşla köseyi döndün... İşte oradaydık. Yüz yüze. Sana bakarken gözlerimden kıvılcımlar çıkıyordu. Sonra sen bakışlarını kaçırdın, ben de başımı önüme eğdim. Ardından koridorda yürüyüp gittin.

Demek onun bir açıklama yapmasını istememişti. Ama zaten açıklanacak bir şey de yokmuş ki. Kendi gözleriyle görmüş işte.

Koridorun ortasına geldiğinde, hâlâ hızlı hızlı yürürken, sanki bir şey okuyormuşsun gibi aşağı baktığım gördüm. Benim notum muydu? Evet.

Sana bakıp bakmadığımı kontrol etmek için, bir anlığına geri döndün. O an korktum. Benimle yüzleşip bana üzgün olduğumu mu söyleyecektin? Yoksa bana bağırarak mıydın?

Cevap? Yukarıdakilerden hiçbiri. Sadece döndün ve dışarı çıkan kapılara, kaçışına adım adım yaklaşarak yürümeye devam ettin.

Koridorda -tek başıma- dikilip neler olduğumu, neden böyle olduğumu anlamaya çalışırken gerçeği fark ettim. Açıklama yapmaya... Bir tepki bile vermeye değmezdim. Senin gözünde öyleydim Zach.

Durdu.

Siz dinleyenler için söylüyorum, not benim adımla Zach'e yazılmıştı. Belki şimdi o notu, bu kasetlerin girişi olarak görüyordur. Çünkü orada, hayatımda herhangi birinin en ufak desteğine bile ihtiyaç duyduğum bir noktada olduğumu itiraf etmiştim. Desteğe... Onun çaldığı desteğe.

Başparmağımı ısırdım, omzumun üstünden Tony'ye bakmak için duyduğum isteği bastırabilmeye çalışıyordum. Ne dinlediğimi merak ediyor muydu? Umurunda mıydı?

Ama artık daha fazla dayanamıyordum. Görüyorsunuz ya, yavaş yavaş bilenen sadece Zach değilmiş.

Arkasından, "Neden?" diye bağırdım.

Koridorda, hâlâ derslerine giden birkaç kişi vardı. Hepsi sıçradı. Fakat içlerinden yalnızca biri durdu. Ve Zach, orada durmuş, bana bakarken notumu arka cebine tıktı.

Aynı kelimeyi bağırarak, defalarca tekrarladım. Gözyaşlarım, en sonunda yanaklarımdan süzülüyordu. "Neden? Neden Zach?"

Anlattığı şeyi ben de duymuştum. Hannah'nın ortada belli bir sebep yokken çıldırdığını, kendini bir sürü insanın önünde rezil ettiğini anlatmışlardı.

Ama yanılıyorlardı. Bir sebep vardı.

Şimdi özel şeylerden bahsedelim. Açılmak -her şeyi açıklamak- adına size şunları söyleyeyim. Annemle babam beni çok sever. Sevdiklerini biliyorum. Fakat son zamanlarda durumlar pek iyi değil. Yaklaşık bir senedir. Kasabanın dışındaki o şeyin açılışından beri.

Söylediği olayı hatırlıyorum. Bir ara Hannah'nın annesiyle babası, her gece haberlerdeydi. Büyük alışveriş merkezi açılırsa, kimsenin çarşıdaki dükkânlardan alışveriş etmeyeceğini, bütün dükkânların kapanacağını söylüyor, insanları uyarıyorlardı.

O şey açıldığında, anneler benden uzaklaştı. Aniden, düşünceleri gereken bir sürü başka şey çıkmıştı. İki yakalarını bir araya getirebilmek için üzerlerindeki yoğun baskıyla mücadele ediyorlardı. Yani, benimle konuşuyorlardı ama eskisi gibi değil.

Saçımı kestirdiğimde, annem bunu fark etmedi bile.

Ve bildiğim kadarıyla -Zach sağ olsun- okuldan da kimse fark etmedi.

Ben fark etmiştim.

Sınıfın arka tarafında, Bayan Bradley'nin de kese kâğıdı vardı. O da bizimkilerle birlikte tel kitaplıkta dururdu. O kese kâğıdını onun ders işleyişi hakkındaki notlarımız için kullanabilirdik, zaten bunu teşvik ederdi. Notlar ister eleştirel olsun, ister başka türlü. Ayrıca bizden, ileriki tartışmalarımız için konu önermemizi de isterdi.

Ben de aynen bunu yaptım. Bayan Bradley'ye şöyle bir not yazdım: "İntihar. Bu, bir süredir düşündüğüm bir şey. Çok ciddi değilim ama yine de düşünüyorum."

Not buydu. Kelimesi kelimesine. Kelimesi kelimesine öyle olduğunu çok iyi biliyorum çünkü onu kese kâğıdına atmadan önce defalarca yazmıştım. Yazıyordum, atıyordum, yazıyordum, buruşturup atıyordum.

Ama bunu neden yazıyordum ki? Kelimeleri yeni bir kâğıda her geçirişimde, kendime bu soruyu sormuştum. Neden yazıyordum bu notu? Çünkü yalandı. Böyle bir şey düşünmüyordum. Gerçekten, enine boyuna düşünmüyordum. Aklıma ne zaman gelse, hemen kovalıyordum.

Ama bunu fazla sık yapıyordum.

Ayrıca bu, sınıfta daha önce hiç tartışmadığımız bir konuydu. Fakat benden başka bir sürü insanın daha bunu düşündüğünden emindim. Değil mi ya? Öyleyse bunu neden grupça tartışamayacaktık ki?

Ya da belki daha fazlası vardı. Gizliden gizliye, birinin o notu kimin yazdığını bulmasını ve yardımına koşmasını istiyordum.

Belki. Bilmiyorum. Fakat kim olduğumu belli etmemeye çok dikkat ettim.

Saçlarını kestirmen. Koridorlarda bakışlarını kaçırman. Dikkatliydin ama yine de işaretler vardı. Küçük işaretler. Ama oradaydılar.

Ve sonra, bir anda ani bir tepki verdin.

Ama sana kendimi belli etmiştim Zach. Bayan Bradley'nin kese kâğıdındaki o notu benim yazdığımı biliyordun. Bilmen lazımdı. Ben seni yakaladıktan bir gün sonra, Bayan Bradley notu kese kâğıdından çıkarıp okumuştı. Yani, koridorda sinir krizi geçirdiğimin ertesi günü.

Hannah o ilaçları yutmadan birkaç gün önce yine kendi gibiydi. Koridorlardaki herkesle selamlaşmıştı. Gözlerimizin içine bakmıştı. Aylardır böyle, gerçek Hannah gibi davranmadığı için, bu hâli hepimize çok zorlama gelmişti.

Ama sen hiçbir şey yapmadın Zach. Bayan Bradley konuyu açtıktan sonra bile, bana elini uzatmak için hiçbir şey yapmadın.

Zorlama gelmişti çünkü öyleydi.

Peki, o dersten beklentim neydi? Aslında herkesin söyleceklerini duymak istiyordum. Düşüncelerini. Duygularını.

Aman aman, neler söylediler.

Biri o oğlanın neden intihar etmek istediğini bilmeden ona yardım etmenin zor olacağını söyledi.

Evet, "Ya da kızın. Kız da olabilir," dememek için kendimi tuttum.

Sonra diğerleri konuşmaya başladı.

"Eğer yalnızsa, onu öğle yemeğinde bizimle oturması için masamıza çağırırız."

"Sorun derslerse, özel ders verebiliriz."

"Eğer ev yaşantısı sorunluysa, belki... Bilmiyorum... Onu rehber öğretmene falan götürürüz."

Fakat söyledikleri her şeyden -her şeyden!- sinir oldukları anlaşılıyordu.

Sonra kızlardan biri, adının bir önemi yok, herkesin düşündüğü şeyi söyledi. "O notu yazan her kimse, dikkat çekmek istiyor. Eğer ciddi olsaydı, bize kim olduğunu söylerdi."

Tanrım. Hannah'nın o derste açılabilmesinin imkânı yokmuş.

İnanamıyordum.

Bayan Bradley'nin torbasına geçmişti, kürtaç, aile içi şiddet, sevgilileri aldatmak, sınavlarda kopya çekmekle ilgili bir sürü not bırakılmıştı. Ama o zaman kimse o notları kimin yazdığını öğrenmek için ısrar etmemişti. Fakat bir nedenden dolayı, kim olduğunu bilmeden, intihar hakkında konuşmayı reddediyorlardı.

Bayan Bradley on dakika boyunca, hepimizi şaşırtaen istatistiklerden -yerel istatistiklerden- bahsetti. Biz genç oldu-

ğumuz için, intihar halka açık bir yerde, tanıkların gözü önünde gerçekleşmedikçe, genelde haberlere çıkarmıyorlarmış. Anne, babalar çocuklarının, yetiştirdikleri çocuklarının kendi canına kıydığının bilinmesini istemiyorlarmış. O yüzden çoğunlukla, insanlara bunun bir kaza olduğunu söyleniyormuş. Bunun dezavantajı, kimse kendi cemaatlerindeki insanlara gerçekten neler olduğunu bilmiyor.

Tüm bunlar konuşulduktan sonra, sınıfta derin bir tartışma başlamadı.

Sadece merak mı ediyorlardı, yoksa yardım etmenin en iyi yolunun, bazı şeyleri bilmek olduğunu mu düşünüyorlardı? Bilmiyorum. Belki de her ikisi.

Bay Porter'ın sınıfında, ilk derste onu çok izlemiştim. Belki intihar konusu açılsaydı, göz göze gelseydik görürdüm.

Ve açıkçası, beni herhangi bir tarafa çekebilmek için ne söyleyebilirlerdi, bilmiyorum. Çünkü belki bencillik ediyordum. Belki sadece dikkat çekmek istiyordum. Belki yalnızca insanları, beni ve sorunlarımı tartışırken duymak istiyordum.

Bana partide söylediklerine bakılırsa, benim bunu görmemi isterdi. Anlamam için yalvaran gözlerle, bunu görmem için gözlerimin içine bakabilirdi.

Ya da belki birinin parmağını bana doğrultarak "Hannah. Kendini öldürmeyi mi düşünüyorsun? Lütfen bunu yapma Hannah. Lütfen," demesini bekliyordum.

Fakat işin gerçeği, bunu söyleyen tek kişi bendim. Aslında benim kelimelerimdi.

Bayan Bradley dersin sonunda “İntihara Meyilli Birinde Görülen Uyarılar” yazan bir broşür dağıttı. Bilim bakalım, ilk beşte ne vardı?

“Görünüşünde ani bir değişiklik.”

Yeni kesilmiş saçlarımın uçlarını çekiştirmiştim.

Hah. Bu kadar tahmin edilebilir olduğumu nereden bilebilirdim ki?

Çenemi omzuma sürtüp hâlâ masasında oturan Tony'ye göz ucuyla baktım. Hamburgeriyle kızarmış patateslerinin çoğu bitmişti. Yaşadıklarımın hiç haberi olmadan orada öylece oturuyordu.

Walkman'i açtım, dört numaralı kaseti çıkarıp ters çevirdim.

4. KASET: B YÜZÜ

İnsanların düşüncelerini duyabilme yeteneğiniz olsun ister miydiniz?

Tabii ki isterdiniz. Herkes bu soruya evet diye cevap verir. Ta ki bunu iyice düşünene dek.

Örneğin, ya insanlar sizin düşüncelerinizi duyabilseydi? Ya düşüncelerinizi... şimdi duyabilselerdi?

Kafamın ne kadar karışık olduğunu anlarılardı. Öfkemi. Hatta biraz da kızgın olduğumu. Ölü bir kızın aklımda dolanan sözlerini duyarlardı. İntiharı yüzünden nedense beni suçlayan bir kız.

Bazen kendimizin bile anlamadığı şeyler düşünüyoruz. Gerçek bile olmayan düşünceler... Aslında hissetmediğimiz

şeyler... Fakat bunlar yine de aklımızda dolaşır durur çünkü düşünmesi enteresan şeylerdir.

Önümdeki peçeteliği Tony'nin masasının parlak gümüşüne yansıyacağı bir açığa getirdim. Tony arkasına yaslandı ve ellerini bir peçeteyle sildi.

Eğer diğer insanların düşüncelerini duyabilseydiniz, doğru şeylerle birlikte bir sürü gelişigüzel şey de duyardınız. Ve neyin, ne olduğunu anlayamadınız. Çıldırırdınız. Hangisi gerçek? Hangisi değil? Milyonlarca fikir var ama ne demek istiyorlar?

Tony'nin ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Onun da benim ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikri yok. Kafamdaki sesin, kendi walkman'inden çıkan sesin, Hannah Baker'a ait olduğunu bilmiyor.

İşte şiirleri bu yüzden seviyorum. Ne kadar soyut olurlarsa o kadar iyi. Şairin neden bahsettiğini anlayamadığınız şeyler. Aklınıza bir fikir geliyor ama emin olamıyorsunuz. Yüzde yüz değil. Özellikle seçilmiş her bir kelimenin milyonlarca farklı anlamı olabilir. Başka bir şeyin yerine kullanılmış bir sembol mü? Ardında gizli, daha büyük bir mecaz mı var?

Sekizinci kişi bu Hannah. Eğer şiirle ilgili bir şeyler varsa, ben değilim demektir. Ve geriye sadece beş isim kaldı.

Biri bana şiirlerden zevk almayı öğretene dek, onlardan nefret ederdim. O bana şiirleri bir bulmaca, bir yapboz olarak görmemi söyledi. Kodu ya da kelimeleri çözmek, hayat ve hisler hakkında bildiklerine dayanarak okura kalmış.

*Şair kırmızıyı, kanı temsil etsin diye mi kullanmış? Yoksa öfkeyi mi? Şehveti mi? Yoksa el arabası, yalnızca kırmızı ku-
lağa siyahtan daha iyi geldiği için mi kırmızı?*

Hatırlıyorum bunu. İngilizce dersinden. Kırmızının an-
lamı üstüne büyük bir tartışma dönmüştü. Ama sonunda
neye karar verdiğimizizi hiç hatırlamıyorum.

*Bana şiirlerden zevk almayı öğreten kişi, aynı zamanda
bana şiir yazmanın değerini de öğretti. Ve açıkçası, hislerinizi
şiirle keşfetmekten daha iyi bir yol yok.*

Ya da kasetlerle.

*Eğer öfkeliyseniz, öfkenizin sebebini anlatan bir şiir yaz-
manıza gerek yok. Ama yazdığınız şeyin kızgın bir şiir olması
lazım. Haydi... Bir tane yazın. Bana birazcık da olsa kızdı-
ğınızı biliyorum.*

*Şiiriniz bitince, bunu sanki bir ders kitabının
arasında bulmuşsunuz ve onu yazan hakkında hiçbir şey
bilmiyormuşsunuz gibi çözmeye çalışın. Sonuçlar inanılmaz
ve korkunç olabilir. Ama terapistle gitmekten daima daha
ucuzdur.*

Bunu bir süre yaptım. Şiiri diyorum, terapisti değil.

Belki bir terapistin faydası dokunurdu Hannah.

*Bütün şiirlerimi tek bir yerde tutmak için spiralli bir defter
aldım. Haftada birkaç gün, okuldan sonra Monet'ye gidiyor
ve bir, iki şiir yazıyordum.*

*İlk birkaç girişimim biraz acıklıydı. Şiirlerimin fazla
derinliği ya da bir inceliği yoktu. Oldukça basitlerdi. Ama*

yine de bazıları fena değildi. En azından ben öyle düşünüyordum.

Sonra, o defterdeki ilk şiiri hiç uğraşmadan ezberledim. Ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu bugün bile aklımdan atamıyorum. O yüzden buraya koydum. İster beğenin, ister dalga geçin.

*Aşkım bir okyanus olsaydı,
Karaya yer kalmazdı.
Aşkım bir çöl olsaydı,
Etraf kumdan geçilmezdi.
Aşkım bir yıldız olsaydı,
Tek ışık, gecenin bir yarısında.
Ve aşkımın kanatları olsaydı,
Süzülseydim havalarda.*

Durmayın. Gülün. Ama eğer bunu bir kartpostalın üstünde görseydiniz, alırdınız, biliyorum.

Göğsüme aniden bir acı saplandı.

Monet'ye şiir yazmaya gideceğimi bilmek, geçen günleri daha katlanılabilir bir hâle getiriyordu. Komik, şaşırtıcı ya da üzücü bir şey olduğunda, ondan harika bir şiir çıkacağım düşünüyordum.

Omzumun üstünden, Tony'nin kapıdan çıkıp gittiğini gördüm ama bu bana tuhaf geldi.

Neden hoşça kal demek için durmadı?

Benim için sanırım bu kasetler de şiirsel terapinin başka bir çeşidi.

Öndeki camlardan, Tony'nin arabasına binişini izledim.

Size bu hikâyeleri anlattıkça yeni şeyler keşfediyorum. Hem kendim hakkında hem de sizin hakkınızda şeyler. Hepinizin hakkında.

Farları yaktı.

Sona yaklaştıkça, daha fazla bağlantı keşfediyorum. Derin bağlantılar. Size bunların bazılarından bahsettim, hikâyeleri birbirlerine bağlıyorlar. Ama diğerlerinden size hiç bahsetmedim.

Tony motoru çalıştırınca Mustang sarsıldı. Sonra arabası yavaşça, geri geri gitmeye başladı.

Belki siz benim fark etmediğim bağlantıları fark etmişsinizdir. Belki şairden bir adım ötedesinizdir.

Hayır Hannah. Ben sana zar zor yetişebiliyorum.

Son sözlerimi söylediğimde... Şey, muhtemelen son sözlerim değil ama bu kasetlerdeki son sözlerimi... Her şey sımsıkı, birbirine kenetlenmiş, duygusal bir kelime topu olacak.

Başka bir deyişle, şiir.

Tony'nin arabasını pencereden izlemek, tıpkı bir film seyretmek gibiydi. Mustang sahnedan yavaşça çıktı. Fakat farların ışıkları, araba gidiyormuş gibi azalmadı. Aksine durdu.

Sanki söndürülmüş gibi.

Geriye dönüp bakınca, kendimi daha fazla tanımak istemediğimde defterime yazmayı bıraktım.

Orada, arabasında oturmuş bekliyor mu? Niye?

Eğer sizi ağlatan bir şarkı duyarsanız ve artık ağlamak istemiyorsanız, o şarkıyı daha fazla dinlemezsiniz.

Ama kendinizden kaçamazsınız. Kendinizi daha fazla görmemeye karar veremezsiniz. Kafanızdaki gürültünün sesi ni kısmaya, onu kapatmaya karar veremezsiniz.

II

Tony farlarını söndürünce, lokantanın ön camı simsiyah oldu. Ara sıra, otoparkın diğer ucunda, yoldan bir araba geçiyor ve ışıkları cama boydan boya vuruyordu.

Uzaktan gelse de tek ışık kaynağı camın sağ üst köşesindeydi. Pembe-mavi, bulanık bir ışık. Crestmont'un etrafındaki bütün dükkânların çatılarına yansıyan neon tabelasının ucu.

Tanrım. O yazı geri getirebilmek için neler vermezdim.

Yalnız kaldığımızda Hannah'yla konuşmak çok kolaydı. Onunla gülmek de öyleydi. Fakat etrafta insanlar olduğunda utanıyordum. Kendimi geri çekiyordum. Nasıl davranacağımı bilemiyordum.

O minicik akvaryum gibi bilet gişesinde, lobideki çalışma arkadaşlarımla tek bağlantım, kırmızı bir telefondur. Üstünde hiç tuş yoktu, sadece ahizesi vardı. Fakat ne zaman telefonu kaldırırsam ve telefona Hannah cevap verse geriliyordum. Sanki onu on metre öteden değil de, evinden arıyormuşum gibi.

“Bozuk paraya ihtiyacım var,” derdim.

“Yine mi?” diye cevap verirdi. Fakat hep gülümseyen bir sesle. Ve her seferinde, yüzümün utançtan kıpkırmızı olduğunu hissederdim. Çünkü işin aslı, onun çalıştığı zamanlarda çok daha sık bozuk para istiyordum.

Birkaç dakika sonra kapı çalınırdı. Ben de gömleğimi düzelterip onu içeri alırdım. Elindeki minik para kasasıyla, paralarını bozabilmek için benim yanımda bir yere sıkışır, kahredici bir yakınlıkta dururdu. Ve bazen, işin yoğun olmadığı gecelerde, koltuğuma oturur ve bana kapıyı kapamamı söylerdi.

Ne zaman bunu söylese, hayal gücüme hâkim olabilmeye çalışırdım. Çünkü üç yanımda da karnaval gösterilerindeki gibi açık olmasına ve bunu yalnızca kapıyı açık bırakmamız gerektiği için söylemesine rağmen, o daracık yerde her şey olabiliirdi.

Ya da ben öyle olmasını istiyordum.

Ne kadar kısa ve nadir olurlarsa olsunlar, o anlarda kendimi çok özel hissederdim. Hannah Baker boş anlarını benimle birlikte geçirmeyi tercih ediyordu. Ve işte olduğumuz için, kimse başka bir şey düşünemezdi. Kimse bir şey anlayamazdı.

Ama neden? Biri bizi gördüğünde neden hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordum? Onların, çalıştığımızı inanmalarını istiyordum. Takıldığımızı değil. Sadece çalıştığımızı.

Neden?

Çünkü Hannah'nın kötü bir şöhreti vardı. Beni korkutan bir şöhret.

O gerçek ilk kez, birkaç hafta önce, bir partide, Hannah tam önümde dururken anlaşılmıştı. Her şeyin yerli yerine oturur gibi olduğu harika bir anda.

Gözlerine bakıp ona üzgün olduğumu söylemeden yapamamıştım. Hissettiklerimi ona bunca zamandır söylemediğim için üzgündüm.

Kısacık bir an için, bunu itiraf edebilmişim. Ona. Kendime. Ama bir daha asla yapamamıştım. Şu ana dek.

Ama artık çok geç.

İşte bu yüzden, şimdi büyük bir nefret hissediyorum. Kendime karşı. Listede yer almayı hak ediyorum. Eğer herkesten o kadar çok korkmasaydım, Hannah'ya birilerinin onu umursadığını söyleyebilirdim. O zaman, Hannah hâlâ hayatta olabilirdi.

Neon ışıklara kafamı çevirdim.

Bazen eve giderken sıcak çikolata içmek için Monet'ye uğrardım. Ödevlerime orada başlardım. Ya da bazen bir şeyler okurdum. Ama artık şiir yazmıyordum.

Kendimden biraz uzak kalmam gerekiyordu.

Elimi, çenemin altından enseme doğru kaydırdım. Saçlarımın dipleri ter içinde kalmıştı.

Ama şiire bayılıyordum. Onu özliüyordum. Ve bir gün, haftalar sonra, şiire geri dönmeye karar verdim. Kendimi şiirle mutlu etmeyi kararlaştırdım.

Mutlu şiirler. Neşeli, şen şakrak şiirler. Mutlu, mutlu, mutlu. Tıpkı Monet'de duran broşürdeki iki kadının olduğu gibi.

“Şiir: Hayatı Sevmek” diye bedava bir ders veriyorlardı. Sadece şiir sevmeyi öğretmeyi değil, şiir vasıtasıyla kendimizi sevmeyi de öğreteceklerini iddia ediyorlardı.

Beni kaydedin!

Haritalarınızda D-7. Halk kütüphanesinin salonu.

Şimdi oraya gitmek için çok geç.

Şiir dersleri okulun son zili çaldığında başladığı için, oraya koşarak gidip çok fazla gecikmemeye çalışıyordum. Fakat geciktiğimde bile, herkes gelmeme sevinirdi... Dediklerine göre, “feminen-genç bakış açısı” kazandırıyormuşum.

Etrafıma bakınca, Rosie'de tek başıma olduğumu fark ettim. Ama kapanmalarına daha yarım saat vardı. Ve artık bir şey yiyip içmememe rağmen, bardaki adam benden gitmemi istememişti. O yüzden kalacaktım.

Broşürdeki mutlu kadınların karşılıklı oturduğu, halka şeklinde dizilmiş on ya da on iki tane turuncu sandalye düşünün. Tek sorun, daha birinci günden itibaren mutlu değillerdi. O broşürü her kim yaptıysa, herhâlde onların somurtan dudaklarını dijital olarak gülümsemeye çevirmişti.

Ölüm hakkında yazıyorlardı. Erkeklerin kötülükleri. Onların tabiriyle, "yeşilimsi, mavimsi, beyazlı gök cisminin" yok oluşu hakkında.

Gerçekten, onu böyle tarif ediyorlardı. İşi, dünyaya, "kür-taja ihtiyaç duyan hamile gaz bulutundan yabancı" demeye kadar vardırmışlardı.

İşte şiirden nefret etmek için bir neden daha. "Yerküre" ya da "dünya" yerine, kim gök cismi der ki?

"Kendinizi ifade edin," diyorlardı. "Bize en derin ve karanlık taraflarınızı gösterin."

En derin ve karanlık taraflarım mı? Nesiniz siz, jinekolog mu? Hannah.

Pek çok kez elimi kaldırıp şöyle demek istedim: "Eee, mut-lu şeylerden ne zaman bahsedeceğiz? Hayatı sevmek? Hani, Şiir: Hayatı Sevmek, diyordunuz, ona ne oldu? Broşürde öyle yazıyordu. Buraya bunun için geldim."

O şiir toplantılarından yalnızca üçüne katılabildim. Ama sonunda bir şey oldu. İyi bir şey mi?

Hayır.

Hımmm... Acaba?

O grupta başka biri daha vardı. Bakış açısına yaşlı şairler ta-rafından hayran kalınan, başka bir liseli. Kimdi? Okulumuzun "Kayıp Eşya Bürosu" adındaki gazetesinin editörü.

Ryan Shaver.

Kimden bahsettiğimi biliyorsunuz. Ve eminim, Bay Editör, sen de adını söyleyeyim diye sabırsızlanıyorsunuzdur.

Al bakalım Ryan Shaver. Gerçek seni özgürleştirecek.

Kayıp Eşya Bürosu gazetesinin sloganı.

Anlamışsındır Ryan. Bundan eminim. Şiir lafı ilk geçtiğinde, senden bahsedeceğimi anlamışsındır. Anlaman lazım zaten. Ama eminim, bu yüzden kasetlerde yer alıyor olamam, önemli bir şey olmadı ki, diye düşünmüşsündür.

Okuldaki şiir. Tanrım, demek onunmuş.

Unutmayın, burada birbirine sıkıca bağlı bir duygu topu oluşturuyorum.

Gözlerimi sıkıca kapatıp ellerimi üzerlerine bastırdım.

Dişlerimi gıcırdattım, çığlık atmamaya ya da ağlamaya çalışmaktan çene kaslarım yanıyordu. Şiiri okumasını istemiyorum. O şiiri, onun sesinden duymak istemiyorum.

Şiir yazmayı bırakmadan önce son yazdığım şiiri duymak ister misiniz? Şiir yazmayı sonsuza dek bırakmadan önceki son şiirimi?

Hayır mı?

İyi. Ama zaten okudunuz. Okulda çok popüler.

Göz kapaklarımı, çenemi gevşettim.

Şiir. Onu İngilizce dersinde tartıştık. Pek çok kez okuduk.

Ve Hannah hepsinde oradaydı.

Bazılarınız belki şimdi hatırlıyordur. Kelimesi kelimesine değil ama neden bahsettiğimi anlamışsınızdır. "Kayıp Eşya Bürosu" gazetesini. Ryan'ın kampüste, etrafta bulunduğu şeylerden oluşan, altı ayda bir çıkan koleksiyonu.

Sıranın altında bulunmuş, yazıldığı kişiye asla verilmemiş bir aşk mektubu gibi. Ryan böyle bir şeyi bulursa, isimleri siler ve bunu bir sonraki gazetede kullanmak için bilgisayarda tarardı.

Dosyaların arasından düşen fotoğraflar... Onları da tarardı.

Canı çok sıkılmış bir öğrenci tarafından üstü karalamalarla doldurulmuş tarih notları... Onları da tarardı.

Bazı insanlar Ryan'ın tarayacak bu kadar çok enteresan şeyi nasıl bulduğunu merak ederdi. Onları gerçekten bir yerlerde mi buluyordu? Yoksa çalıyor muydu? Şiir toplantılarımızdan birinden sonra ona bu soruyu sormuştum. O da her şeyi tamamen şans eseri bulduğuna yemin etmişti.

Bazen, insanların etrafta buldukları şeyleri dolabına attığını itiraf etmişti. Onlardan yüzde yüz emin olamadığını söyledi. İşte o yüzden, isimlerin ve telefon numaralarının üstünü karalıyormuş. Ve fotoğrafların fazla utanç verici olamayacağı gibi bir kuralı varmış.

Beş-altı sayfalık ilginç malzeme toplayıp bunlardan elli kopya çıkarıyordu. Sonra onları zımbalayıp okulda rastgele bir yerlere bırakırdı. Tuvaletler. Dolap odaları. Oyun sahası.

"Asla aynı yere bırakmam," demişti. İnsanların, sağda solda bulunmuş şeylerden oluşan gazetesini, yine sağda solda bulmasının daha uygun olduğunu düşünüyordu.

Ama bilin bakalım ne oldu? Şiirim? Onu çaldı.

Peçetelikten bir peçete çıkardım ve zımpara gibi kâğıtla gözlerimi sildim.

Her hafta, şiir grubu toplantımızdan sonra, Ryan'la birlikte kütüphanenin merdivenlerinde oturup konuşurduk. O ilk hafta, diğer insanların yazıp okuduğu şiirlerden bahsedip gülmüştük. Hepsinin o kadar depresif olmasıyla eğlenmiştik.

"Bunun bizi mutlu etmesi gerekmiyor muydu?" diye sormuştu. Belli ki o da benimle aynı sebepten kursa yazılmıştı.

Başımı kaldırdım. Tezgâhın ardındaki adam çöp poşetinin iplerini bağlıyordu. Kapatma zamanı gelmişti.

"Bir bardak su alabilir miyim?" diye sordum.

Dersin ikinci haftasında ise yine kütüphanenin merdivenlerine oturup birbirimize kendi şiirlerimizden bazılarını okuduk. Hayatımızın değişik zamanlarında yazdığımız şiirleri.

Adam gözlerime, peçetenin aşındırdığı cildime baktı.

Ama yalnızca mutlu şiirleri. Hayatı sevmek hakkındaki şiirleri. İçerideki o depresyona bayılan, çilekeş şairlere asla okumayacağımız şiirleri.

Ve şairlerin hiç yapmadığı üzere, ne demek istediğimizi açıkladık. Hem de her dizede.

Üçüncü hafta büyük bir riske girdik ve birbirimize şiir defterlerimizi verdik.

Adam önüme hemen bir bardak su koydu. O bardak ve peçetelikler dışında, tezgâhın üstü tamamen boştu.

Vay canına! Bu iş çok cesaret istemişti. Benim için kesinlikle öyleydi. Eminim, senin için de öyle olmuştur Ryan. Ve son-

raki iki saat boyunca, güneş batarken o beton basamaklarda oturup sayfaları çevirdik.

El yazısı berbattı, o yüzden onun şiirlerini okuyabilmek, benim biraz daha fazla vaktimi aldı. Fakat hepsi harikaydı. Benim şiirlerimin hepsinden daha derin anlamlar taşıyorlardı.

Onun yazdıkları, kulağa gerçek şiirler gibi geliyordu. Profesyonel şiirler. Ve bir gün, bundan eminim, öğrenciler ders kitaplarında onun şiirlerini okuyup inceleyecekler.

Soğuk bardağı tuttum.

Tabii o zaman, şiirlerinin tam olarak neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ama şiirlerindeki duyguyu tam manasıyla hissediyordum. Kesinlikle çok güzel şiirlerdi. Ve benim defterimi okurken düşünebileceklerinden dolayı hemen utan-dım. Çünkü onunkileri okurken, kendi şiirlerim üstünde ne kadar az vakit harcadığımı fark ettim. Daha iyi, daha duygulu kelimeler seçmek için çok vakit harcamalıyım.

Ama şiirlerimden biri onu etkilemişti. Ve o şiir hakkında daha fazla şey bilmek istemişti... Onu ne zaman yazdığımı.

Fakat ona söylemedim.

Suyu içmedim. Bardağın üstünden parmağıma kadar süzölen damlayı seyrettim.

O şiiri, öğrencilerin, birinin intihar konusunda yardım istemeye cüret ettiğine sinirlendiği gün yazmıştım. Neye bozulduklarını hatırlıyor musunuz? Çünkü notu her kim yazdıysa, adını söylememişti.

Ne büyük duyarsızlık.

O notu kimin yazdığı belli değildi. Tıpkı “Kayıp Eşya Bürosu” gazetesindeki şiir gibi.

Demek Ryan, o şiiri neden yazdığını bilmek istiyordu.

Ona bu şiirin zaten kendi adına konuştuğunu söyledim. Fakat onun, şiirin ne anlama geldiğini düşündüğünü öğrenmek, yine de ilginçti.

Görünürde, şiirin, kabul görmek, annemden kabul görmekle ilgili olduğunu söyledi. Dahası, onun onayına ihtiyacım varmış. Ve bazı insanların -bu durumda bir oğlanın-beni görmezden gelmeyi bırakmasını istiyordum.

Oğlan mı?

Bardak, dibindeki su yüzünden, tezgâha hafifçe yapışmıştı. Bardağı kaldırıp bir yudum su içtim, buzlardan birini ağızıma attım.

Ona şiirin daha derin bir anlamı olduğunu düşünüp düşünmediğini sordum.

Buzu dilimin üstünde gezdirdim. Dilim donsa da buzun erimesini istiyordum.

Bir yanım şaka yapıyordu. Onun, şiirimi çok iyi anladığını düşünmüştüm. Fakat öğrencilerine şiir okutan bir öğretmen, onların neyi keşfetmesini istediğini cidden bilmek istiyordum. Çünkü öğretmenler bu işi daima abartırlardı.

Ama sen buldun Ryan. Gizli anlamı buldun. Benim bile kendi şiirimde bulamadığım şeyi buldun.

Şiirin annem ya da bir oğlan hakkında olmadığını söyledi. Şiir, benim hakkımdaydı. Kendime bir mektup yazıyordum... Bir şiirin içine gizlenmiş bir mektup.

Bana bunu söylediğinde ürktüm. Savunmaya geçtim... Hatta sinirlendim. Ama haklıydın. Kendi kelimelerim yüzünden korkmuştum ve üzülüyordum.

Bana o şiiri, kendimle yüzleşmekten korktuğum için yazdığımı söyledi. O kelimeleri aslında ayna karşısında söylemem gerekirken annemi bahane etmişim, onu beni takdir etmemekle ya da kabullenmemekle suçlamışım.

"Peki ya oğlan?" diye sordum. "O neyi temsil ediyor?"

O, benim. Ah, Tanrım. O, benim. Şimdi anlıyorum.

Kulaklarımı kapadım. Dışarıdan gelen gürültüyü kesmek için falan değil. Lokanta zaten çok sessizdi. Fakat onun kelimelerinin hepsini, söylendikleri gibi hissetmek istiyordum.

Senin cevabını beklerken çantamda mendil aradım. Çünkü her an ağlamaya başlayabileceğimi biliyordum.

Bana hiçbir oğlanın beni, benim yaptığım kadar görmezden gelmediğini söyledi. Yani en azından, şiirin bu anlama geldiğini düşündün. Ve şiiri de işte bu yüzden sordun. Senin anlayabileceğinden daha derin bir anlamı olduğunu hissettin.

Haklıydın Ryan. O şiir bundan çok, çok daha derindi. Madem bunu anlamıştın -eğer böyle düşündüysen- o zaman defterimi niye çaldın? Şiirimi, "korkutucu" dediğin şiirimi

“Kayıp Eşya Bürosu” gazetesinde neden bastın? Diğer insanların onu okumasına neden izin verdin?

Ve şiiri incelemelerine. Dalga geçmelerine.

O kaybolmuş bir şiir değildi Ryan. Ve sen de onu hiç bulmadın, o yüzden senin koleksiyonuna ait değildi.

Ama insanlar onu senin koleksiyonunda buldular. Öğretmenler, şiir derslerinden önce, ona senin koleksiyonunda tesadüfen denk geldiler. Sınıflardaki öğrenciler şiirimi oradan kesip anlamını araştırdılar.

Bizim sınıftan hiç kimse şiiri doğru anlamamıştı. Yanına yaklaşıp anlamamışlardı bile. Ama o zaman hepimiz, şiiri anladığımızı düşünmüştük. Hatta Bay Porter bile öyle sanmıştı.

Bay Porter’ın, şiirimi sınıfa dağıtmadan önce ne söylediğini biliyor musunuz? Okulumuzdan, bilinmeyen bir öğrencinin şiirini okumakla, ölmüş bir şairin klasik bir şiirini okumanın aynı şey olduğunu söyledi. Aynen öyle... Ölmüş bir şair. Çünkü her ikisine de şiirin gerçek anlamını soramazmışız.

Sonra Bay Porter, birilerinin şiiri kendisinin yazdığını itiraf etmesini bekledi. Ama bildiğiniz gibi, böyle bir şey hiç olmadı.

Artık biliyorsunuz. Ve hatırlamaya ihtiyaç duyanlarınız için, işte geliyor. Hannah Baker tarafından yazılmış “Yalnız Ruh.”

*Gözlerine baktım
Beni görmedin bile*

*Merhaba
Diye fısıldadığımda
Zar zor cevap verdin
Benzer iki insan
Ruh eşim olabilir mi
Belki de değiliz
Sanırım bunu asla
Bilemeyeceğiz*

*Kendi annem
Beni içinde taşıdın
Şimdi giydiklerim dışında
Hiçbir şeyi görmüyorsun
İnsanlar sana soruyor
Nasılın diye
Gülümseyip başını sallıyorsun
Bitmesine izin verme
Orada*

*Beni koy
Tanrı'nın gökyüzünün altına
Tanı beni
Beni sırf gözlerinle görme
Al bunu
Bu etten kemikten maskeyi
Gör beni*

*Yalnız
Ruhumla.*

Ve nedenini şimdi anlıyorsunuz.

Öğretmenler beni düzgünce incelemişler miydi? Haklı mıydılar? Benim olduğumu anlamış mıydınız?

Evet, bazılarınız anlamıştı. Koleksiyonu okul müfredatına girdiği için, Ryan birilerine söylemişti sanırım. Fakat insanlar benimle yüzleştiklerinde, şiiri yazdığımı kabul ya da inkâr etmeye yanaşmıyordum. Ve bu da bazılarını sinirlendiriyordu.

Bazıları, beni uyuz etmek umuduyla, şiirimin gülünç taklitlerini bile yazdı.

Evet, bunu ben de görmüştüm. Bay Porter'ın sınıfındaki iki kızın, zil çalmadan önce, bu komik versiyonlardan birini okumasını izlemiştim.

Bunların hepsi çok çocukça ve aptalcaydı... Ve zalimlikti.

Ama bıkmak bilmiyorlardı, bir hafta boyunca her gün yeni şiirler getirmişlerdi. Hannah onları görmezden gelmek için elinden geleni deniyor, Bay Porter'ı beklerken kitap okuyormuş gibi yapıyordu. Kurtulmak için dersin başlamasını bekliyordu.

Bu size önemli bir şeymiş gibi gelmiyor, değil mi?

Evet, belki sizin için öyledir. Fakat okul bana uzun zamandır güvenli gelmiyordu. Senin fotoğraf macerandan sonra, evim de güvenli gelmiyordu Tyler.

Şimdi, aniden, kendi düşüncelerimle bile dalga geçiliyordu.

Bir keresinde, Bay Porter'ın dersinde o kızlar onunla dalga geçerken Hannah başını kaldırmıştı. Bir an, kısacık bir an için göz göze gelmiştik. Ona baktığımın farkındaydı. Fakat başka kimse görmese de başımı çevirmiştim.

Kendi başınaydı.

Çok güzel Ryan. Teşekkür ederim. Gerçek bir şairsin.

Kulakları çıkarıp boynuma doladım.

Bardaki adam, “Neyin var bilmiyorum ama senden para almayacağım,” dedi. Sonra bir pipete üfleyip iki ucunu sıktı.

Başımı salladım ve cüzdanımı çıkarmak için elimi arkaya attım. “Olmaz, ödeyeceğim.”

Adam pipeti sıkı sıkı sarıyordu. “Ciddiyim. Alt tarafı bir milk shake. Dediğim gibi, ne olduğunu ve nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum ama belli ki hayatında yolunda gitmeyen bir şeyler. O yüzden, paranı kendine saklamamı istiyorum.” Bakışlarından, ciddi olduğunu anladım.

Ne diyeceğimi bilemedim. Bir şey söyleyecek olsam bile boğazım öyle bir düğümlenmişti ki gıkım çıkmazdı.

O yüzden başımı salladım, sırt çantamı aldım ve kapıya doğru giderken kaseti değiştirdim.

5. KASET: A YÜZÜ

Rosie'nin cam kapısı arkamdan kapanınca, üç kilidin hemen kilitlendiğini duydum.

Peki, şimdi nereye gidecektim? Eve mi? Tekrar Monet'ye mi? Belki kütüphaneye giderdim. Dışarıda, beton basamaklara oturabilirdim. Kasetlerin geri kalanını karanlıkta dinlerdim.

“Clay!”

Tony'nin sesiydi bu.

Parlak farlar üç kez yanıp söndü. Şoför tarafındaki cam açıldı; Tony bana el sallıyordu. Ceketimin fermuarını çektim ve arabasının yanına gittim. Fakat pencereye doğru eğilmedim çünkü konuşam yoktu.

Tony'yle birbirimizi senelerdir tanıyorduk. Birlikte okul projelerinde çalışır ve derslerden sonra laflayıp gü-lüşürdük. Ama bunca zamandır, bir kez bile koyu sohbete girmemiştik.

Fakat şimdi, sanırım bunu istiyordu. Bunca zamandır burada oturup arabasında beklemişti. Aklında başka ne olabilirdi ki?

Bana bakmadı. Onun yerine, elini uzatıp başparmağıyla yan aynayı düzeltti. Sonra gözlerini kapadı ve başını önüne eğdi. "Arabaya bin Clay."

"Her şey yolunda mı?"

Biraz duraksadıktan sonra başını yavaşça salladı.

Arabanın önünden dolandım, yolcu kapısını açıp oturdum ama bir ayağım hâlâ dışarıdaydı. İçinde Hannah'nın ayakkabı kutusunun durduğu sırt çantamı kucağıma koydum.

"Kapıyı kapa," dedi.

"Nereye gideceğiz?"

"Bir şey yok Clay. Kapıyı kapa." Kapısındaki kolu çevirip camını kapadı. "Dışarısı soğuk." Bakışları, gösterge panosundan kasetçalarına, oradan da direksiyona kaydı. Ama dönüp de yüzüme bakmıyordu.

Kapıyı kapadığım anda konuşmaya başladı.

"Sen takip etmek zorunda kaldığım dokuzuncu kişisin Clay."

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

“Kasetlerin kopyaları,” dedi. “Hannah blöf yapmıyordu. Onlar bende.”

“Aman Tanrım.” Yüzümü iki elimle kapadım. Kaşımın arkasındaki zonklama tekrar başlamıştı. Avucumun sert yerini kaşıma yaslayıp iyice bastırdım.

“Sorun yok,” dedi.

Ona bakamıyordum. Ne biliyordu? Yani benim hakkımda ne biliyordu? Ne duymuştu? “Nasıl yok?”

“Orada ne yapıyordun?”

“Ne?”

“Hangi kasettesin?”

İnkâr etmeye, neden bahsettiğinden haberim yokmuş gibi davranmaya çalışabilirdim. Ya da arabasından inip gidebilirdim. Fakat ne olursa olsun, biliyordu.

“Sorun yok Clay. Ciddiyim. Hangi kasettesin?”

Gözlerim hâlâ kapalıyken, parmaklarımı alnıma yasladım. “Ryan’inkindeyim,” dedim. “Şiirli olanda.” Sonra ona baktım.

Başını arkaya atıp gözlerini kapadı.

“Ne?” diye sordum.

Cevap yok.

“Onları niye sana verdi?” dedim.

Kontakta sallanan anahtarlığa dokundu. “Sen sıradaki kaseti dinlerken arabayı sürebilir miyim?”

“Bana kasetleri neden sana verdiğini söyle.”

“Söyleyeceğim,” dedi, “ama eğer sıradaki kaseti şimdi dinlersen.”

“Neden?”

“Clay, şaka yapmıyorum. Kaseti dinle.”

“O hâlde soruma cevap ver.”

“Çünkü senin hakkında Clay.” Anahtarlığı bıraktı.
“Sıradaki kaset senin hakkında.”

Hiçbir şey.

Kalbim yerinden çıkacak gibi olmadı. Gözlerim kamaşmadı. Nefes bile almadım.

Ve sonra.

Kolumu arkaya çekip koltuğa dirsek attım. Ardından karpıya yumruk attım, kafamı pencereye yanlamasına çarpmak istedim ama onun yerine, arkaya, koltuğun başlığına çarptım.

Tony elini omzuma koydu. “Kaseti dinle,” dedi. “Ve arabadan çıkma.”

Kontağı çevirdi.

Gözyaşlarım akarken, ona bakmak için başımı çevirdim. Fakat Tony önüne bakıyordu.

Walkmanın kapağını açıp kaseti çıkardım. Beşinci kaseti. Köşede lacivert bir rakam. Benim kasetim. Ben beş numarayım.

Kaseti walkman'e tekrar yerleştirdim ve aleti iki elimle tutup kitap kapatır gibi kapadım.

Tony arabayı vitese taktı ve boş otoparktan geçip caddeye çıktı.

Ona hiç bakmadan başparmağımı walkmanın üstünde gezdirdim ve beni hikâyeye dâhil edecek tuşu buldum.

Romeo, ah Romeo. Neredesin Romeo?

Benim hikâyem. Benim kasetim. İşte böyle başlıyor.

Güzel soru Jülyet. Cevabını keşke bilebilseydim.

Tony motor gürültüsünün üstünden bağırdı. "Clay, sorun yok!"

Tamamen dürüst olmak gerekirse, kendime, Clay Jensen, hayatımın aşkı sensin dediğim bir an hiç olmadı.

Yalnızca adımı duymak bile, başımdaki ağrıyı iki katma çıkardı. Kalbimde katlanılmaz bir acı hissediyordum.

Seneler boyunca gerçek Clay Jensen'in ne kadarını tanıdığımdan emin değilim. Bildiklerimin çoğu, sağdan soldan duyulmuş şeylerdi. Ve onu işte bu yüzden daha yakından tanımak istiyordum. Çünkü duyduklarımın hepsi -gerçekten hepsi!- iyi şeylerdi.

Ve bunu bir kez fark ettikten sonra, elimden olmadan hep dikkat ediyordum.

Mesela Kristen Rennert. O hep ama hep siyah giyer. Siyah pantolon. Ya da siyah ayakkabılar. Siyah gömlek. Eğer siyah bir ceket giyiyorsa ve üstündeki tek siyah şey oysa, onu bütün gün üzerinden çıkarmaz. Onu bir dahaki görüşünüzde bunu fark edeceksiniz. Ve sonra, bir daha gözünüzden hiç kaçmayacak.

Steve Oliver da aynı. Bir şey söylemek için ne zaman elini kaldırırsa söze hep "Pekâlâ," diyerek başlar.

"Bay Oliver?"

"Pekâlâ, madem Thomas Jefferson'ın köleleri vardı..."

"Bay Oliver?"

"Pekâlâ, ben 76.1225 buldum."

"Bay Oliver?"

"Pekâlâ, dışarı çıkabilir miyim?"

Cidden. Her seferinde. Bunu artık siz de fark edeceksiniz... Hem de her seferinde.

Evet. Bunu ben de fark ettim Hannah. Ama devam edelim. Lütfen.

Clay hakkındaki dedikoduları duymak da böyle bir hâl almıştı. Dedğim gibi, onu fazla tanımıyordum ama ne zaman adını duysam, söylenenlere kulak kabartıyordum. Sanırım bir şeyler, üstelik ilginç bir şeyler duymayı bekliyordum. Etrafa dedikodu yaymak istediğim için değil tabii. Sadece birinin o kadar iyi olabileceğine inanmadığım için.

Tony'ye bakıp gözlerimi devirdim. Ama o, araba kullandığı için önüne bakıyordu.

Eğer o kadar iyi biriyse... Muhteşemdi. Harika! Ama bu benim için bir oyuna dönüşmüştü. Clay Jensen hakkında daha ne kadar, yalnızca iyi şeyler duyacaktım?

Normalde, eğer birinin iyi bir imajı varsa, başka biri bunu mahvetmek için tetikte bekler. Açığa çıkacak o ölümcül kusuru beklerler.

Ama bu Clay için geçerli değildi.

Tony'ye tekrar baktım. Şimdi sırtıyordu.

Umarım bu kaset yüzünden, onun derin, karanlık ve pis sırrını aramaya koşmazsınız... Ama eminim bir tane vardır. En azından bir iki tane vardır, öyle değil mi?

Birkaç tane var.

Ama durun, sen böyle yapmıyor musun Hannah? Onu alaşağı etmek için Bay Kusursuz olarak göstermiyor musun? Sen, Hannah Baker, tetikte bekleyen sensin. Bir kusur arıyorsun. Onu buldun. Ve şimdi de bunun ne olduğunu diğerklerine söyleyip onun imajını mahvetmek için sabırsızlanıyorsun.

Cevabım řu... Hayır.

Göğsüm rahatladı, nefesimi tuttuğumun bile farkında olmadığım hâlde rahat bir soluk verdim.

Umarım hayal kırıklığına uğramamışsınızdır. Umarım -salya akıtarak- yalnızca dedikodu için dinlemiyorsunuzdur. Umarım bu kasetler, sizin için bundan daha fazla anlam taşıyordur.

Clay, tatlım, senin adın bu listeye ait değil.

Başımı soğuk cama yasladım ve gözlerimi kapadım. Belki söylediklerini dinlerken soğuk cama odaklanabilirsem, kendime hâkim olabilirdim.

Burada diğerkleriyle aynı nedenlerden dolayı yer almıyorsun. řu şarkıda olduğu gibi: Bunlardan biri, diğerkleri gibi değil. Bunlardan biri, buraya ait değil.

Ve bu sensin Clay. Fakat hikâyemi anlatacaksam, tamamıyla anlatacaksam, senin de burada olman gerekiyor.

“Bunu neden dinlemem gerekiyor?” diye sordum. “Madem buraya ait değilim, beni neden es geçmemiş?”

Tony arabayı sürmeye devam etti. Yol dışında baktığı tek yer, ara sıra göz attığı dikiz aynasıydı.

“Bunları hiç duymasaydım daha mutlu olurdum,” dedim.

Tony başını salladı. “Hayır. Ona ne olduğunu bilmek seni çıldırtırdı.”

Arabanın ön camından, farların ışığında parlayan beyaz çizgilere baktım. Ve onun haklı olduğunu fark ettim.

“Ayrıca, bence senin bilmeni istemiş,” dedi.

Belki, sanırım. Ama neden? “Nereye gidiyoruz?”

Cevap vermedi.

Evet, hikâyemde bazı büyük boşluklar var. Bazı yerleri nasıl anlatacağımı bilemedim. Bazı şeyleri de söyleyemedim. Üstesinden gelemediğim... asla da gelemeyeceğim olaylar. Eğer onları asla söylemezsem, onları tekrar düşünmek zorunda da kalmam.

Fakat bu, sizin hikâyelerinizin önemini azaltıyor mu? Size her şeyi anlatmadığım için öyküleriniz daha mı az anlamlı?

Hayır.

Aslında, bu onların önemini arttırıyor bile.

Hayatımın geri kalanında neler olduğunu bilmiyorsunuz. Evde. Hatta okulda bile. Kendi hayatlarınız dışında kimse-

ninkinde neler olup bittiğini bilmiyorsunuz. Ve birinin hayatının bir kısmıyla uğraştığınızda, sadece o kısım ile uğraşmış oluyorsunuz. Ne yazık ki o kadar katı ve seçici olamazsınız. Birinin hayatının bir bölümüyle uğraştığınızda, aslında bütün hayatlarıyla oynuyorsunuz.

Her şey, her şeyi etkiliyor.

Sıradaki birkaç hikâye, bir gecede geçiyor.

Parti.

Bizim gecemizde geçiyor Clay. Ve bizim gecemiz derken neyi kastettiğimi biliyorsun çünkü aynı okula giderek ya da sinemada birlikte çalışarak geçirdiğimiz seneler boyunca, yalnızca bir gece yakınlaştık.

Gerçekten yakınlaştık.

O gece, çoğunuzu hikâyenin içine çekiyor... Hatta birinizi ikinci kez. Hiçbirinizin geri alamayacağı, herhangi bir gece.

O gecedan nefret ediyordum. Kasetlerden önce bile nefret ediyordum. O gece, yaşlı bir kadına, kocasının iyi olduğunu söylemek için koşmuştum. Her şey yoluna girecekti. Fakat yalan söylüyordum. Çünkü ben karısını rahatlatmak için koşarken, diğer şoför can veriyordu.

Ve yaşlı adam eve, karısının yanına gittiğinde bunu biliyordu.

Umarım, bu kasetleri siz listedekilerin dışında kimse duymaz, kasetlerin hayatınıza getireceği değişiklikler sadece size kalır.

Tabii eğer kasetler ortaya çıkarsa, kendi kontrolünüz dışındaki sonuçlarıyla uğraşmak durumunda kalacaksınız.

nız. O yüzden, gerçekten, onları birbirinize pasladığınızı umuyorum.

Tony'ye baktım. Gerçekten yapar mı bunu? Yapabilir mi? Kasetleri listede olmayan birine verir mi?

Kime?

Çünkü bu sonuçlar bazılarınız için küçük olabilir. Belki utanç. Belki rezillik. Ama aynı şeyi diğerleri için söylemek zor. İşlerini mi kaybederler? Hapse mi girerler?

Ama bu aramızda kalsın, tamam mı?

Clay, ben aslında o partiye gelmeyecektim. Çağrılmıştım ama orada olmamam gerekiyordu. Notlarım hızla düşüyordu. Annemler öğretmenlerimden her hafta ilerleme raporu istiyorlardı. Ve raporların hiçbiri iyi gelmediği için cezalıydım.

Benim için cezalı olmak demek, okuldan eve dönmek için bir saatimin olduğu anlamına geliyordu. O notları düzeltene kadar, yalnızca bir saat boş vaktim vardı.

İşıklarda durduk. Ama Tony'nin gözleri yine yoldaydı. Beni ağlarken görmemek için mi böyle yapıyordu? Çünkü endişelenmesine gerek yok, ağlamıyorum. Şu anda ağlamıyorum.

Clay Jensen dedikodularını dinlediğim bir sırada, senin partide olacağını öğrenmiştim.

Ne? Clay Jensen bir partiye mi gelecekti? Duyulmamış şeydi bu.

Hafta sonları çalışıyorum. Derslerimin çoğunun sınavları pazartesi günü oluyor. Benim hatam değil bu.

Bu yalnızca benim düşündüğüm bir şey değildi, etraftaki insanlar da bundan bahsediyorlardı. Kimse seni partilerde neden göremediğini anlamıyordu. Tabii, bu konuda bir sürü teorileri vardı. Ama bil bakalım ne? Evet. Bu tahminlerin hiçbiri kötü değildi.

Haydi be.

Bildiğiniz gibi, Tyler ikinci kattaki bir odayı gözetleyecek kadar uzun olmadığı için, yatak odamdan gizlice kaçmak zor olmadı. Ve o gece, bunu yapmak zorundaydım işte. Fakat hemen bir karara varmayın. O geceden önce de evden gizlice sızıışmıştım, iki kere.

Tamam, üç kere. Belki de dört. O da en fazla.

Hangi partiden bahsettiğimi bilmeyenleriniz için söyleyeyim, haritalarınızda kırmızı bir yıldız var. İçi tamamen kırmızı, kocaman bir yıldız. C-6. Beşe on iki, Cottonwood.

Oraya mı gidiyoruz?

Aaaah... İşte artık biliyorsunuz. Bazılarınız, sizden tam olarak nerede bahsedeceğimi anlamıştır. Ama söyleyeceklerimi duymak, neleri anlatacağımı görmek için, adınız geçene kadar beklemek zorundasınız.

O gece, partiye yürüyerek gitmenin hoş olacağını düşündüm. Böylece rahatlardım. O hafta çok yağmur yağmıştı, bulutlar hâlâ tepemizdeydi. Ama akşamın o saati olmasına rağmen hava ılıktı. Kesinlikle en sevdiğim havalardır.

Benim de.

Katıksız sihirdir.

Komik. Partiye giderken evlerin yanından geçtiğim sırada, hayatta pek çok olasılık olduğunu hissetmiştim. Sınırsız olasılıklar. Ve uzunca bir zamandır, ilk kez umutlanmışım.

Ben de aynı şeyi hissetmiştim. O partiye evden zorla çıkıp gitmişim fakat yeni, heyecan verici bir şeylerin olmasına hazırdım.

Umutlanmak mı? Belli ki işaretleri yanlış yorumlamışım.

Ya şimdi? Hannah'yla aramızda geçecekleri bilseydim yine de gider miydim? Hiçbir şey değişmese bile?

Meğer fırtınadan önceki sessizlikmiş.

Giderdim. Evet. Sonuçları aynı olsa bile.

Siyah bir etekle, aynı renkte kapüşonlu bir kazak giymiştim. Oraya giderken üç blok dolanıp eski evime, kasabaya ilk taşındığımızda yaşadığım eve uğradım. İlk kasetin ilk yüzünde bahsettiğim kırmızı yıldız. Verandanın ışığı açıktı ve garajdan bir araba motorunun sesi geliyordu.

Fakat garaj kapısı kapalıydı.

Yalnızca ben mi biliyorum bunu? Onun orada yaşadığını bilen başka biri yok mu? Kazadaki adam. Arabası bizim okuldan birini öldüren adam.

Yürümeyi bıraktım ve birkaç dakika boyunca sadece kaldırımdan izledim. Büyülenmiş gibiydim. Evimde başka bir aile vardı. Kim olduklarını, nasıl insanlar olduklarını, hayatlarının nasıl olduğunu hiç bilmiyordum.

Garaj kapısı kalkmaya başlayınca, stop lambalarının kırmızı ışığında bir adamın silueti görüldü. Adam ağır kapıyı

yukarıya kadar ittikten sonra arabaya bindi. Garaj yolu boyunca geri geri gitti ve arabasıyla uzaklaştı.

Neden durmadığını, bana neden orada dikilip evine baktığını sormadığını bilmiyorum. Belki kendi yoluma devam etmeden önce, onun garaj yolundan çekilip gitmesini beklediğimi düşünmüştür.

Ama her ne sebeple olursa olsun, gerçek dışı gibiydi. İki insan -ben ve o- bir ev. Ama yine de benimle, kaldırımındaki kızla bağının hiç farkında olmadan gitmişti. Ve bir nedenden dolayı, o anda hava ağırlaştı. Yalnızlıkla doldu. Ve yalnızlık, benimle gecenin sonuna kadar kaldı.

Gecenin en iyi anları bile, eski evimin önündeki o olayın -o olmayan olayın- etkisi altında kaldı. Benimle hiç ilgilenmemesi, bana bir şeyi hatırlattı. O evde bir geçmişim olsa bile bunun bir önemi yoktu. İşleri eski hâline çeviremezdim. Onları olduklarını sandığım hâline döndüremezdim.

Elimdeki gerçek tek şey... Şimdiydi.

Dinlediğim bu kasetlerdeki bizler de geri dönemezdik. Kapımızın önünde ya da posta kutumuzda bir paket bulduğumuz anı geri saramazdık. O andan sonra farklılaşmıştık.

İşte bu olay, sana verdiğim aşırı tepkiyi açıklıyor Clay. Ve sen, bu kasetleri işte bu yüzden alacaksın. Açıklayabilmem için. Özür dileyebilmem için.

Hatırlıyor muydu? O gece ondan özür dilediğimi hatırlıyor muydu? Benden bu yüzden mi özür diliyor?

Oraya ulaştığımda parti çoktan başlamıştı bile. Çünkü bir sürü insanın, benim gibi, annesiyle babasının uykuya dalmasını beklemesine gerek yoktu.

Parti evinin önünde her zamanki tipler duruyordu. Körkütük sarhoş olmuşlar, gelip geçene havaya kaldırdıkları bira bardaklarıyla selam veriyorlardı. Hannah'nın, ağızda gevelenmesi zor bir isim olduğunu sanırdım ama o çocuklar bunu gayet iyi yapıyorlardı. Yarısı adımı tekrarlayıp doğru söylemek için uğraşırken, diğer yarısı da onları dinleyip gü-lüyordu.

Ama zararsızlardı. Eğlenceli sarhoşlar her partiye renk katar. Kavgı aranmazlar. Yatacak kız aramazlar. Sadece sarhoş olup eğlenmenin derdindedirler.

O oğlanları hatırlıyordum. Partinin maskotları gibiydiler. "Clay! Burada neepiyosun? Kah-kah-kah-kah!"

Müziğin sesi çok açıktı ama kimse dans etmiyordu. Sıradan bir parti gibiydi... Tek bir şey dışında.

Clay Jensen.

Eminim ilk geldiğinde bir sürü alaycı yorumla karşılaşmışsındır ama ben oraya geldiğimde, herkes partiye karışmıştı. Fakat diğerlerinden farklı olarak, benim oraya gelme sebebim sendin.

Hayatımda, kafamda olup biten her şey yüzünden seninle konuşmak istiyordum. Gerçekten konuşmak. Bir kez olsun. Okulda ya da işte böyle bir fırsatımız hiç olmamıştı. Sana "Sen kimsin?" diye sorma fırsatı...

O şansı kaçırdık çünkü ben korkmuştum. Seninle hiçbir şansım olmadığını düşündüğüm için.

Böyle düşünmüştüm. Ve bununla bir derdim yoktu. Çünkü seni tanırsam ve tıpkı onların dedikleri gibi çıkar-san ne yapacaktım? Ya olduğunu umduğum insan değilsen ne olacaktı?

Böylesi, beni her şeyden çok üzerdi.

Mutfakta bardağımı doldurmak için sırada beklerken, arkamdan sen geldin.

“Hannah Baker,” dedin ve ben sana doğru döndüm. “Hannah... Selam.”

İlk geldiğinde, kapıdan içeri girdiğinde, beni hazırlıksız yakalamıştı. Tıpkı bir hilkat garibesi gibi dönmüş ve mutfaktan geçip arka tarafa çıkmıştı.

Henüz çok erken, demiştim kendi kendime. Partiye, kendime, eğer Hannah Baker gelirse onunla konuşacağımı söyleyerek gitmiştim. Zamanı gelmişti. Orada kimin olacağı umurumda değildi; bakışlarımı ona odaklayacaktım ve konuşacaktık.

Ama sonra, o içeri girince dağılmıştım.

İnanamıyordum. Durup dururken ortaya çıkıvermiştin.

Hayır, bir anda çıkmadım. Önce korkak bir çocuk olduğum için kendime lanetler yağdırarak arka tarafa koştum. Sonra eve geri dönme niyetiyle bahçe kapısından çıktım.

Fakat kaldırımdayken, kendimi biraz daha haşladım. Sonra ön kapıya geri gittim. Sarhoşlar beni tekrar selamladılar, ben de doğrudan senin yanına geldim.

Durup dururken değildi yani.

"Neden bilmiyorum ama bence konuşmamız lazım," dedin.

O konuşmayı sürdürebilmek büyük cesaret istiyordu. Cesaret ve iki plastik bardak dolusu bira.

Ben de yüzüme yapıştırılmış gibi duran, dünyanın en aptal gülümseyişiyle razı oldum.

Hayır. Dünyanın en güzel gülümsemesi.

Sonra arkadaki mutfak kapısının kasasını fark ettim. Üstünde bir sürü kurşun kalemle tükenmez kalem izi vardı, evdeki çocukların ne kadar hızlı boy attığını not düşmüşlerdi. Buraya taşınmak için evimizi satmaya hazırlanırken, annemin eski mutfak kapımızdaki izleri silişini hatırladım.

Evet, bunu görmüştüm. Omzumun üstünden arkaya baktığı zaman, gözlerinde bir şey fark etmiştim.

Neyse, boş bardağıma bakıp kendi içkinin yarısını benimkine boşalttın ve konuşmak için uygun bir zaman olup olmadığını sordun.

Lütfen bunu yanlış anlamayın millet. Evet, kulağa sanki kıızı-sarhoş-et numarası gibi geliyor ama öyle değildi. Bana öyle gelmemiştii.

Değildi zaten. Kimse inanmayacak ama bu doğru.

Çünkü eğer öyle olsaydı, bardağıma ağzına kadar doldururdu.

Salona gittik, kanepenin bir tarafı doluydu.

Jessica Davis'le Justin Foley.

Fakat diğer uçta epeyce yer olduğu için kanepeye oturduk. Peki, yaptığımız ilk şey neydi? Bardaklarımızı bıraktık ve konuşmaya başladık. Birdenbire.

Onlar olduğunu herhâlde biliyordu. Jessica ve Justin. Ama isimlerini söylemedi. Öpüştüğü ilk oğlan, Monet'de onu tokatlayan kızla öpüşüyordu. Sanki geçmişinden kaçamıyordu.

Umduğum her şey gerçekleşiyordu. Bana özel sorular soruyor, âdeta geçmesine izin verdiğimiz zamanı sarmaya çalışıyordu. Fakat soruları yine de yersizmiş gibi gelmiyordu.

Kulaklıklardan gelen sesi, sanki böyle bir şey fiziksel olarak mümkün olabilirmiş gibi, sıcaktı. Kelimeleri kaçmasın diye ellerimi kulaklarıma kapadım.

Yersiz değillerdi zaten. Çünkü senin beni tanımanı istiyordum.

Harikaydı. Hannah'yla en sonunda konuştuğumuza inanamıyordum. Gerçekten konuştuğumuza. Ve durmak istemiyordum.

Seninle konuşmaya bayılmışım Hannah.

Sanki beni biliyormuşsun gibiydi. Sanki sana söyleyeceğim her şeyi anlayabilirmişsin gibi. Ve konuştukça, nedenini anlıyordum. Bizi aynı şeyler heyecanlandırıyordu. Aynı şeylerle ilgileniyorduk.

Bana her şeyi anlatabilirdin Hannah. O gece hiçbir sınır yoktu. Sen açılıp da her şeyi anlatana kadar kalırdım ama bunu yapmadın.

Sana her şeyi anlatmak istedim. Ve bu beni üzdü çünkü bazı şeyler fazla korkutucuydu. Bazı şeyleri ben bile anlamıyordum. Öyleyken, düşündüğüm her şeyi birine, gerçekten ilk kez konuştuğum birine nasıl anlatabilirdim?

Anlatamazdım. Bunun için çok erkendi.

Değildi.

Ya da belki çok geçti.

Ama bana bunları neden şimdi söylüyorsun? Niye bu kadar bekledin?

Sözleri artık ılık değildi. Onları o şekilde duymamı isteyebilir fakat kelimeleri beni yakıyor. Zihnimi. Kalbimi.

Clay, kolayca ilerleyeceğimizi söyleyip durdun. Bunu uzun zamandır hissettiğini söyledin. Anlaşacağımızı, bağlanacağımızı biliyormuşsun.

Ama nasıl? Hiç açıklamadın bunu. Nereden biliyordun? Çünkü ben, insanların hakkımda söylediklerini biliyordum. Daima bir parçam olacak bütün dedikoduları ve yalanları duyuyordum.

Onların doğru olmadığını biliyordum Hannah. Yani, doğru olmadıklarını umuyordum. Fakat bunu öğrenmekten korkuyordum.

Dağılmıştım. Keşke seninle daha önce konuşsaymışım. Biz o zaman... Biz... Bilemiyorum. Fakat o ana kadar işler fazla ilerlemişti. Kararımı vermiştim. Hayatıma bir son vermek hakkındaki kararımı değil. Henüz değil. Aklım, okulu bitirmekteydi. Kimseyle bir daha asla yakınlaşmayacaktım.

Planım buydu. Mezun olacak ve sonra bu kasabadan gidecektim.

Ama yine de bir partiye gittim. Seni görebilmek için bir partiye gittim.

Neden yaptım bunu? Kendime acı çektirmek için mi? Çünkü yaptığım buydu... Böylesine uzun zamandır belediğim için kendimden nefret ediyordum. Kendimden nefret ediyordum çünkü bu sana haksızlıktı.

Adil olmayan tek şey bu kasetler Hannah çünkü ben senin yanındaydım. Konuşuyorduk. Bir şey söyleyebilirdin. Her şeyi dinlerdim.

Yanımızda oturan çift... Kız sarhoştı, gülüyor ve bana sık sık çarpıyordu. Başta komikti ama sonra çabucak can sıkıcı bir hâl aldı.

Hannah kızın adını niye söylemiyor?

Onun belki o kadar da sarhoş olmadığını düşünmeye başladım. Belki konuştuğu çocuğa gösteriş olsun diye yapıyordu. Yani gerçekten konuştukları zamanlarda. Belki de kanepede sadece ikisi oturmak istiyordu.

O yüzden Clay'le birlikte kalktık.

Her gittiğimiz yerde müzik yüzünden bağırmak zorunda kalarak partide dolandık. En sonunda muhabbeti başarıyla başka bir yere çektim. Önemli ve ağır konuları daha fazla konuşmayacaktık. Gülmeye ihtiyacımız vardı. Fakat gittiğimiz her yer öyle gürültülüydü ki birbirimizi duyamıyorduk.

Sonunda boş bir odanın kapısının eşliğinde durduk.

Sonrasında yaşanan her şeyi hatırlıyorum. Hem de gayet net hatırlıyorum. Ama o nasıl hatırlıyor?

Sırtımızı kapının kasasına yaslamış hâlde, orada elimizde içkilerimizle dikilirken, kahkahalarımızı dindiremiyorduk.

Ama yine de partiye gelirken hissettiğim yalnızlık hemen geri dönmüştü.

Oysa yalnız değildim. Biliyordum. Uzun bir zamandır ilk kez, okuldan başka biriyle iletişim kuruyordum. Nasıl yalnız olabilirdim ki?

Yalnız değildin Hannah, ben oradaydım.

Çünkü öyle olmak istiyordum. Bütün söyleyebileceğim bu. Bana mantıklı gelen tek şey bu. Biriyle yakınlaştıktan sonra her şey kaç kere suratıma çarpılmıştı?

Her şey iyi gibiydi ama korkunç bir şeye dönüşme potansiyeli olduğunu biliyordum. Hem de diğerlerinden çok daha acılı bir şeye.

Böyle bir şeyin olmasına asla izin vermezdim.

İşte oradaydın, seninle bağ kurmama izin veriyordun. Ve ben bunu daha fazla yapamadığımda, konuşmayı daha hafif konulara çektim, beni güldürdün. Harikaydın Clay. Tam ihtiyaç duyduğum şeydin.

O yüzden seni öptüm.

Hayır, ben seni öptüm Hannah.

Uzun ve güzel bir öpücük.

Nefes almak için durduğumuzda ne dedin? En tatlı, küçük, erkeksi bir gülüşle, "Bu da ne içindi şimdi?" diye sordun.

Doğru. Beni sen öpmüştün.

Ben de buna, "Sen tam bir ahmaksın," diye cevap verdim ve biraz daha öpüştük.

Ahmak. Evet, bunu da hatırlıyorum.

En sonunda kapıyı kapadık ve odaya geçtik. Biz kapının bir tarafındaydık. Parti ise gürültülü ama boğuk müziğiyle diğer tarafındaydı.

İnanılmazdı. Birlikteydik. Onca zaman boyunca bunu düşünmüştüm. İnanılmaz. Kelimeler ağzımdan dökülmesin diye çok uğraşmıştım.

Bazılarınız şöyle düşünebilir: Bunu nasıl oldu da duyduk? Hannah'nın kiminle ne yaptığını hep duyardık.

Çünkü ben bunu kimseye anlatmadım.

Yanlış. Siz hep öğrendiğinizi sandınız. Dinlemiyor musunuz? Yoksa sadece üstünde adınız yazan kaseti mi dinlediniz? Çünkü kaç kişiyle birlikte olduğumu bir elimin parmaklarıyla -evet, bir elimin parmaklarıyla- sayabilirim. Fakat siz muhtemelen bütün el ve ayak parmaklarıma ihtiyacım olacağını sanıyordunuz, değil mi?

Ne? Bana inanmıyor musunuz? Şaşırdınız mı? Umurumda değil. Birilerinin benim hakkımda ne düşündüğünü umursadığım son sefer, o geceydi. Ve o gece, son geceydi.

Emniyet kemerimi çözüp öne doğru eğildim. Elimi ağzıma kapattım ve çığlık atmamak için çenemi sıktım.

Fakat yine de çığlık attım, çıkardığım ses avucumu ısılattı.

Tony arabayı sürmeye devam ediyordu.

Şimdi rahat olun çünkü size o odada Clay'la aramızda geçenleri anlatmak üzereyim. Hazır mısınız?

Öpüştük.

Hepsi bu. Öpüştük.

Kucağımdaki walkmane baktım. Etraf, plastik pencere-nin ardındaki makaraları görebilmek için fazla karanlıktı ama yine de bir şeye odaklanmam lazımdı. Sanki iki ma-karaya odaklanmak. Hannah benim hikâyemi anlatırken, onun gözlerine bakmaya en yakın şey.

Harikaydı, ikimiz de yatakta yatıyorduk. Ellerinden biri kalçamın üstünde duruyordu. Diğer kolu, tıpkı bir yastık gibi başımın altındaydı. İki kolumla ona sarılıyor, kendime çek-meye çalışıyordum. Ve kendi adıma konuşmak gerekirse, daha fazlasını istiyordum.

İşte o sırada söyledim. O sırada ona, “Üzgünüm,” dedim. Çünkü aynı anda hem çok mutlu hem de üzgün-düm. Oraya gelebilmek o kadar uzun sürdüğü için üzgün-düm. Ama o noktaya birlikte geldiğimiz için mutluydum.

Öpücükler, ilk öpücükler gibiydi. Eğer istersem, her şeye onunla birlikte baştan başlayabileceğimi söyleyen öpücükler.

Ama nereden başlayacaktım?

İşte o sırada aklıma sen geldi, Justin. Uzun zamandır ilk defa, ilk öpücüğümüzü düşündüm. İlk gerçek öpücüğümü. Olana kadar hissettiğim beklentiye hatırladım. Dudaklarıma değen dudaklarını hatırladım.

Ve sonra, senin bunu nasıl mahvettiğini hatırladım.

Clay'e, "Dur," dedim. Ve ellerim onu çekmeyi bıraktı.

Ellerini göğsüme dayayıp beni itmişti.

Neler yaşadığımı hissedebiliyor muydun Clay? Fark etmiş miydin? Herhâlde fark etmiştin.

Hayır. Sakladın. Bana ne olduğunu hiç söylemedin Hannah.

Gözlerimi sıkıca kapadım, öyle ki canım yanıyordu. Zihnimde gördüklerimin hepsini uzaklaştırmaya çalışıyordum. Ama yine de bu listedeki herkesi... Ve daha fazlasını görüyordum. O geceye kadarki herkesi. İyi ve benimkinden çok farklı şöhreti yüzünden Clay'i merak etmeme yol açan herkesi.

Hayır, aynıydık.

Ama bir şey yapamıyordum. Herkesin hakkımda düşündükleri, kontrolüm dışındaydı.

Clay, sen iyi şöhretini hak etmişsin. Ama benimki... Benimki öyle değildi. Ve orada, seninle birlikteydim işte. Kötü şöhretime şöhret katıyordum.

Fakat düşündüğün gibi değildi. Kime anlatacaktım Hannah?

"Dur," diye tekrarladım. Ellerimi göğsünden aşağı indirip seni ittim. Sonra yana döndüm ve yüzümü yastığa gömdüm.

Konuşmaya başladın ama seni durdurdum. Senden gitmeni istedim. Ama sen yine konuşmaya başlayınca çığlık attım. Kafamı yastığa gömüp çığlık attım.

O zaman konuşmayı bıraktın. Beni duymuştun.

Odadan çıkmak için yataktan kalktın. Fakat gitmen, ciddi olduğumu anlaman, çok uzun sürdü.

Çünkü bana durmamı, vazgeçtiğini, gitmemi istemediğini söylemeni bekliyordum.

Gözlerim kapalı, başım yastığa gömülü bile olsa, sen en sonunda kapıyı açtığında ışığın değiştiğini fark ettim. Işık parlaklaştı. Sonra tekrar soldu... Gitmiştin.

Onu neden dinledim? Neden orada bıraktım? Bana ihtiyacı vardı ve bunu biliyordum.

Fakat korkuyordum. Yine korkmuştum.

Sonra yataktan yere indim. Orada yatağın kenarında oturmuş, dizlerime sarılmış bir hâlde... Ağlıyordum.

Senin hikâyen burada bitiyor Clay.

Ama bitmemesi lazım. Ben senin yanıdaydım Hannah. Bana açılabilirdin ama bunu yapmadın. Onun yerine bunu seçtin. Bir seçim yaptın ve beni ittin. Oysa ben sana yardım ederdim. Zaten yardım etmek istiyordum.

Odadan çıktın ve bir daha hiç konuşmadık.

Sen belli ki kararını vermişsin. Ne dersen de, vermişsin.

Okulun koridorlarında göz göze gelmeye çalıştın ama ben hep başımı çevirdim. Çünkü o gece, eve gittiğimde defterimden bir sayfa yırttım ve bütün isimleri sırasıyla yazdım. Aklıma gelince seni öpmeyi bıraktığım o isimleri.

Bir sürü isim vardı Clay. En azından üç düzine.

Ve sonra... Bağlantıları kurdum.

Önce senin adını daire içine aldım Justin. Ve senden Alex'e bir ok çıkardım. Sonra Alex'in adını daire içine alıp Jessica'ya giden bir ok çizdim. Birbiriyle alakası olmayan, kendi başlarına yer alan isimleri geçtim.

Yeni bulduğum her bağlantıda, öfkem ve hayal kırıklığım gözyaşlarına, sonra tekrar öfkeye ve nefrete dönüşüyordu.

Ve sonra Clay'e, partiye gitme sebebime geldim. Onun adını halka içine aldım ve geriye... Önceki bir isme doğru bir çizgi çizdim.

Justin.

Aslında, Clay, sen kapıyı kapatıp gittikten sonra... O kişi kapıyı tekrar açtı.

Justin'in kasetinde, ilk kasette, onun adının tekrar çıkacağını söylemişti. Ve o da o partideydi. Kanepede Jessica'yla birlikteydi.

Ama bu kişi kasetleri çoktan aldı. O yüzden kasetleri paslarken onu geç Clay. O, dolaylı bir şekilde, bu listeye yeni bir ismin eklenmesine yol açtı. Onun, kasetleri senden alması gerek.

Ve evet Clay... Ben de üzgünüm.

Gözlerim yanıyor. Gözyaşlarımdaki tuzdan değil, ben odadan çıktıktan sonra Hannah'mın ağladığını öğrendiğimden beri onları kapamadığım için.

Boynumdaki bütün kaslar dönmek istiyor. Walkmanden uzağa, pencereden dışarıya boş boş bakmak için. Ama

onun kelimelerinin etkisini kırmak istesem de hareket edemiyorum.

Tony arabayı yavaşlatıp kaldırıma çekti. “İyi misin?”

Burası evlerin olduğu bir sokaktı. Ama parti evinin olduğu sokak değildi.

Başımı hayır anlamında salladım.

“İyi olacak mısın?” diye sordu.

Arkama yaslanıp başımı koltuğun arkasına yasladım ve gözlerimi kapadım. “Onu özlüyorum.”

“Onu ben de özlüyorum,” dedi. Gözlerimi açtığımda başı önündeydi. Ağlıyor mu? Belki de ağlamamaya çalışıyor.

“İşin doğrusu, onu şimdiye kadar hiç gerçekten özlememiştim,” dedim.

Arkasına yaslanıp bana baktı.

“O gece yaşananlardan, olup biten her şeyden hiçbir anlam çıkaramamıştım. Çok uzun süre ondan uzaktan hoşlanmıştım fakat bunu ona söyleme fırsatım hiç olmamıştı.” Walkmane baktım. “Sadece bir gece geçirdik. Ve o gecenin sonunda sanki onu daha da az tanıyormuşum gibi hissettirdi kendimi. Fakat şimdi anlıyorum. O gece aklının nerede olduğunu biliyorum. Yaşadıklarını şimdi anlıyorum.”

Sesim çatallaştı, sustum ve o suskunlukla birlikte göz yaşlarım boşaldı.

Tony bir cevap vermedi. Arabasında oturmama ve Hannah’yı özlememe izin vererek boş sokağa baktı. Onu

her nefeste özlüyorum. Kendi başına soğuk ama onun düşünceleri içimde dolanmaya başlayınca ısınan bir kalple.

Gözlerimi ceketimin koluyla sildim. Sonra gözyaşlarımı bastırıp güldüm. “Bütün bunları dinlediğin için teşekkürler,” dedim. “Bir dahaki sefere, beni durdurabilirsin.”

Tony sinyal ışıklarını yakıp omzunun üstünden baktı ve bizi tekrar yola çıkardı. Fakat bana bakmadı. “Rica ederim.”

5. KASET: B YÜZÜ

Rosie'den çıktığımızdan beri aynı yoldan sanki defalarca geçmiştik. Sanki vakit kazanmak için oyalanıyordu.

“Sen de partide miydin?” diye sordum.

Tony camdan bakıp şerit değiştirdi. “Hayır Clay, iyi olup olmayacağını bilmem lazım.”

Cevap vermek imkânsızdı. Çünkü hayır, onu itmemiştim. Acısına acı katmamış, onu üzecek bir şey yapmamıştım. Bunun yerine onu o odada yalnız bırakmıştım. Ona ulaşip onu kendinden koruyabilecek, onu gittiği yerden döndürebilecek tek kişi.

Onun istediğini yapıp gitmiştim. Aslında kalmam gerekirken.

“Kimse beni suçlamıyor,” diye fısıldadım. Bunun yüksek sesle söylendiğini duymam gerekiyordu. O kelimeleri sadece kafamda değil, kulaklarımla duymaya ihtiyacım vardı. “Kimse beni suçlamıyor.”

“Kimse,” dedi Tony, gözleri hâlâ yoldaydı.

“Ya sen?” diye sordum.

Dört yol ağzına gelince yavaşladık.

Bir an için, gözünün ucuyla bana baktı. Sonra gözlerini tekrar yola çevirdi. “Hayır, seni suçlamıyorum.”

“Ama neden sen?” diye sordum. “Diğer kasetleri neden sana verdi?”

“Seni parti evine götüreyim,” dedi. “Orada söylerim.”

“Şimdi anlatamaz mısın?”

Hafifçe gülümsedi. “Araba kullanmaya çalışıyorum.”

Clay gittikten sonra, kanepede oturan çift yatak odasına girdi. Daha doğrusu, paldır küldür daldı. Onları hatırlıyor musunuz? Oradan kalkıp gidelim diye, kızın sarhoş numarasıyla bana çarpıp durduğunu düşünmüştüm. Ne yazık ki numara değilmiş. Kız körkütük sarhoştı.

Koridorda onların yanından geçmiştim. Jessica’nın kolu Justin’in omzundaydı. Diğer koluyla, yere düşmemek için duvara tutunuyordu.

Tabii, onların içeri girdiğini aslında görmedim. Sırtımı yatağa yaslamış bir hâlde hâlâ yerdeydim ve oda karanlıktı.

Odadan çıktığımda hayal kırıklığına uğramıştım. Kafam karışmıştı. Salondaki piyanoya yaslanmış, ondan destek alabilmeye çalışmıştım. Ne yapacaktım? Kalacak mıydım? Gidecek miydim? İyi ama nereye gidecektim?

Kızın kanepedeki arkadaşı komodinin üstüne düşmesin diye onu tuttu. Kız yataktan... İki kez yuvarlandığında onu kaldırdı. İyi bir çocuktuk, kızla pek fazla dalga geçmiyordu.

Onun kızı yatağa yatıracağını ve kapıyı çekip çıkacağını düşünmüştüm. O zaman ben de fırsattan faydalanıp kaçardım. Hikâye biterdi.

Hannah benim ilk öpüştüğüm kız değildi fakat benim için önemli ilk öpücüğümdü. Önemsediğim biriyle ilk öpücüğüm. Ve o gece onunla o kadar konuştuktan sonra, bunun yalnızca başlangıç olduğunu düşünmüştüm. İkimizin arasında bir şeyler oluyordu. Güzel bir şeyler. Hissetmiştim.

Ama hikâyenin sonu bu değil. Çünkü eğer öyle olsaydı, bu çok enteresan bir kaset olmazdı, öyle değil mi? Ve zaten şu ana kadar, bunun son olmadığını anlamışsınızdır.

Aklımda gidecek hiçbir yer olmamasına rağmen, parti-den ayrılmıştım.

Oğlan gitmek yerine kızı öpmeye başladı.

Biliyorum, bazılarınız böyle harika bir röntgencilik fırsatını kaçırmaz, orada kalırdı. Cinsel bir yakınlaşma. Görmeseniz bile en azından duyardınız.

Ama iki şey beni yerde tutuyordu. Alnımı dizlerime yaslayınca, o akşam ne kadar içtiğimi fark etmiştim. Ve

dengem yerinde olmadığı için, koşup gitmek biraz tehlikeli geliyordu.

Gereğelerimden biri bu.

İkincisi ise şu: Yukarıda işler giderek yavaşlıyordu. Kız sadece sarhoş ve sakar değildi, aynı zamanda tamamen tepkisizdi. Anladığım kadarıyla, iş öpüşmekten öteye gitmedi. Ve görünüşe bakılırsa, o da tek taraflıydı.

Çocuk yine iyi biri olduğu için durumdan faydalanmadı. İstediyse. Uzunca bir süre kızdan bir tepki alabilmeye çalıştı. “Hâlâ uyanık mısın? Seni banyoya götürmemi ister misin? Kusacak mısın?”

Kız kendinden tamamen geçmemişti. Biraz homurdanıp inledi.

Oğlan -en sonunda- kızın romantik bir havada olmadığı ve muhtemelen bir süre daha olamayacağını anladı. O yüzden kızı yatırdı ve birazdan gelip kontrol edeceğini söyledi. Sonra da gitti.

Tam bu noktada şunu merak ediyordunuz: Bu insanlar kim? Hannah, bize isimlerini söylemeyi unuttun. Unutmadım. Hâlâ sağlam kalmış tek bir şey varsa, o da hafızam.

Ki böylesi çok kötü. Olup bitenleri ara sıra unutulabiliyordu, hepimiz biraz daha mutlu olurduk.

Partiden ayrıldığımda sis bastırmıştı. Ve mahallede yürürken hava çiselemeye başladı. Sonra yağmur. Fakat yürümeye ilk başladığımda, hava her şeyi puslu gösteren, yoğun bir sis altındaydı.

Hayır, isim öğrenebilmek için beklemek zorundasınız. Gerçi eğer dikkatlice dinlediyseniz, bunun cevabını size uzun zaman önce verdim zaten.

Size onun adını söylemeden önce, bu oğlanın biraz endişelenmesi lazım... O gece o odada olanların hepsini hatırlamak için.

Ama hatırlıyor. Hatırladığını biliyorum.

Şu an yüzünü görebilmeyi çok isterdim. Gözleri sınıksız kapalı. Çenesini sıkmış. Yumruklarıyla saçlarını yoluyor.

Ona şöyle diyorum: İnkâr et! Haydi, o odada olduğumu inkâr et. Ne yaptığını bildiğimi inkâr et. Ya da ne yaptığını değil de ne yapmadığını. Neyin olmasına izin verdiğini. Geri dönüşünün neden bu kasette olmadığını düşün. Daha sonraki bir kasette olmalı. Daha sonraki bir kasette olmak zorunda.

Ah, gerçekten mi? Hoşuna gider mi bu? Sonraki kaset işleri daha iyi bir hâlâ sokar mı?

Hiç sanmıyorum.

Tanrım. O gece daha başka ne terslik yaşanmış olabilir?

Onun, senin kız arkadaşın olmadığını, onunla nadiren konuştuğunu ve çok az tanıdığını biliyorum. Ama sonrasında yaşananlar için en iyi bahanen bu mu yani? Yoksa tek bahanen mi?

Her iki şekilde de bunlar mazeret değil.

Bir elimle yatağa tutunarak ayağa kalktım.

Ayakkabıların -ayakkabılarının gölgesi- kapının altından gelen ışıktaki hâlâ görünüyordu. Çünkü odadan çıktığında he-

men dışarıda beklemeye başlamıştın. Yatağı bırakıp ışığa doğru yürümeye başladım ama kapıyı açtığımda ne diyeceğimden emin değildim.

Fakat yolun yarısındayken iki ayakkabı daha göründü... Ben de durdum.

Partiden ayrıldığımda sadece yürümüştüm. Birkaç blok boyunca. Eve gitmek istemiyordum. Geri dönmek istemiyordum.

Kapı açıldı ama sen kapıyı çekip "Hayır. Bırak dinlensin," dedin.

O azıcık ışıktaki bir gömme dolap gördüm. Kapıları yarı açıktı. O sırada arkadaşın seni, onu odaya alman için ikna etmeye çalışıyordu.

Odanın ortasında kapana kısılmış bir hâlde, kalbim küt küt atarken bekledim.

Yatak odasının kapısı tekrar açıldı. Ama sen kapıyı yine kapadın. Ve bir şaka yapmaya çalıştın. "İnan bana," dedin, "kımıldamayacak bile. Orada öylece yatacak."

Peki, buna onun tepkisi ne oldu? Neydi? Kenara çekilip onun odaya girmesine izin vermen için bahanesi neydi? Hatırlıyor musun? Çünkü ben hatırlıyorum.

Gece vardiyasıydı.

Sana gece vardiyasında çalıştığını ve birkaç dakika içinde gitmek zorunda olduğunu söyledi.

Birkaç dakika, onunla yalnızca birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. O yüzden sen de rahatlayıp geri çekildin.

Onun kapıyı açmasına izin vermen için bu kadarı yetti.

Tanrım.

Ne acınası bir durum.

İnanamamıştım. Zaten arkadaşın da inanamamıştı çünkü kapının kolunu tekrar tuttuğunda, içeri girmek için acele etmedi. Senin itiraz etmeni bekledi.

O kısacık anda -senin hiçbir şey söylemediğin o anda- midem bulandığı için dizlerimin üstüne düştüm ve ağzımı iki elimle kapadım. Gömme dolaba doğru sendeleyerek ilerlerken, koridordan gelen ışık, gözyaşlarım yüzünden bulanıklaşmıştı. Gömme dolabın içine yığıldım, yere yığılmış ceketlerin üstüne düştüm.

Yatak odasının kapısı açıldığında, ben de gömme dolabın kapılarını kapadım. Gözlerimi yumdum. Kulaklarım zonk-luyordu. Öne arkaya sallanıyor, başımı ceketlere vuruyordum ama evin içindeki müzik yüzünden kimse beni duymadı.

“Sakin ol.” Bu kelimeler, daha önce de söylenmişti. Faydalandığı insanlara hep böyle söyler. Kız arkadaşlar. Arkadaşlar. Artık her kimse.

Bryce bu. O olmalı. O odadaki, Bryce Walker.

Bas gümbür gümbür çaldığı için, kimse onun odada yürüdüğünü duymadı. Odada yürüdüğünü. Yatağa çıktığını. Ağırlığının altında gıcırdayan yatak yaylarını. Kimse hiçbir şey duymadı.

Durdurabilirdim bunu. Eğer konuşabilseydim. Eğer görebilseydim. Eğer bir şey düşünebilseydim, o kapıları açıp bunu durdurabilirdim.

Ama yapmadım. Bahanemin ne olduğunu önemi yok. Aklımın iflas ermesi bir bahane değil. Hiçbir mazeretim yok. Durdurabilirdim bunu... İşte o kadar. Ama durdurabilmek için, önce bütün dünyanın dönmesini durdurmam gerekiyormuş gibi hissetmiştim. Sanki işler o kadar uzun bir zamandır kontrolden çıkmıştı ki yaptıklarımın artık hiçbir önemi yoktu.

Ve bütün o hislere artık dayanamıyordum. Dünyanın durmasını... Yok olmasını istiyordum.

Hannah için hayat bitti zaten. Ama Jessica için öyle olmadı. Devam etti. Ve sonra, Hannah ona bu kasetlerle vurdu.

Suratımı o ceketlere gömmüşken kaç şarkı çaldığını hatırlamıyorum. Şarkı ardına şarkı çalınıyordu. Bir süre sonra boğazımın tahriş olduğunu hissettim. Yanıyor ve acıyordu. Onca zaman boyunca çığlık mı atmıştım?

Dizlerim yerdeyken, biri koridordan ne zaman geçse titreşimlerini hissediyordum. Ve odadaki ayak seslerini duyunca -birkaç şarkıdan sonra odaya girmişti- sırtımı gömme dolabın duvarına yaslayıp... Bekledim. Dolabın kapılarının bir anda açılmasını, saklandığım yerden çıkarılmayı bekledim.

Ya sonra? O zaman bana ne yapacaktı?

Tony arabasını kenara çekti. Ön tekerlek kaldırma süründü. Oraya nasıl geldiğimizin farkında değildim ama ev şimdi hemen penceremin önündeydi. Partiye girdiğim ön kapı. Partiden ayrıldığım ön veranda. Ve verandanın so-

lunda bir pencere. O pencerenin ardında bir yatak odası ve onu öptüğüm gece Hannah'nın ortadan kaybolduğu akordeon kapılı gömme dolap.

Ama koridordan gelen ısk, odaya, dolaba vurdu ve ayak sesleri uzaklaştı. Bitmişti.

Ne de olsa işe geç kalamazdı, öyle değil mi?

Peki, sonrasında ne oldu? Odadan koridora çıktım. Ve seni işte orada gördüm. Bir odada tek başına oturuyordun. Ve bu kaset onun hakkında... Justin Foley.

Midem bulanınca, arabanın kapısını çabucak açtım.

Bir yatağın kenarında, karanlıkta oturuyordun.

Orada oturmuş, boşluğa bakıyordun. Ben de koridorda donup kalmış bir hâlde sana bakıyordum.

Çok yol kat ettik Justin. Seni Kat'in bahçesinde düşerken gördüğümünden bu yana. Kaydırağın altındaki ilk öpücüğüm-den bu yana. Şimdiye kadar çok yol kat ettik.

Önce hayatımı mahveden olaylar silsilesini başlattın. Şimdi onunkini mahvetmeye çalışıyordun.

Aynı evin önünde kustum.

İki büküm olmuştum, başım mazgalın üstünde sallanıyordu.

En sonunda benden yana döndün. Yüzünün rengi... Betin benzin attı. İfaden... Boştı. Ve gözlerin çok yorgun görünüyordu.

Yoksa orada gördüğüm şey, acı mıydı?

"Orada istediğin kadar kal," dedi Tony.

Merak etme, diye düşündüm. Arabana kusmayacağım.

Justin, bebeğim, yalnızca seni suçlamıyorum. İkimiz bu işte birlikteyiz. İkimiz de durdurabilirdik bunu. İkimizden biri. Onu kurtarabilirdik. Ve bunu sizlere itiraf ediyorum. Hepinize. O kızın iki şansı vardı. Ve ikimiz de onu yüz üstü bıraktık.

Yüzüme çarpan rüzgâr iyi geldi, alnımla ensemdeki teri kuruttu.

Öyleyse bu kaset neden Justin hakkında? Ya diğer oğlan? Onun yaptığı daha kötü değil mi?

Evet. Kesinlikle evet. Ama kasetlerin elden ele geçirilmesi lazım. Ama eğer kasetleri ona gönderseydim, bunlardan kimsenin haberi olmazdı. Bir düşünsenize. Bir kıza tecavüz etti ve eğer... Şey... Bizim bildiğimizi bilse... Kasabayı anında terk eder.

II

Hâlâ iki büklümdüm, mümkün olduğunca derin nefes alıp sonra soluğumu tutmaya çalışıyordum.

Ve bırakıyordum.

Nefes al. Sonra tut.

Bırak.

Koltuğa dimdik oturdum ama yine bir şey olursa diye kapıyı açık bıraktım. “Niye sen?” diye sordum. “Bu kasetler niye sende? Sen ne yaptın?”

O sırada, yanımızdan bir araba geçti. Arabanın iki blok sonra sola dönüşünü seyrettik. Tony bir süre sonra cevap verdi.

“Hiçbir şey,” dedi. “Doğruyu söylüyorum.” Rosie’de yanıma geldiğinden beri ilk kez, gözlerimin içine bakarak konuştu. Ve yarım blok ötedeki sokak lambasının ışığında, gözlerindeki yaşları gördüm. “Bu kaseti bitir, her şeyi açıklayacağım Clay.”

Cevap vermedim.

“Bitir. Zaten az kaldı,” dedi.

Onun hakkında şimdi ne düşünüyorsun Justin? Ondan nefret ediyor musun? Ona tecavüz eden arkadaşın, hâlâ arkadaşın mı?

Evet ama neden?

Herhâlde inkâr olmalı. Öyle olmak zorunda. Evet, her zaman öfkeli bir tip oldu. Evet, kızları iç çamaşırı gibi kullanıp atar. Ama senin hep iyi arkadaşındı. Ve onunla takıldıkça, sana her zamanki gibi geliyor, değil mi? Eğer aynı adam gibi davranıyorsa, o hâlde yanlış bir şey yapmış olamaz. Demek ki sen de yanlış bir şey yapmış olamazsın.

Harika! Haberler çok iyi, Justin. Çünkü eğer o yanlış bir şey yapmadıysa, sen yanlış bir şey yapmadıysan, o zaman ben de yanlış bir şey yapmadım. Ve o kızın hayatını mahvetmemiş olmayı ne kadar çok istediğimi tahmin edemezdin.

Ama bunu yaptım.

En azından yardım ettim. Sen de öyle.

Hayır, haklısın, ona sen tecavüz etmedin. Ben de tecavüz etmedim. O etti. Ama sen... Ve ben... Biz bunun olmasına izin verdik.

Bizim hatamız bu.

“Hikâye bitti,” dedim. “Ne oldu?”

Sonra altıncı kaseti cebimden çıkarıp walkmanın içindeki kasetle değiştirdim.

6. KASET: A YÜZÜ

Tony anahtarlarını kontakdan çıkardı. Konuşurken oynayacak bir şey aradığı belliydi. “Arabada giderken, bütün süre boyunca, bunu nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalıştım. Burada oturduğumuz süre boyunca. Sen kusarken bile.”

“Arabana kusmadığımı fark etmişsindir.”

“Ettim.” Anahtarlarına bakıp gülümsedi. “Teşekkürler. Bunu takdir ettim.”

Kapıyı kapadım. Midem normale dönüyordu.

“Evime geldi,” dedi Tony. “Hannah. Ve o da benim fırsatımdı.”

“Ne fırsatı?”

“Clay, bütün işaretler ortadaydı,” dedi.

“Benim de fırsatım oldu,” dedim ona. Sonra kulaklıkları çıkarıp dizlerimin üstüne koydum. “Partide. Öpüştüğümüzde çılgına döndü ama nedenini anlayamadım. Benim fırsatım da oydu.”

Arabanın içi karanlıktı. Ve sessiz. Camlar kapalı olduğu için, dışarıdaki dünya sanki derin bir uykuda gibiydi.

“Hepimizin suçu var,” dedi. “En azından biraz.”

“Demek evine geldi,” dedim.

“Bisikletiyle. Her zaman okula geldiği bisikletle.”

“Mavi bisiklet,” dedim. “Tahmin edeyim. Arabanı tamir ediyordun.”

Güldü. “Kimin aklına gelir, değil mi? Ama daha önce evime hiç gelmediği için biraz şaşırmıştım. Biliyorsun, okulda aramız iyiydi, o yüzden üstünde pek durmadım. Gerçi geliş sebebi tuhaftı.”

“Neden?”

Yandaki camdan dışarı bakıp ciğerlerini havayla doldurdu. “Bana bisikletini vermek için gelmişti.”

Kelimeleri, insanı rahatsız edecek kadar uzun bir süre boyunca havada asılı kaldı.

“Bisikleti benim almamı istedi,” dedi. “Onunla bir işinin kalmadığını söyledi. Nedenini sorduğumda ise yalnızca omuz silkti. Bir sebebi yoktu. Ama bu bir işaretti ve ben onu kaçırdım.”

Okuldaki broşürde yazan bir şeyi tekrar ettim.

“Eşyaları başkalarına vermek.”

Tony başını salladı. “Aklına gelen tek isim benmişim. Okuldaki en eski araba benimki olduğu ve eğer bozulursa yedeğe ihtiyacım olabileceğini düşündüğünü için verdiği” söyledi.”

“Ama bu bebek asla bozulmaz,” dedim.

“Bu şey hep bozuluyor,” dedi. “Ama ben onu hep tamir ediyorum. O yüzden ona bisikleti alamayacağımı söyledim. Yani, karşılığında ona bir şey vermeden.”

“Ona ne verdin?”

“Bunu asla unutmayacağım,” dedi ve bana bakmak için döndü. “Gözlerini hiç kaçırmadı Clay. Gözlerimin içine bakmaya devam etti ve ağlamaya başladı. Bana bakarken, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.”

Tony kendi gözlerindeki yaşları sildi, sonra elinin tersini ağzına sürdü. “Bir şey yapmam gerekirdi.”

Fark etmek isteyen biri için, bütün işaretler apaçık ortadaydı.

“Ne istedi?”

“Bana kendi kasetlerimi nasıl yaptığımı sordu, hani arabada çaldıklarımı.” Başını arkaya atıp derin bir nefes aldı. “Ben de ona babamın eski kasetçalarından bahsettim.” Durdu. “Sonra bana, ses kaydetmek için bir şeyim olup olmadığını sordu.”

“Tanrım.”

“Küçük bir ses kayıt cihazı gibi bir şey. Fişe takmak gerekemeyen, elinde gezdirebileceğin bir şey. Nedenini sordum. Ona beklemesini, gidip getireceğimi söyledim.”

“Ve ona öylece verdin mi?”

Sert bir yüz ifadesiyle bana döndü. “Onunla ne yapacağımı bilmiyordum Clay.”

“Dur, seni suçlamıyorum Tony. Ama sana, onu neden istediğine dair bir şey söylemedi mi?”

“Sorsaydım, sence söyler miydi?”

Hayır. Tony’nin evine gittiğinde, kararını belli ki çoktan vermişti. Eğer birinin onu durdurmasını, kendinden kurtarmasını isteseydi, ben zaten oradaydım. Partide. Ve o bunu biliyordu.

Başımı salladım. “Sana söylemezdi.”

“Birkaç gün sonra okuldan eve geldiğimde, verandada bir paketle karşılaştım. Paketi odama götürüp kasetleri dinlemeye başladım. Ama hiçbir şey anlayamadım.”

“Sana bir not falan bırakmış mıydı?”

“Hayır. Sadece kasetler vardı. Ama hiçbir şey anlamadım çünkü Hannah’yla üçüncü derste birlikteydik. O gün okuldaydı.”

“Ne?”

“O yüzden eve gelip de kasetleri dinlemeye başlayınca, onları hızla geçtim. Kasetlerde var mıyım diye anlamak için onları ileri sardım. Fakat yoktum. Kasetlerin birer kopyasını bana verdiğini işte o zaman anladım. Fihristte numarasını bulup evini aradım. Ama kimse cevap vermeyince, bu sefer annesiyle babasının dükkânını aradım. Onlara Hannah’nın orada olup olmadığını sordum. Onlar da bana

her şeyin yolunda olup olmadığını sordular çünkü eminim, sesim deli gibi çıkıyordu.”

“Ne söyledin?”

“Onlara bir terslik olduğunu ve Hannah’yı bulmaları gerektiğini söyledim. Ama nedenini söyleyemedim.” Derin bir nefes aldı. “Hannah ertesi gün okulda yoktu.”

Ona, üzgün olduğumu, yaşadığının kim bilir nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemediğimi söylemek istedim. Fakat sonra aklıma, ertesi gün okula gideceğim geldi. Yakında öğreneceğim bunu. Kasetlerde adı geçen diğer insanları ilk kez göreceğim.

“O gün hasta numarası yapıp eve erken geldim,” dedi. “Ve itiraf etmek gerekirse, kendime gelebilmem birkaç gün sürdü. Fakat geri döndüğümde, Justin Foley berbat görünüyordu. Sonra Alex. O yüzden ben de şöyle düşündüm: Tamam, bu insanların çoğu bunu hak ediyor, o yüzden benden istediğini yapacağım ve herkesin, onun söylediklerini dinlemesini sağlayacağım.”

“Ama insanları nasıl takip ediyorsun?” diye sordum. “Kasetlerin bende olduğunu nereden bildin?”

“Seni tahmin etmek kolaydı,” dedi. “Walkmanimi çaldın Clay.”

İkimiz de kahkahayı bastık. Ve bu bize iyi geldi. Rahatladık. Sanki bir cenazede gülüyormuş gibiydik. Belki uygunsuzdu ama kesinlikle ihtiyaç duyulan bir şeydi.

“Ama diğerlerini tahmin etmek biraz daha zor oldu,” dedi. “Son zil çaldıktan sonra koşup arabamı okulun önüne çeki-yordum. Son kişi kasetleri dinledikten birkaç gün sonra, sırada her kim varsa, onu gördüğümde seslenip yanıma çağırı-yordum. Gelsin diye el sallı-yordum.”

“Sonra onlara kasetlerin onlarda olup olmadığını mı soruyordun?”

“Hayır. Hemen inkâr ederlerdi, öyle değil mi? Yanıma geldiklerinde onlara bir kaset gösteriyor ve dinlemelerini istediğim bir şarkı olduğu için arabaya binmelerini söylüyordum. Her seferinde, tepkilerine bağlı olarak anlı-yordum.”

“Sonra onun kasetlerinden birini mi çalı-yordun?”

“Hayır. Eğer kaçmazlarsa bir şey yapmam gereki-yordu, o yüzden ben de onlara bir şarkı çalı-yordum,” dedi. “Herhangi bir şarkı. Senin oturduğun yerde oturup onlara neden o şarkıyı çaldığımı merak ederlerdi. Ama eğer haklıysam, gözleri uzaklara dalar giderdi.”

“Peki, neden sen?” diye sordum. “Kasetleri neden sana vermiş?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Aklıma tek gelen şey, ses kayıt cihazını ona ben verdiğim için. Benim de bu işte bir payım olduğunu ve eşlik edeceğimi düşünmüş olmalı.”

“Sen kasetlerde yoksun ama yine de bu işin bir parçasısın.”

Ön cama bakıp direksiyonu kavradı. “Gitmem lazım.”

“Bir şey ima etmek istemedim,” dedim. “Ciddiyim.”

“Biliyorum ama geç oldu. Babam, araba bir yerlerde bozuldu mu diye merak etmeye başlamıştır.”

“Yine kaportayı açıp kurcalasın istemiyorsun, değil mi?” Kapının koluna uzandım. Ama o sırada aklıma bir şey gelince, kolu bırakıp cep telefonumu çıkardım. “Senden bir şey yapmanı istiyorum. Anneme merhaba diyebilir misin?”

“Tabii.”

İsimler arasında gezindikten sonra annemi aradım, telefon hemen açıldı.

“Clay?”

“Selam anne.”

“Clay, neredesin?” Sesi incinmiş geliyordu.

“Sana geçe kalabileceęimi söylemiştim.”

“Biliyorum. Söyledin. Ama řu saate kadar ararsın diye düşünmüştüm.”

“Affedersin. Ama biraz daha vakte ihtiyacım var. Bu gece Tony’lerde kalabilirim.”

Tony, adı geçince hemen, “Merhaba Bayan Jensen,” dedi.

Annem bunun üzerine, içki içip içmedięimizi sordu.

“Anne, hayır. Yemin ederim.”

“Tamam, peki, bu tarih projesi içindi, değil mi?”

Gözlerimi kırpıştırdım. Bahanelerime inanmayı çok istiyor. Her yalan söylediğimde bana inanmayı çok istiyor.

“Sana inanıyorum Clay.”

Ona okuldan önce gelip eşyalarımı alacağımı söyledim, sonra telefonu kapadık.

“Nerede kalacaksın?” diye sordu Tony.

“Bilmiyorum. Muhtemelen eve gideceğim. Ama eğer gitmezsem, annemin endişelenmesini istemiyorum.”

Tony anahtarı çevirip de motor çalışmaya başlayınca farları yaktı. “Seni bir yere bırakmamı ister misin?”

Kapı kolunu tutup başımla evi işaret ettim. “Kasetlerde şimdi buradayım,” dedim. “Ama yine de teşekkürler.”

Gözleri yoldaydı.

“Gerçekten istemiyorum. Teşekkür ederim,” dedim. Kastettiğim şey, yalnızca beni arabasıyla bir yere bırakmayı teklif etmesi değildi. Ona her şey için teşekkür ediyordum. Kendimi kaybedip ağladığımda verdiği tepki için. Hayatımın en korkunç gecesinde beni güldürmeye çalıştığı için.

Birinin, ne dinlediğimi, neler yaşadığımı bilmesi, bana kendimi iyi hissettirmişti. Böyle olunca, dinlemeye devam etmek, eskisi kadar korkutucu olmaktan çıkmıştı.

Arabadan çıktım ve kapıyı kapadım. Tony arabasıyla uzaklaştı.

Ben de playe bastım.

Partiye dönüyoruz millet. Ama fazla rahatlamayın çünkü bir dakika içinde gideceğiz.

Yarım blok ötede Tony'nin Mustang'i kavşakta durdu, sonra sola dönüp uzaklaştı.

Eğer zaman hepinizin hikâyesini birbirine bağlayan bir ip olsaydı, o parti her şeyin düğümlendiği bir nokta olurdu. Ve o düğüm giderek büyür, daha da karışır ve hikâyelerinizin geri kalanını içine çekerdi.

Justin'le en sonunda o korkunç, acılı bakışmaya bir son verdiğimizde, koridorda ilerleyip partiye geri döndüm. Daha doğrusu, içeri paldır küldür girdim. Ama alkol yüzünden değil. Diğer her şey yüzünden.

Kaldırıma, Tony'nin arabasından kustuğum yerin birkaç metre uzağına oturdum. Burada her kim yaşıyorsa -çünkü onun kimin partisi olduğuna dair hiçbir fikrim yok- gelip benden gitmemi isterse, hiç sorun değil. Hatta lütfen istesin.

Salondaki piyanoya tutundum. Sonra piyanonun taburesine. Ve oraya oturdum.

Gitmek istiyordum ama nereye gidecektim? Henüz eve gidemezdim.

Ve her nereye gideceksem, oraya nasıl gidecektim ki? Yürüyecek hâlim yoktu. En azından, hâlim olmadığını düşünüyordum. Ama işin aslı, bunu deneyemeyecek kadar bitkindim. Emin olduğum tek şey, oradan çıkmak ve artık hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi düşünmek istemediğimdi.

Sonra omzuma bir el dokundu ve omzum hafifçe sıkıldı.

Jenny Kurtz.

Öğrenci işleri ofisindeki ponpon kız.

Jenny, bu senin için.

Başımı dizlerime eğdim.

Jenny beni eve bırakmayı teklif edince az daha kahkahayı basacaktım. O kadar belli oluyor muydu? O kadar korkunç bir hâlde miydim?

Kolumu onunukine geçirdim, kalkmama yardım etti. Birinin yardım etmesine izin vermek, bana kendimi iyi hissettirmişti. Kapıdan çıktık ve verandada sızıp kalmışlarla sigara içenlerin arasından geçtik.

Ben de o sırada bir yerlerde dolanıyor, partiden neden ayrıldığımı bulmaya çalışıyordum. Hannah'yla aramızda neler olduğunu bulmaya, anlamaya uğraşıyordum.

Kaldırım nemliydi. Uyuşmuş ve ağırlaşmış ayaklarımı kaldırımda sürüyordum. Üstüne bastığım bütün çakıl taşlarıyla yaprakların çıkardığı sesi dinledim. Müzikten ve arkamdaki seslerden uzaklaşmak için hepsini duymak istiyordum.

O müziği hâlâ duyabiliyordum. Uzaktan. Boğuk. Sanki istesem de yeterince uzaklaşıyordum.

Ve çalan her şarkıyı hâlâ hatırlıyorum.

Jenny, hiçbir şey söylemedin. Bana hiç soru sormadın. Ve sana bunun için minnettardım. Belki partilerde senin de başına, hakkında konuşamayacağın bir şeyler gelmişti. Belki sen de bir şeyler görmüştün. En azından, hemen konuşulamayacak şeyler. Böylesi, durumumuza çok uygun çünkü bunların hiçbirini şimdiye kadar ben de kimseyle konuşmadım.

Şey... Hayır... Denedim. Bir keresinde denedim ama o duymak istemedi.

On ikinci hikâye mi bu? Yoksa on üçüncü mü? Ya da tamamen başka bir şey mi? Kâğıda yazdığı ama bize kim olduğunu söylemeyeceği isimlerden biri mi?

Jenny, beni arabana götürdün. Aklım başka bir yerde olsa, gözlerim etrafa boş boş baksa bile bana dokunduğunu hissettim. Beni koltuğa oturturken, kolumu büyük bir şefkatle tutuyordun. Emniyet kemerimi bağladın, kendi koltuğuna geçtin, sonra gittik.

Sonrasında ne olduğundan tam manasıyla emin değilim. Dikkat etmiyordum çünkü senin arabanda kendimi güvende hissetmiştim. İçerideki hava ılıktı ve beni rahatlatıyordu. Yavaş yavaş çalışan silecekler beni düşüncelerimden koparıp arabaya, gerçekliğe çekmişti.

Yağmur şiddetli değildi fakat arabanın ön camını bulanıdırıyordu ve bu sayede her şey, sanki rüya gibi görünüyordu. Doğrusu buna ihtiyacım vardı. Benim dünyamın bir anda çok gerçekçi olmasını engelliyordu.

Ve sonra... O çarptı. Dünyayı aniden geri getirmek için, bir kaza gibisi yoktur.

Kaza mı? Bir kaza daha mı? Bir gecede iki kaza mı? Nasıl oldu da bunu hiç duymadım?

Benim tarafımdaki ön lastik kaldırıma çarpıp üstüne çıktı. Tahta bir direk ön tampona çarptı ve kürdan gibi kırılıp arkaya düştü.

Tanrım. Olamaz.

Bir dur tabelası, farlarının önünde arkaya devrilip arabanın altına girince, sen bir çığlık attın ve frene asıldın. Kayarak durana dek, yandaki aynadan, yolda uçuşan kıvılcımları seyrettim.

Tamam, artık ayrılmıştım.

Bir an için öylece oturduk ve ön camdan dışarıya boş boş baktık. Tek kelime etmiyorduk, birbirimize bile bakmıyorduk. Silecekler yağmuru bir o yana, bir bu yana atıyordu. Ellerim emniyet kemerimdeydi, yalnızca bir tabelaya çarptığımız için şükrediyordum.

Yaşlı adamla okuldaki çocuğun karıştığı kaza. Hannah biliyor muydu? O kazaya Jenny'nin sebep olduğunu biliyor muydu?

Kapın açıldı; arabanın önüne doğru yürüyüşünü, sonra daha yakından bakmak için farların arasına çömelisini izledim. Elini tampondaki göçüğün üstünde gezdirdin, başın önüne düştü. Sinirlenip sinirlenmediğini anlayamıyordum. Yoksa ağlıyor muydun?

Belki gecenin ne korkunç devam ettiğine gülüyordun.

Nereye gideceğimi biliyorum. Haritaya ihtiyacım yok. Bir sonraki yıldızın nerede olduğunu çok iyi biliyorum. Yürümeye başlamak için ayağa kalktım.

Göçük o kadar da kötü değildi. Yani, iyi de değildi ama biraz rahatlamış olmalıydın. Çünkü daha kötüsü de olabilirdi. Hem de çok, çok daha kötü bir şey. Mesela... Başka bir şeye çarpabilirdin.

Biliyor.

Canlı bir şeye.

Başta her ne düşündüysen, yüzünde boş bir ifadeyle ayağa kalktın. Orada durmuş, tampondaki göçüğe bakıyor ve başını sallıyordun.

Sonra göz göze geldik. Ve sadece bir saniye bile sürse, kaşlarının çatıldığını gördüğümünden eminim. Fakat sonra gülümse-din, ardından omuz silktin.

Arabaya bindiğinde ilk sözüün neydi? “Kötü oldu.” Sonra anahtarını kantağa soktun ve... Seni durdurdum çünkü arabayı kullanmana izin veremezdim.

Tony'nin sola döndüğü kavşakta, ben sağa döndüm. Hâlâ iki blok var ama dur tabelasının orada olduğunu biliyorum.

Gözlerini kapadın ve “Hannah, ben sarhoş değilim,” dedin.

Ben seni sarhoş olmakla suçlamamıştım zaten Jenny. Ama arabayı neden yolda tutamadığını merak ediyordum.

“Yağmur yüzünden,” dedin.

Ve evet, doğru, yağmur yağıyordu. Çok az.

Sana arabayı park etmeni söyledim.

Sen de bana mantıklı olmamı söyledin. İkimiz de yakınlarda oturuyorduk ve evlerin olduğu sokaklardan gidecektin... Sanki bu daha iyi bir şeymiş gibi.

Onu görüyordum. Dur tabelasının üstünde durduğu metal direk. Parlak harfleri bu mesafeden bile gözükü-

yordu. Fakat kazanın olduğu gece, başka bir tabela vardı. Onun üstündeki harfler parlak değildi ve tabela, tahta bir direğe tutturulmuştu.

“Hannah, endişelenme,” dedin. Sonra bir kahkaha attın. “Zaten kimse dur tabelalarına uymaz. Öylece geçip giderler. Artık ortada bir tabela olmadığı için yasal sayılır. Görüyor musun? İnsanlar bana teşekkür edecek.”

Sana arabayı park etmeni tekrar söyledim. Eve partiden biriyle geri dönerdik. Seni, sabah ilk iş, evinden alıp arabana getirecektim.

Ama sen yine denedin. “Hannah, dinle.”

“Park et,” dedim. “Lütfen.”

Sen de bunun üzerine, bana arabadan inmemi söyledin. Ama inmedim. Seni ikna etmeye çalıştım. Sadece bir tabela olduğu için şanslıydın. Bizi eve kadar götürmene izin versem kim bilir neler olurdu.

Ama yine, “İn,” dedin.

Uzunca bir süre gözlerim kapalı oturdum ve yağmurla sileceklerin sesini dinledim.

“Hannah! Arabadan in!” dedin bu kez.

En sonunda indim. Arabanın kapısını açtım ve dışarı çıktım. Ama kapıyı kapamadım. Sana baktım. Sense direksiyonu sıkıca kavramıştın ve sileceklerin arasından, ön camdan dışarı bakıyordun.

Tabela hâlâ yarım blok ötedeydi ama odaklanabildiğim tek şey, hemen önümdeki dur tabelasıydı.

Sana telefonunu kullanıp kullanamayacağımı sordum. Telefonun, teybin hemen altında durduğunu görüyordum.

"Niye?" diye sordun.

Sana neden gerçeği söylediğimi bilmiyorum. Oysa yalan söylemeliydim. "En azından birine tabelayı haber vermemiz lazım," dedim.

Önüne bakmaya devam ettin. "Takip ederler. Telefonların izini sürebiliyorlar Hannah," dedin. Sonra arabayı çalıştırdın ve bana kapıyı kapatmamı söyledin.

Ama kapatmadım.

Sen, bunun üzerine arabayı sertçe geri vitese taktın ve ben de kapı bana çarpmasın diye geri çekilmek zorunda kaldım.

Metal tabelanın arabanın altını ezmesi, rendelemesi umurunda değildi. Geri çekildiğinde, tabela ayaklarımın dibindeydi, eğrilmişti ve üstü metalik renkte çiziklerle doluydu.

Sen motorun devrini arttırınca ne yapacağını anladım ve kaldırıma çıktım. Sonra hızla çekildin, böylece kapı güm diye kapandı. Giderek hızlandın... Ve uzaklaştın.

Aslında sadece bir tabelayı devirmekten çok daha fazlası yanına kar kaldı Jenny.

Ve bir kere daha, buna... da... bir şekilde... engel olabildim.

Hepimiz engel olabilirdik. Hepimiz bir şeyi durdurabilirdik. Dedikoduları. Tecavüzü.

Seni.

Söyleyebileceğim bir şey olmalıydı. En azından anahtarlarını alabilirdim. Ya da polisi aramak için içeri uzanıp telefonunu çalabilirdim.

Aslında, önemli olan tek şey buydu. Çünkü eve tek parça hâlinde ulaştın Jenny. Ama sorun bu değildi. Tabela yere devrilmişti, sorun oydu.

Haritalarınızda, B-6. Parti evinin iki blok ötesinde bir dur tabelası var. Ama o akşam, gecenin geri kalanında yoktu. Ve yağmur yağıyordu. Ve biri, pizzaları vaktinde teslim edebilmeye uğraşıyordu. Ve ters yöne giden başka biri daha vardı.

Yaşlı adam.

O köşede bir dur tabelası yoktu. O gece yoktu. Ve onlardan biri, şoförlerden biri öldü.

Kazaya kimin yol açtığını kimse anlayamamıştı. Tabelayı ne biz fark edebilmiştik ne de polis.

Ama Jenny biliyordu. Ve Hannah. Ve belki de Jenny'nin annesiyle babası. Çünkü birileri, arabanın tamponunu anında tamir ettirmişti.

O arabadaki oğlanı tanıımıyordum. Son sınıflardan biriydi. Gazetede resmini görünce de tanımadım onu. Okulda asla tanışmadığım ve artık asla tanışamayacağım bir sürü yüzden biriydi sadece.

Cenazesine de gitmedim. Evet, belki gitmeliydim ama gitmedim. Nedeninin artık anlaşıldığından eminim.

Bilmiyormuş. Öteki arabadaki adamdan haberi yokmuş. Onun evinde, eski evinde oturan adam olduğunun

farkında değilmış. Açıkçası buna çok sevindim. Öncesinde adamı garajdan çıkarken görmüş. Adam onu fark etmese de Hannah, onun arabasıyla gidişini seyretmiş.

Ama içinizden bazıları cenazesindeydi.

Bir diş fırçasını geri götürmek için yola çıkmış. Kanepede oturmuş, polisin onu eve geri getirmesini beklerken, karısı bana böyle söylemişti. Torununun diş fırçasını geri götürmek için kasabanın diğer ucuna gidiyormuş. Kızın annesiyle babası tatildayken ona göz kulak olmuşlar, kız da diş fırçasını onlarda unutmuş. Kızın annesiyle babası, sırf bunun için kasabanın öbür ucuna kadar araba kullanmaya gerek olmadığını söylemiş, evlerinde zaten bir sürü yedek fırça varmış. Karısı bana, “Ama o hep böyle şeyler yapar,” demişti. “Böyle biridir işte.”

Ve sonra polis gelmişti.

Gidenleriniz için, size okulun cenaze günü ne hâlde olduğunu anlatayım. Tek kelimeyle... Sessizdi. Okulun dörtte biri, sabah için izin almıştı. Çoğu, tabii ki son sınıflardandı. Ama öğretmenler biz okula gelenlere, eğer evden izin kâğıdı getirmeyi unuttuysak ama yine de cenazeye gitmek istiyorsak, bizi yok yazmayacaklarını söylemişlerdi.

Bay Porter, cenazelerin iyileşme sürecinin bir parçası olabileceğini söylemişti ama ben bundan şüpheliydim. Bana göre bir şey değildi. Çünkü o köşede, o gece, bir dur işareti yoktu. Biri onu devirmişti. Ve başka biri... bendeniz... bunu durdurabilirdim.

İki memur içeri girmesine yardım ederken, yaşlı adam tir tir titriyordu. Karısı ayağa kalkıp onun yanına gitmişti. Kocasına sarılmıştı ve birlikte ağlamışlardı.

Kapıyı arkamdan çekip çıkarken son gördüğüm şey, salonun ortasında durmuş, birbirlerine sarılan çiftti.

Cenaze günü, törene katılanlar geri kalmasın diye ders işlenmedi. Öğretmenler bütün dersleri boş ilan ettiler. Bizi yazı yazalım, okuyalım diye serbest bıraktılar.

Düşünelim diye.

Peki, ben ne yaptım? İlk kez, kendi cenazemi düşündüm.

Genel hatlarıyla kendi ölümümü zaten giderek daha da fazla düşünüyordum. Sadece ölüm olgusunu. Ama o gün, hepiniz cenazedeyken, ben kendi cenazemi düşünmeye başladım.

Dur tabelasına geldim. Uzandım ve soğuk metal direğe parmak uçlarımla dokundum.

Hayatın -okulun ve diğer her şeyin- bensiz devam ettiğini hayal edebiliyordum. Fakat kendi cenazemi hayal edemiyordum. Hem de hiç. Çünkü kimin katılacağını ya da ne söyleyeceklerini tahmin edemiyordum.

Benim hakkımda ne düşündüğünüze dair hiçbir fikrim yoktu... Yok.

İnsanların senin hakkında ne düşündüğünü ben de bilmiyorum Hannah. Haberi aldığımızda, ailen bu kasabada bir cenaze töreni yapmadığı için, kimse bu konuda pek bir şey söylemedi.

Yani, olay ortadaydı. Hissediyorduk. Boş sıran. Geri gelmeyeceğin gerçeği. Ama kimse söze nasıl gireceğini bilmiyordu. Kimse o konuyu nasıl açacağını bilmiyordu.

Partinin üstünden bir hafta geçmişti. O süre boyunca benden çok iyi kaçmıştın Jenny. Ama sanırım bu anlaşılabilir bir şey. Yaptığımız şeyi... Arabanın ve dur işaretinin başına gelenleri unutmak istiyordun. Ve tabii bunun yankılarını.

Ama asla unutamayacaksın.

Belki insanların, hakkında ne düşündüğünü bilmemenin sebebi, onların da senin hakkında ne düşündüklerini bilmemeleridir. Belki bize devam etmek için yeterince şey vermedin Hannah.

O parti olmasaydı, gerçek senle asla tanışmayacaktım. Ama bir nedenden dolayı bana bu şansı verdin ve bunun için sana minnettarım. Ne kadar kısa olursa olsun, bana bir fırsat verdin. Ve o gece tanıştığım Hannah'yı sevdim. Belki ona âşık bile olabilirdim.

Ama sen bunun olmasına izin vermemeye karar verdin Hannah. O kararı alan sendin.

Diğer taraftan, ben, bunu yalnızca bir gün daha düşünmek zorundayım.

Dur tabelasına sırtımı döndüm ve yürümeye başladım.

Eğer o köşede iki arabanın çarpışacağını bilseydim, partiye geri koşar ve hemen polisi arardım. Ama bunun olabileceği aklıma hiç gelmemişti. Hiç.

O yüzden yürümüştüm. Ama partiye değil. Kafam dar-madağınıktı. Düzgün düşünemiyordum. Düzgün yürüyemi-yordum.

Geriye bakmak istedim. Omzumun üstünden arkaya bakmak ve kocaman, parlak harfleriyle dur tabelasına bak-mak, Hannah'ya yalvarmak. Dur!

Ama önüme bakmaya devam ettim. Tabelayı, oldu-ğundan farklı bir şey olarak düşünmeyi reddettim. O sadece, bir köşedeki bir dur tabelasıydı. Başka bir şey değildi.

Nereye gittiğimi düşünmeden, yürüdükçe yürüdüm, bir sürü köşeden döndüm.

Biz bu sokaklarda birlikte yürümüşüz Hannah. Başka ta-raflara doğru ama aynı zamanda. Aynı gecede. Uzaklaşmak için yürümüşüz. Ben, senden. Ve sen, partiden. Ama sa-dece partiden değil. Kendinden de uzaklaşmak için yürü-müşsün.

Ama sonra ben araba lastiklerinin gıcırdadığını duyup döndüm ve iki aracın çarpışmasını izledim.

En sonunda bir benzin istasyonuna geldim. Haritalarınızda, C-7. Ve ankesörlü bir telefondan polisi ara-dım. Telefon çalarken ahizeye sarıldığımı fark ettim. Bir ya-nım, telefonun açılmamasını umuyordu.

Beklemek istedim. Telefonun sadece çalmaya devam etmesini istedim. Hayatın, orada... beklemede kalmasını istedim.

Haritasını artık takip edemem. Benzin istasyonuna gitmeyeceğim.

Biri en sonunda telefona baktığında, dudaklarımı ıslatan gözyaşlarımı emdim ve onlara, Tanglewood'la South'un köşesinde...

Ama sözümü kesti. Bana sakinleşmemi söyledi. Ne çok ağladığımı derin bir nefes alabilmek için ne çok uğraştığımı işte o zaman fark ettim.

Caddenin karşısına geçip parti evinden uzaklaştım.

Son birkaç haftadır, o evi görmemek için yolumu değiştiriyordum. O hatıradan, acıdan, Hannah Baker'la geçirdiğim tek geceden kaçmak için. O yüzden o evi bir gecede iki kez görmeye ciddi anlamda hiç niyetim yoktu.

Bana polislerin çoktan arandığını ve gelmek üzere olduklarını söyledi.

Sırt çantamı önüme alıp haritayı çıkardım.

Şok olmuştum. Senin polisleri gerçekten aradığına inanmıyordum Jenny.

Haritayı açıp son kez baktım.

Ama şaşırmamam gerekirdi. Çünkü sonradan anlaşıldı ki onları aramamışsın.

Sonra haritayı buruşturup yumruğum kadar büyük bir top hâline getirdim.

Ertesi gün okulda, herkes bir gece önce yaşananları konuşuyordu. Polisleri kimin aradığını işte o zaman öğren-

dim. Üstelik yere düşmüş bir tabelayı bildirmek için aranmamışlar.

Haritayı bir çalının içine atıp uzaklaştım.

Bir kazayı bildirmek için aranmışlar. Yere düşmüş bir tabela yüzünden olmuş bir kaza. Hiç haberim olmayan bir kaza... Ta ki o ana dek.

Ama o gece, telefonu kapadıktan sonra sokaklarda biraz daha dolaştım. Çünkü ağlamayı kesmem gerekiyordu. Eve gitmeden önce sakinleşmek zorundaydım. Eğer annemler beni eve gözü yaşlı bir hâlde, gizlice girerken yakalarsa bir sürü soru sorarlardı. Cevap verilemeyecek sorular.

İşte şimdi böyle yapıyorum. Uzaklaşıyorum. Parti gecesi ağlamıyordum ama şimdi gözyaşlarımı güçlükle tutabiliyorum.

Ve eve gidemem.

O yüzden hangi yola sapacağımı düşünmeden yürümeye devam ettim. Böylesi bana iyi geliyordu. Serin hava. Sis. Yağmur artık hafif bir sise dönüşmüştü.

Ve sisin yoğunlaşıp beni yuttuğunu düşünerek saatlerce yürüdüm. Öylece, o kadar basitçe ortadan kaybolduğumu düşünmek beni çok mutlu etti.

Ama bu, bildiğiniz üzere hiç olmadı.

Kaseti ters çevirmek için walkmani açtım. Sona geldim sayılır.

Tanrım.

Titrek bir nefes aldım ve gözlerimi kapadım.

Son.

6. KASET: B YÜZÜ

İki tane daha kaldı. Beni şimdi bırakmayın.

Üzgünüm. Bunu söylemek sanırım tuhaf. Çünkü öyle yapmıyor muyum? Bırakmıyor muyum?

Evet. Aslında, bırakıyorum. Ve bu iş, her şeyden öte, oraya geliyor. Ben... kendimden... vazgeçiyorum.

Şimdiye kadar ne söylediysem, kimden bahsettiysem, her şey bana geliyor ve benimle bitiyor.

Sesi sakın gibi. Söylediklerinden memnun gibi.

O partiden önce, vazgeçmeyi pek çok kez düşünmüştüm. Bilmiyorum, belki bazı insanlar bunu diğerlerinden daha çok düşünmeye meyillidir. Çünkü ne zaman kötü bir şey olsa, ben bunu düşünüyordum.

Bunu derken? Tamam, söyleyeceğim. İntiharı düşünüyordum.

Öfke, suçlamalar, hepsi gitmiş. Kararını vermiş. O kelimeyi söylerken artık zorlanmıyor.

Bu kasetlerde bahsettiğim, olup biten her şeyden sonra, intiharı düşündüm. Genelde, yalnızca aklımdan geçen bir şeydi.

Keşke ölseydim.

Pek çok kez düşündüm bu son sözleri. Ama yüksek sesle söylemesi zor bir şey. Ve bunda ciddi olabileceğini hissetmek, daha da korkutucuydu.

Ama bazen işleri ileri götürüyor ve bunu nasıl yapacağımı hayal ediyordum. Yatağa giriyor ve evde kullanabileceğim bir şeyler olup olmadığını düşünüyordum.

Silah? Hayır. Hiç silahımız olmadı. Ve nereden alınır, onu bile bilmiyorum.

Ya kendimi asmak? Ne kullanacaktım? Nerede yapacaktım? Ne kullanacağımı ve nerede yapacağımı bilsem bile, birinin beni havada sallanırken bulmasını hayal bile edemiyordum.

Annemle babama bunu yapamazdım.

Öyleyse seni ne hâlde buldular? Bir sürü dedikodu duydum bu konuda.

Kendimi öldürmenin bir yolunu aramak, hastalıklı bir oyun hâlini aldı. Bunun oldukça tuhaf ve yaratıcı yolları var.

İlaç aldın. Bunu hepimiz biliyoruz. Bazıları, senin kendinden geçtiğini ve dolu küvette boğulduğunu söylüyor.

Sonunda iki seçeneğe indi. Eğer insanların bunun bir kaza olduğunu düşünmesini istiyorsam, arabamı yoldan dışarı sürerdim. Kurtulma şansı olmayan bir yerden aşağı. Ve kasabanın dışında, bunu yapabileceğim bir sürü yer vardı. Son birkaç haftada, hepsinin önünden muhtemelen onlarca kez geçmiştim.

Bazıları ise küveti doldurduğunu ama o dolarken yatağında uyuyakaldığını söylüyor. Annenle baban eve gelmiş, banyodan sular taşıdığını görmüş ve sana seslenmişler. Ama hiç cevap yokmuş.

Sonra bir de bu kasetler var.

Bir sırrı saklamak konusunda on ikinize birden güvenebilir miyim? Gerçekten neler olduğunu annelerin bilmesine izin vermeyeceğinize. Etrafta dönen hikâye buyken, onların bunun bir kaza olduğuna inanmasına müsaade edecek misiniz?

Durdu.

Bilmiyorum. Emin değilim.

Onlara söyleyebileceğimizi sanıyor. Arkadaşlarımızın yanına gidip onlara, “Korkunç bir sır öğrenmek ister misin?” diyebileceğimizi düşünüyor.

O yüzden, mümkün olan en az acı verici yönleme karar verdim.

Haplar.

Midem sıkıştı, vücudum her şeyi dışarı atmak istiyor. Yemekleri. Düşünceleri. Hisleri.

Ama nasıl haplar? Ve kaç tane? Emin değilim. Ve buna karar vermek için fazla vaktim yok çünkü yarın... bunu yapacağım.

Vay canına.

Karanlık, sessiz bir kavşakta kaldırıma oturdum.

Yarın... artık... buralarda olmayacağım.

Dört bloktaki evlerin çoğunda, içeridekilerin uyuyup uyumadığı belli edecek çok az işaret var. Birkaç pencereye, gece yarısı televizyon programlarının soluk mavi ışığı vuruyor. Üçte birinin veranda ışıkları açık. Ama geri kalanlarında, yeni kesilmiş çimler ya da ön tarafa park edilmiş bir araba dışında, birinin yaşayıp yaşamadığını anlamak bile zor.

Yarın uyanıyorum, giyiniyorum ve postaneye gidiyorum. Orada kasetleri Justin Foley'ye postalayacağım. Ondan sonra, geri dönüş yok. Okula gideceğim, birinci derse geç kalmış olurum ve sonra birlikte son bir gün geçireceğiz. Ama bunun son gün olduğunu yalnızca ben bileceğim.

Siz bilmeyeceksiniz.

Hatırlayabiliyor muyum? Onu o son günde koridorlarda görmüş müydüm? Onu son görüşümü hatırlayabilmek istiyorum.

Ve siz bana her zaman nasıl davranıyorsanız, yine öyle davranacaksınız. Bana söylediğiniz son şeyi hatırlıyor musunuz?

Hatırlamıyorum.

Ya bana yaptığımız son şeyi?

Gülümsedim, bundan eminim. Partiden sonra seni her gördüğümde gülümsedim ama sen asla başını kaldırıp bakmadın. Meğer sen kararını vermişsin.

Eğer fırsatını bulsaydın, gülümseyeceğini biliyordun. Ama yapamazdın. O işi yapmayı kafana koymuşken gülümseyemezdin.

Peki ya benim size söylediğim son şey neydi? Çünkü bana inanın, her ne söylediysem, bunun söylediğim son şey olduğunı biliyordum.

Hiçbir şey. Bana odadan çıkmamı söylemiştin, o kadar. Ondan sonra her seferinde, beni görmezden gelmenin bir yolunu bulmuştun.

Bütün bunlar bizi son haftalarımından birine getiriyor. Kazayı takip eden hafta. Yeni bir partinin olduğu hafta sonu. Katılmadığım bir parti.

Evet, cezalıydım. Ama partiye gitmememin nedeni bu değildi. Aslında, gitmek isteseydim, geçen seferkinden çok daha kolay olurdu çünkü o hafta sonu birinin evine bakıyordum. Babamın bir arkadaşı şehir dışındaydı ve ben de onun evine bakıyordum. Köpeğini besliyor ve birkaç ev ötede yine çılgın bir parti olacağı için eve göz kulak oluyordum.

Hakikaten de parti vardı. Belki son parti kadar büyük değildi. Ama kesinlikle, çömezlere göre bir parti de değildi.

Hâlâ orada olabileceğini düşünseydim bile, yine de evde kalırdım.

Okulda beni nasıl görmezden geldiğın düşünöldüğünde, aynı şeyi orada da yapacağını tahmin ediyordum. Ve bu, kanıtlaması fazla acılı bir teoriydi.

İnsanların, kötü bir tekila deneyiminden sonra, kokusunun bile insanı kusturduğunu söylediklerini duymuştum. Şimdiki parti beni kusturmasa da, onun yakınlarında olmak -sadece sesini duymak bile- midemi bulandırıyor.

O son partinin etkisini atlatmak için, bir hafta, yetecek bir süre değildi.

Köpek çldırıyor, pencerenin önünden ne zaman biri geçse havlıyordu. Yere çömeliyor ve oradan uzaklaşsın diye ona bağırtıyor. Fakat pencerenin önüne gidip onu oradan almaktan korkuyordum... Biri beni görüp bana seslenecek diye çok korkuyordum.

O yüzden köpeğı garaja kapattım, orada istediğı kadar havlayabilirdi.

Dur, şimdi hatırladım. Seni son görüşümü.

Mahallede gümbür gümbür yankılanan bas sesi yüzünden bağırarak imkânsızdı. Ama yine de denedim. Evin içinde koşturup bulabildiğim bütün perdeleri çektim ve bütün jaluzileri kapadım.

Birbirimize söylediğimiz son sözleri hatırlıyorum.

Sonra televizyonun bangır bangır açık olduğı yatak odasına saklandım. Fakat sesini duyamasam da basın içimde zonkladığını hissedebiliyordum.

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Artık televizyon izlemiyordum. Artık o odada değildim. Sadece o gömme dolabın için-

de, ceketlerin arasında saklandığımı düşünebiliyordum. Ve bir kere daha, ileri geri sallanmaya başladım. Ve bir kere daha, ağladığımı duyan kimse yoktu.

Bay Porter'ın İngilizce dersinde sıranın boş olduğunu fark etmiştim. Fakat zil çalıp da koridorda çıktığımda oradaydın.

Parti en sonunda sakinleşti. Herkes pencerenin önünden tekrar geçip gittikten ve köpek havlamayı kestikten sonra, evin içinde dolanıp perdeleri açtım.

Az daha çarpışıyorduk. Ama bakışların yerde olduğu için ben olduğumu anlamadın. Ve ikimiz de şöyle dedik: "Pardon."

O kadar uzun süre evin içinde kaldıktan sonra, biraz temiz hava almaya ve belki karşılığında kahraman olmaya karar verdim.

Sonra başını kaldırıp baktın. Beni gördün. Gözlerindeki şey neydi? Mutsuzluk mu? Acı mı? Yanımdan geçtin ve yüzündeki saçları itmeye çalıştın. Tırnakların laciverde boyanmıştı. Koridorda yürümeni izledim, insanlar bana çarpıyordu ama umursamadım.

Orada durdum ve senin ortadan kayboluşunu izledim. Sonsuza dek.

Bir kere daha D-4 millet. Courtney Crimsen'in evi. Son partinin mekânı.

Hayır, bu kaset Courtney hakkında değil... Gerçi onun da bir rolü var. Fakat Courtney'nin, ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikri yok çünkü o, işler hızlandığı sırada gitti.

Döndüm ve Courtney'nin evinin tersi yönde yürüdüm.

Planım sadece evin etrafında dolanmaktı. Belki anahtarlarını arabasının kapısına sokmakta zorlanan birini görür ve onu eve bıraktırdım.

Courtney'nin evine gitmiyorum. Hannah'nın ilk öpüştüğü yere, Eisenhower Parkı'na gidiyorum.

Fakat sokak boştu. Herkes gitmişti.

Ya da öyle görünüyordu.

Courtney'nin evinin kenarındaki uzun, tahta çitin üstünden bir kafa uzandı. Kimin kafası çıksa beğenirsiniz? Bryce Walker'ınki.

Tanrım, olamaz. Sadece tek bir şekilde bitebilir bu iş. Eğer Hannah'nın hayatını daha fazla boka sardırabilecek biri varsa, o da Bryce.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Onu kız arkadaşlarından birinin bileğini sıkıp çevirirken kaç kez görmüştüm? Onlara hep bir et parçası gibi davranıyordu.

Üstelik bunu herkesin içinde yapıyordu.

Vücudum, omuzlarım, her şeyim, eve doğru yürümeye ayarlanmıştı. Aslında yürümeye devam etmeliydim. Fakat yüzüm ona doğru döndü. Çitin diğer tarafından buharlar yükseliyordu.

"Haydi, yanımıza gel," dedi. "Ayılıyoruz."

Ve onunkinin yanında kimin başı belirsin? Bayan Courtney Crimsen'in ki.

İşte bu bir tesadüftü. Bir partiye katılmak için beni şoför gibi kullanan oydu. Ve ben de şimdi onun parti sonrası partisine dalıyordum.

Beni, yanımda konuşacak kimse olmadan, yapayalnız bırakan da oydu. Ve ben de şimdi onun evindeydim ve saklanacak hiçbir yeri yoktu.

O yüzden yapmadın bunu Hannah. Onlara katılmanın sebebi bu değildi. Böyle bir şeyin, olası en kötü seçim olduğunu biliyordun. Biliyordun.

Ama ben kimim ki kin tutayım?

Zaten bu yüzden yaptın. Bütün hayatının dağılmasını istedin. Her şeyin mümkün olduğunca kötüleşmesini istedin. Ve Bryce'ın bunu yapmana yardım edebileceğini biliyordun.

Bryce sadece, biraz rahatladığınızı söyledi. Sonra sen, Courtney, "evimin" yalnızca iki blok ötede olduğunu bilmediğin için, işimiz bittiğinde beni eve bırakmayı teklif ettin. Ve sesin o kadar samimi çıkıyordu ki şaşırdım.

Hatta kendimi bir parça suçlu bile hissettim.

Seni affetmeyi istiyordum Courtney. Seni gerçekten affediyorum. Aslında neredeyse hepinizi affediyorum. Ama yine de söyleyeceklerimi dinlemeniz lazım. Yine de bilmeniz gerek.

Islak çimenlerin üstünde yürüdüm ve çitin sürgüsünü çekip bahçe kapısını birkaç santim araladım. Çitin arkasında buharın kaynağı duruyordu... Kızılağaçtan yapılmış bir jakuzi.

Jakuzinin motoru çalışmadığı için, yalnızca kenarlara ve ikinize çarpan suyun sesi duyuluyordu.

Başlarınızı arkaya atmış, jakuzinin kenarına yaslanmıştınız. Gözleriniz kapalıydı. Yüzlerinizdeki küçük gülümsemeler yüzünden, su ve buhar çok davetkar görünüyordu.

Courtney başını benden yana çevirdi fakat gözlerini açmadı. "İç çamaşırlarımızlayız," dedi.

Bir saniye bekledim. Yapmalı mıydım bunu?

Hayır... Ama yine de yapacağım.

Neye bulaştığını biliyormuşsun Hannah.

Üstümü, ayakkabılarımı ve pantolonumu çıkarıp tahta basamaklardan çıktım. Ya sonra? Suyu girdim.

Çok rahatlatıcıydı. İnsana huzur veriyordu.

Sıcak suyu avuçlarımın arasına alıp yüzüme çarptım. Saçlarıma sürdüm. Gözlerimi zorla kapadım, aşağı doğru kaykıldım ve başımı jakuzinin kenarına yasladım.

Fakat sakinleştiren sularla birlikte terör de geldi. Orada olmamalıydım. Courtney'ye güvenmiyordum. Bryce'a güvenmiyordum. Asıl niyetleri her ne olursa olsun, ikisini de iyi tanıyordum ve onlara uzun süre güven duyulmayacağını biliyordum.

Ve onlara güvenmemekte haklıydım... Fakat işim bitmişti. Savaşmayı bırakmıştım. Gözleri açtım ve yıldızlarla dolu gökyüzüne baktım. Buharların arasından, bütün dünya bir rüya gibi geliyordu.

Yürürken gözlerimi kısıtım, onları tamamen kapatmak istiyordum.

Fazla geçmeden, su rahatsız edici bir hâl aldı. Fazla sıcak oldu.

Gözlerimi açtığımda parkın önünde olmak istiyorum. Parti gecesinde yürüdüğüm, Hannah'nın da yürüdüğü sokakları artık görmek istemiyorum.

Ama vücudumun üst kısmı serinlesin diye sırtımı küvete yaslayıp doğrulduğumda, ıslak sütyenimden göğüslerimin gözüktüğünü fark ettim.

O yüzden tekrar kaykıldım.

Bryce suyun altındaki oturaktan... yavaşça... yaklaştı. Omzu benimkine değiyordu.

Courtney ise gözlerini açıp bize baktı, sonra tekrar kapadı.

Yumruğumu paslı, tel örgü bir çite savurdum. Sonra gözlerimi kapadım ve parmaklarımı metale sürttüm.

Bryce'in kelimeleri yumuşaktı, romantik olmaya çalıştığı belliydi. "Hannah Baker," dedi.

Senin kim olduğunu herkes biliyor Bryce. Ne yaptığını herkes biliyor. Ama ben, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, seni durdurmak için hiçbir şey yapmadım.

Bana partide eğlenip eğlenmediğimi sordun. O sırada Courtney benim partide olmadığımı fısıldadı ama bunu umursamış gibi bir hâlin yoktu. Onun yerine, parmak uçlarının kalçama dokundu.

Gözlerimi açtım ve tel örgüye tekrar bir yumruk attım.

Fakat ben çenemi sıkınca, parmakların uzaklaştı.

"Parti çok hızlı koptu," dedin. Ve aynı hızla, parmakların geri döndü.

Çite sıkı sıkı tutunup yürümeye devam ettim. Parmaklarımı metalden çektiğimde cildim yarılmıştı.

Bütün elin geri dönmüştü. Ben seni durdurmayınca elini göbeğimde gezdirdin. Başparmağın sütyenimin altına, serçe parmağın da iç çamaşırımın üstüne değiyordu.

Başımı yana, senden uzağa çevirdim. Ve gülümsemediğimi biliyorum.

Parmaklarını birleştirdin ve karnımın etrafında yavaşça halkalar çizdin. "Hoşuma gidiyor," dedin.

Suda bir hareket hissedince, gözlerimi bir an için açtım.

Courtney uzaklaşıyordu.

Herkesin senden nefret etmesi için daha fazla nedene ihtiyacın var mı Courtney?

"İlk seneni hatırlıyor musun?" diye sordun.

Parmakların sütyenimin altına girdi. Ama göğsümü sıkmadın. Sanırım ne kadar ileri gidebileceğini deniyordun. Başparmağını göğüslerimin altında gezdirdin.

"Sen o listede değil miydin?" dedin. "Birinci sınıfların en iyi kızı."

Bryce, çenemi sıkığımı görmem gerekirdi. Gözyaşlarımı görmüştün herhâlde. Seni böyle şeyler mi tahrik eder?

Bryce'ı mı? Evet. Eder.

"Doğru," dedin.

Ve sonra, bir anda kendimi bıraktım. Omuzlarım düştü. Bacaklarım açıldı. Ne yaptığımı çok iyi biliyordum.

Hepinizin benim hakkında uydurduğu şöhrete bir kez olsun teslim olmamıştım. Bir kez bile. Böylesi, bazen zor olsa dahi. Gerçi bazen kendimi, benimle sırf duydukları yüzünden oynamak isteyen birisinden hoşlanırken buluyordum. Fakat o insanlara hep hayır dedim. Hep!

Ta ki Bryce'a dek.

O yüzden tebrikler Bryce. Sen özelsin. Şöhretimin bana ulaşmasına, bana dönüşmesine seninle birlikte izin verdim. Sana kendini nasıl hissettiriyor?

Bekle, buna cevap verme. Önce şunu söyleyeyim: Senden hiç hoşlanmıyordum Bryce. Hem de hiç. Aslına bakarsan, beni iğrendiriyordun.

Kıçına tekmeyi basacağım. Yemin ederim.

Bana dokunuyordun. Ama ben, seni kullanıyordum. Kendimden tamamen vazgeçebilmek için sana çok ihtiyacım vardı.

Dinleyen herkese söylüyorum, açık olayım. Ona hayır demedim, elini itmedim. Tek yaptığım, başımı çevirmek, dişlerimi sıkarak ve gözyaşlarımı tutmaktı. Ve o bunu gördü. Hatta bana rahatlamamı bile söyledi.

"Sakin ol," dedi. "Her şey güzel olacak." Sanki onun beni parmaklamasına izin vermek, bütün sorunlarımı çözecekti.

Ama sonuçta, sana çekilmeni hiç söylemedim... Ve sen de çekilmedin.

Karnımda daireler çizmeyi bıraktın. Onun yerine, belimi ileri geri, hafifçe okşadın. Şeyin külotumun üstünden içeri girmenin bir yolunu buldu ve kalçadan kalçaya ileri geri sürtündü. Sonra başka bir parmak aşağı süzüldü ve şeyini kollarıma sürterek daha aşağı itti.

Ve sadece bu kadarına ihtiyacın vardı Bryce. Omzumu, boynumu öpmeye, parmaklarını içeri dışarı doğru hareket ettirmeye başladın. Ve sonra devam ettin. Seni durdurmadım.

Kusura bakmayın. Bazılarınız için fazla mı açık olmaya başladı? Öyleyse çok kötü.

İşin bittiğinde sıcak jakuziden çıktım ve iki ev öteye yürüdüm Bryce. Gece bitmişti.

Ben bitmiştim.

Yumruğumu sıkıp yüzüme doğru kaldırdım. Yaşlı gözlerimle, sıkıtiğim parmaklarımın arasından süzülen kana baktım. Cildimin birkaç yerinde, paslı çit yüzünden derin yarıklar açılmıştı.

Hannah nereye gitmemi isterse istesin, gecenin geri kalanını nerede geçireceğimi çok iyi biliyorum. Ama önce elimi temizlemem lazım. Yaralar acıyor ama daha çok, kanımın görüntüsü yüzünden kendimi bitkin hissediyorum.

En yakındaki benzin istasyonuna yöneldim. Zaten birkaç blok ötedeydi, fazla uzak değildi. Elim birkaç kez sallayınca kaldırımı koyu kan damlaları düştü.

Benzin istasyonuna vardığımda elimi cebime soktum ve cam kapıyı iterek açtım. Bir şişe alkolle küçük bir kutu yara bandı buldum, tezgâhın üstüne birkaç dolar bıraktım ve tuvaletin anahtarını istedim.

Kasadaki kadın, “Tuvaletler arka tarafta,” dedi.

Anahtarı kilitte çevirdim ve tuvaletin kapısını omzumla iterek açtım. Sonra elimi soğuk suyun altına sokup duruldum ve kanın daireler çizerek delikten aşağı gidişini seyrettim. Sonra alkol şişesinin kapağını açtım ve eğer düşünürsem yapamayacağım için, bütün şeyi elimin üstüne tek seferde boşalttım.

Bütün vücudum gerildi, elimden geldiğince yüksek sesle küfrettim. Sanki cildim, kaslarımdan ayrılıyor gibiydi.

Bana neredeyse bir saat gibi gelen bir süreden sonra, en sonunda parmaklarımı tekrar açıp kapatabiliyordum. Boştaki elim ve dişlerimle, kesilmiş elime yara bandı yapıştırdım.

Sonra anahtarı geri götürdüm. Kadın, “İyi geceler,” dışında bir şey demedi.

Kaldırıma ulaştığımda tekrar hızlı hızlı yürümeye başladım. Sadece bir kaset kaldı. Köşesine lacivertle on üç yazılmış kaset.

7. KASET: A YÜZÜ

Eisenhower Parkı boştu. Girişte sessizce durup etrafa baktım. Geceyi burada geçireceğim. Hannah Baker'ın söylemek istediği son sözleri, uyuyakalmadan önce burada dinleyeceğim.

Oyun alanlarının etrafında bir sürü sokak lambası vardı ama ampullerin çoğu ya yanmış ya da kırılmıştı. Roket kaydıracağın alt kısmı karanlıkta kalmıştı. Ama tepesine, roketin, salıncakların ve ağaçların üstünde kalan kısımdaki demir çubuklara, ay ışığı vuruyordu.

Roketin etrafını saran kumlara bastım. Eğildim ve üç tane geniş metal kanadın üstünde yükselen en alt platformun altına girdim. Tepemde bir adamın geçebileceği kadar

geniş bir daire vardı ve kumların üstüne metal bir merdiven iniyordu.

Ayağa kalktığımda omuzlarım delikten geçti. Sağlam elimle halkanın ağzına tutundum ve ilk platformun üstüne çıktım.

Sonra elimi ceketimin cebine götürüp playe bastım.

Son... bir... deneme.

Fısıldıyor. Ses kayıt cihazını ağzına yakın tuttuğu için, her durduğunda nefes aldığını duyabiliyorum.

Hayata bir şans daha veriyorum. Ve bu kez, yardım alıyorum. Yardım istiyorum çünkü bunu tek başıma yapamam. Çünkü bunu zaten denedim.

Denemedin Hannah. Senin yanıdaydım ama bana gitmemi söyledin.

Tabii, eğer bunu dinliyorsanız, başarısız olmuşum demektir. Ya da o başarısız olmuştur. Ve eğer o başarısız olursa, olay tamamdır.

Boğazım düğümlendi, sıradaki merdivene tırmanmaya başladım.

Sizinle bu kaset koleksiyonu arasında yalnızca bir kişi duruyor: Bay Porter.

Hayır! O bunları bilemez.

Hannah'yla ikimiz de birinci derste Bay Porter'ın İngilizce sınıfına gidiyorduk. Bay Porter'ı her gün görüyo-

rum. Onun bunu bilmesini istemiyorum. Beni. Diğerlerini. İşin içine bir yetişkini, okuldan birini sokmak... Böyle bir şeyi hayal bile edemiyorum.

Bay Porter, bakalım ne yapacaksınız?

Cırt cırtlı bandın çekilme sesi geldi. Sonra hışır hışır sesler. Ses kayıt cihazını bir şeyin içine sokuyor. Sırt çantasına mı? Ceketine mi?

Kapıyı çaldı.

Sonra bir kere daha çaldı.

"Hannah. Gelebilmene sevindim."

Sesi boğuk geliyor ama bu o. Uzaktan gelen ama arkadaş canlısı bir ses.

"Gel. Buraya otur."

"Teşekkür ederim."

İngilizce öğretmenimiz aynı zamanda, soyadları A'dan G'ye kadar olan öğrencilerin rehberlik danışmanı. Hannah Baker'ın rehberlik danışmanı.

"Rahat mısın? Biraz su ister misin?"

"İyiyim. Teşekkür ederim."

"Eee Hannah, sana nasıl yardımcı olabilirim? Neden bahsetmek istersin?"

"Şey, bu... Aslında bilmiyorum. Sanırım her şeyden."

"Bu biraz vakit alabilir."

Uzun bir ara. Fazla uzun.

"Hannah, sorun yok. İstedğin kadar vaktim var. Hazır olduğunda başlarız."

"Mesele... Gidişat. Bu sıralar her şey çok zor."

Sesi titriyor.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Yani, aslında biliyorum. Fakat o kadar çok şey var ki hepsini nasıl özetleyeceğimi bilmiyorum."

"Her şeyi özetlemene gerek yok. Neden işe bugün kendini nasıl hissettiğinden başlamıyoruz?"

"Şimdi mi?"

"Şimdi."

"Şimdi kendimi, sanırım kaybolmuş gibi hissediyorum. Boş gibi."

"Nasıl boş yani?"

"Sadece boş. Hiçbir şey. Artık umursamıyorum."

"Neyi?"

Ona anlattır. Soru sormaya devam et, sana anlatsın.

"Hiçbir şeyi. Dersleri. Kendimi. Okuldaki insanları."

"Ya arkadaşların?"

"Eğer bu soruya bir cevap istiyorsanız, arkadaş kelimesinin bir tanımını vermek zorundasınız."

"Bana arkadaşların olmadığını söyleme Hannah. Seni koridorlarda görüyorum."

"Cidden, bir tanıma ihtiyacım var. Birinin arkadaşınız olduğunu nasıl anlarsınız?"

"İşler kötü gittiğinde yardım isteyebileceğin biri..."

"O hâlde hiç arkadaşım yok. Zaten bu yüzden burada değil miyim? Sizden yardım istiyorum."

“Evet. Öyle. Ve buraya gelmene çok sevindim Hannah.”

İkinci platforma çıktım ve parmaklıkların arasındaki bir boşluğun yanına diz çöktüm. Boşluk, insanların kaydırağa ulaşabileceği kadar genişti.

“Bu görüşmeyi ayarlayanın ne zor olduğunu bilemezsiniz.”

“Bu hafta programım oldukça boştu.”

“Randevu almak değil, buraya gelmek.”

Ay ışığı, kaydırağın pürüzsüz metal yüzeyine vuruyordu. Hannah’yı, yaklaşık iki sene önce, kendini bırakıp buradan kayarken hayal ettim.

Süzülüp gitmiş.

“Yine de buraya gelmene çok sevindim Hannah. Anlat bakalım, bu ofisten çıktığında durumunun nasıl değişmesini istiyorsun?”

“Yani, bana yardım edebilir misiniz?”

“Evet.”

“Sanırım ben... Bilmiyorum. Ne beklediğimden emin değilim.”

“Şu anda neye ihtiyaç duyuyorsun? Oradan başlayalım.”

“Durmasına ihtiyacım var.”

“Neyin durmasına ihtiyacın var?”

“Her şeyin durmasına ihtiyacım var. İnsanların. Hayatın.”

Kaydıraktan çekildim.

“Hannah, ne dediğini biliyor musun?”

Ne dediğini biliyor Bay Porter. Sizin, ne dediğini fark etmenizi ve yardım etmenizi istiyor.

"Hayatın durmasını istediğini söyledin Hannah? Kendi hayatının mı?"

Cevap yok.

"Bunu mu demek istiyorsun Hannah? Bunlar çok ciddi sözler, sen de biliyorsun."

"Biliyorum. Öyle. Üzgünüm."

Ağızından çıkan her kelimenin farkında Bay Porter. Söylediklerinin ciddi sözler olduğunu biliyor. Bir şey yapın!

"Hayatımın bitmesini istemiyorum. O yüzden buradayım."

"Neler oldu Hannah? Bu noktaya nasıl geldik?"

"Geldik mi? Yoksa ben mi nasıl geldim?"

"Sen Hannah. Sen bu noktaya nasıl geldin? Her şeyi özetleyemeyeceğini biliyorum. Bu kar topu etkisi, değil mi?"

Özür dileme. Onunla konuş!

"Her şey birbirinin üstüne geldi. Çok fazla, değil mi?"

Çok zor.

"Hayat mı?"

Bir daha duraksıyor.

Roketin dıştaki demirlerine tutunup kendimi yukarı çektim. Bandajlı elim bastırınca daha çok acıyor ama umurunda değil.

"Al. Bunu al. Sadece senin için koca bir kutu mendil. Daha önce hiç kullanılmadı."

Bir kahkaha. Onu güldürdü!

"Teşekkür ederim."

"Okuldan bahsedelim Hannah. Bu noktaya nasıl geldiğimizi -affedersin- geldiğini anlamak istiyorum."

"Tamam."

Üste çıkmaya koyuldum.

"Okulu düşündüğünde, aklına ilk ne geliyor?"

Öğrenmek, sanırım.

"Bunu duymak güzel."

"Şaka yapıyordum."

Şimdi Bay Porter gülüyor.

"Burada bir sürü şey öğreniyorum ama okul, benim için bu demek değil."

"O hâlde ne?"

"Bir yer. Sadece, birlikte olmam gereken insanlarla dolu bir yer."

En üst platforma oturdum.

"Ve bu senin için zor bir şey mi?"

"Bazen."

"Bazı insanlarla birlikte olmak mı zor, yoksa genel olarak insanlarla birlikte olmak mı?"

"Bazı insanlarla. Ama aynı zamanda... Herkesle."

"Biraz daha açık konuşabilir misin?"

Platformun üzerinde arkaya doğru kaydım ve metal dümene yaslandım. Ağaçların üstündeki yarım ay, neredeyse bakılmayacak kadar parlak.

"Zor, çünkü kimin... Anlarsınız işte... Beni üzeceğini bilmiyorum."

"Seni üzeceğini derken ne demek istiyorsun?"

"Komplo falan gibi bir şey değil aslında. Ama neyin ne zaman ortaya çıkacağını asla bilemiyordum gibi hissediyorum."

"Ve seni üzeceğini?"

"Biliyorum, aptalca geliyor."

"O hâlde açıkla."

"Hakkımdaki dedikoduların bazılarını duymadıysanız, açıklamak zor."

"Duymadım. Öğretmenler, özellikle de rehberlik yapan bir öğretmen, öğrencilerin dedikodularından uzak durmaya çalışır. Ama bizim de kendi dedikodularımız olmuyor değil."

"Sizin hakkınızda mı?"

Bay Porter gülüyor.

"Olabilir. Ne duydun?"

"Hiçbir şey. Şaka yaptım."

"Ama eğer bir şey duyarsan bana söyle."

"Söz veriyorum."

Şaka yapmayın Bay Porter. Ona yardım edin. Hannah'ya geri dönün. Lütfen.

"En son ne zaman bir dedikodu... çıktı?"

"İşte mesele de bu ya. Hepsi dedikodu değil."

"Pekâlâ."

"Hayır. Dinleyin..."

Lütfen dinleyin.

“Seneler önce bir oylamada... seçildim. Şey, aslında gerçek bir oylama değildi ama birinin aptalca bir listesiydi. En iyi ve en kötü listesi gibi bir şeydi.”

Cevap vermedi. Listeyi görmüş müydü? Onun neden bahsettiğini biliyor muydu?

“Ve insanlar o zamandan beri bana ona göre davranıyor.”

“En son sefer ne zamandı?”

Hannah'nın kutudan bir mendil çekip çıkardığını duydum.

“Geçenlerde. Bir partide. Yemin ederim, hayatımın en kötü gecelerinden biriydi.”

“Bir dedikodu yüzünden mi?”

“Dedikodudan çok daha fazlası. Ama kısmen, evet.”

“O partide neler olduğunu sorabilir miyim?”

“Aslında tam olarak parti sırasında değildi. Sonrasındaydı.”

“Tamam Hannah, Yirmi Soru oyununu oynayabilir miyiz?”

“Ne?”

“Bazen insanların, her şeyin tamamen gizli kalacağı bir danışmana bile açılması zor olur.”

“Tamam.”

“Öyleyse Yirmi Soru oynayabilir miyiz?”

“Olur.”

“Bahsettiğin bu partide, bir oğlandan mı bahsediyoruz?”

“Evet. Ama yine söylüyorum, parti sırasında değildi.”

“Bunu anladım. Ama yine de bir yerden başlamamız gerek.”

“Tamam.”

Bay Porter derin bir nefes alıyor.

“Seni yargılayacak değilim Hannah. Ama o gece pişman olduğun bir şey mi yaşandı?”

“Evet.”

Ayağa kalktım ve roketin dış tarafındaki demirlere doğru yürüdüm. Ellerimi parmaklıklardan ikisine dolayıp yüzümü aralarındaki boşluğa soktum.

“Bu oğlanla bir şey mi oldu... Bana tamamen dürüst olabilirsin Hannah... Yasa dışı sayılabilecek bir şey mi yaşandı?”

“Tecavüz gibi mi? Hayır. Sanmıyorum.”

“Neden sanmıyorsun?”

“Çünkü başka şeyler vardı.”

“Alkol mü?”

“Belki ama ben içmemiştim.”

“Uyuşturucu mu?”

“Hayır, başka şeyler.”

“Şikayetçi olmayı düşünüyor musun?”

“Hayır. Ben... Hayır.”

Derin bir nefes verdim.

“O hâlde seçeneklerin neler?”

“Bilmiyorum.”

Söyleyin Bay Porter. Seçeneklerinin ne olduğunu ona anlatın.

“Bu sorunu çözmek için ne yapabiliriz Hannah? Birlikte.”

"Hiçbir şey. Oldu bitti."

"Ama bir şey yapılmalı Hannah. Senin için bir şeylerin değişmesi lazım."

"Biliyorum. Ama seçeneklerim neler? Bana anlatmanız gerek."

*"Eğer şikayetçi olmayacaksan, davacı olup olamayacağın-
dan emin bile değilsen, o zaman iki seçeneğin var."*

"Ne? Ne onlar?"

Sesi umutlanmış gibi çıktı. Onun cevabına fazla bel bağlıyor.

*"Bir, onunla yüzleşebilirsin. O partide yaşananları tartış-
mak için onu buraya çağırabiliriz. İkinci de..."*

"İki seçenek olduğunu söylemiştiniz."

*"Ya da ikincisi, burada patavatsızlık etmeye çalışmıyorum
Hannah ama yoluna devam edebilirsin."*

"Nasıl yani, hiçbir şey yapmadan mı?"

Parmaklıklara asılıp gözlerimi sımsıkı kapadım.

*"Bu da bir seçenek ve sadece konuşuyoruz. Bak, bir şey
olmuş Hannah, sana inanıyorum. Fakat eğer davacı olmaya-
caksan ve onunla yüzleşmeyeceksen, bu olayı kapatma olasılı-
ğını da düşünmen lazım."*

Böyle bir şey ya mümkün değilse? O zaman ne olacak?
Çünkü bilin bakalım ne olacak Bay Porter: Bunu yapma-
yacak.

"Olayı kapatayım mı?"

"Aynı sınıfta mısınız Hannah?"

“O son sınıfta.”

“Öyleyse seneye gidecek.”

“Benim bu olayı kapatmamı istiyorsunuz.”

Bir soru değil bu Bay Porter. Öyleymiş gibi davranmayın. O sadece yüksek sesle düşünüyor. Onun için bir seçenek değil çünkü bunu yapamaz. Hannah’ya, ona yardım edeceğinizi söyleyin.

Bir hışırtı oldu.

“Teşekkür ederim Bay Porter.”

Hayır!

“Hannah. Bekle. Gitmene gerek yok.”

Parmaklıkların arasından ağaçlara doğru bağırdım.

“Hayır!”

“Bence buradaki işim bitti.”

Gitmesine izin vermeyin.

“İstediğimi aldım.”

“Bence daha konuşabileceğimiz başka şeyler var Hannah.”

“Hayır, sanırım hallettik. Yoluma devam etmeli ve bu konuyu aşmalıyım.”

“Aş demiyorum Hannah. Ama bazen, yolumuza devam etmekten başka bir seçenek kalmaz.”

Onun o odadan çıkmasına izin verme!

“Haklısınız. Biliyorum.”

“Hannah, gitmek için neden bu kadar acele ettiğini anlamıyorum.”

“Çünkü devam etmem lazım Bay Porter. Madem hiçbir şey değişmeyecek, öyleyse devam etsem iyi olur, değil mi?”

"Hannah, sen neden bahsediyorsun?"

"Hayatımdan bahsediyorum Bay Porter."

Bir kapı kilidi sesi.

"Hannah, bekle."

Bir kapı kilidi sesi daha. Şimdi de cırt cırtl bant açılıyor.

Ayak sesleri. Hızlanıyor.

"Koridorda yürüyorum."

Sesi net. Daha yüksek çıkıyor.

"Kapısı arkamdan kapandı. Hâlâ kapalı."

Bir an için bir sessizlik.

"Gelmiyor."

Yüzümü demirlere iyice yasladım. Başımı ittikçe, demirler kafatasımı sanki mengene gibi sıkıştırıyordu.

"Gitmeme izin veriyor."

Kaşlarımın gerisindeki yer çok zonkluyordu ama yine de dokunmadım. Ovuşturmadım. Kendi hâline bıraktım.

"Bence kendimi çok iyi ifade ettim ama kimse beni durdurmaya kalkışmıyor."

Başka kim kaldı Hannah? Anneler mi? Ben mi? Bana karşı pek açık davranmadın ki.

"Çoğunuzun umurundaydım ama yeterince değil. Ve bu... Öğrenmem gereken şey buydu."

Ama ben senin neler yaşadığını bilmiyordum Hannah.

"Ve öğrendim."

Ayak sesleri devam ediyor. Hızlanıyor.

"Ve üzgünüm."

Ses kayıt cihazı kapandı.

Yüzümü parmaklıklara yaslariken ağlamaya başladım. Eğer parkta dolanan birileri varsa, beni duyabilir. Ama beni duyup duymamaları umurumda değil çünkü Hannah Baker'dan duyabileceğim son sözleri duyduğuma inanamıyorum.

“Üzgünüm.” Son sözleri bunlardı. Ve şimdi, biri ne zaman üzgün olduğunu söylese, aklıma o gelecek.

Fakat bazılarımız, bu sözleri söylemeye yanaşmayacak. Bazılarımız Hannah'ya kendini öldürüp diğer herkesi suçladığı için çok kızacak.

Eğer izin verseydi ona yardım ederdim. Ona yardım ederdim çünkü yaşamasını isterdim.

Kaset makaranın sonuna geldiğinde, walkmanin içinde titredi.

7. KASET: B YÜZÜ

Kaset kendi kendine klik edip öteki yüzüne geçti ve çalma-ya devam etti.

Sesi duyulmayınca, kelimelerinin arkasında devamlı çalan, hafif statik uğultu daha yüksek geliyor. Yedi kaset ve on üç hikâye boyunca, Hannah'nın sesi fondaki bu kesilmeyen uğultu yüzünden, hafif uzaktan geliyormuş gibiydi.

Demirlere tutunup gözlerimi kapadığımda bu ses üstüme çöktü. Parlak ay ortadan kayboldu. Ağaçların sallanan tepeleri ortadan kayboldu. Tenimi okşayan esinti, parmaklarımın geçen acısı, bu kasetin bir makaradan diğerine sarışsı, bana dün dinlediğim her şeyi hatırlatıyor.

Nefesim yavaşlamaya başladı. Kaslarımdaki gerginlik geçiyor.

Sonra, kulaklıklarda bir klik sesi. Yavaş bir nefes.

Gözlerimi açıp parlak aya baktım.

Ve ılık bir hisle, Hannah'ya.

Teşekkür ederim.

ERTESİ GÜN KASETLERİ POSTALADIKTAN SONRA

Yere yığılmam, okula gitmemem, başka bir yere gidip yarına kadar saklanmam için yalvaran bütün kaslarımıyla savaşıyorum. Ama ne zaman geri gidersem gideyim gerçek ortada ve en sonunda kasetlerdeki diğer insanlarla yüzleşmek zorunda kalacağım.

Otoparkın girişine yaklaştım; üstünü sarmaşıkların sardığı, büyük ve aşınmış bir taş, bizi liseye buyur ediyor. '93 MEZUNLARINA TEŞEKKÜRLER. Son üç senedir bu taşın yanından defalarca kez geçip gittim ama otoparkı hiç bu kadar dolu görmedim. Bir kere bile görmedim çünkü hiç bu kadar geç kalmadım.

Ta ki bugüne dek.

İki sebepten geç kaldım.

Bir: Postane kapısının önünde bekledim. İçi kasetlerle dolu bir ayakkabı kutusunu postalayabilmek için kapıların açılmasını bekledim. Kutuyu kahverengi bir kese kâğıdının içine koyup onu bir rulo koli bandıyla tekrar sardım ve kendi adresimi yazmayı güya unuttum. Sonra paketi Jenny Kurtz'a postaladım; hayata, dünyaya bakışı artık sonsuza dek değişecek.

Ve iki: Bay Porter. Eğer birinci derste, sınıfta, o tahtaya bir şeyler yazarken ya da masasının önünde dikilirken otursam, sadece sınıfın ortasındaki, soldan bir sıra ötedeki sıraya bakabileceğimi düşünüyorum.

Hannah Baker'ın boş sırasına.

İnsanlar o sıraya her gün bakıyorlar. Ama bugün, benim için, dünden çok farklı. O yüzden dolabımın önünde oyalanacağım. Ve tuvalette. Ya da koridorlarda dola-
nacağım.

Okulun otoparkının kenarından dolanan kaldırımı takip ettim. Kaldırımdan ön bahçeye, oradan da ana binanın camlı kapılarından içeri geçtim. Boş koridorlarda yürümek tuhaf, neredeyse üzücü. Attığım her adımın sesi çok yalnız çıkıyor.

Kupaların sergilendiği dolabın arkasında beş sıra kilitli dolap duruyor. Dolapların her iki yanında ise ofislerle tuvaletler var. Okula geç kalan diğer öğrencileri, dolaplarından kitaplarını alırken gördüm.

Kendi dolabımın yanına gelince başımı öne eğdim ve soğuk, metal kapağa yasladım. Omuzlarımla boynumdaki kasları gevşetip dinledim. Nefes alıp verişimi yavaşlatmaya çalıştım. Sonra şifreli kilidi beşe çevirdim. Ardından dörde ve sonra sağa yirmi üçe.

Hannah Baker’la hiçbir şansımın olmayacağını düşünerek burada kaç kez dikildim?

Onun benim hakkımdaki hislerini hiç bilmiyorum. Gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bunun yerine, diğer insanların onun hakkında söylediklerine inandım. Ve eğer ondan hoşlandığımı bilseler, benim hakkımda söyleyebileceklerinden korktum.

Kadranı çevirip şifreyi bozdum.

Beş.

Dört.

Yirmi üç.

Partiden sonra, Hannah hâlâ hayattayken burada kaç kez durup onunla hiçbir şansımın kalmadığını, yanlış bir şey söylediğimi ya da yaptığımı düşündüm? Onunla tekrar konuşmaktan, konuşmayı denemekten çok korkuyordum.

Ve sonra, o öldüğünde, bu fırsatların hepsi sonsuza dek ortadan kayboldu.

Her şey birkaç hafta önce, dolabımın havalandırma deliklerinden bir harita atılmasıyla başladı.

Acaba Hannah’nın dolabında şimdi ne var, boş mu? Okuldaki görevlilerden biri her şeyi bir kutuya attıktan

sonra eşyaları depoya kaldırdı ve annesiyle babasının gelmesini mi bekliyor? Yoksa dolabı Hannah'nın bıraktığı gibi mi?

Alnımı hâlâ metal kapağa yaslamışken, kafamı azıcık çevirip en yakındaki koridordaki hep açık duran kapıya baktım. Bay Porter'ın odası.

Hannah'yı en son orada, onun kapısının dışındayken görmüştüm.

Gözlerimi kapadım.

Bugün ne göreceğim? Benim dışımda, okuldaki sekiz kişi kasetleri çoktan dinlemiş. Bugün sekiz kişi, kasetlerin beni nasıl etkilediğini görmeyi bekliyor. Ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca, kasetler elden ele dolaşmaya devam ederken, ben de aynısını onlara yapacağım.

Uzaktan, sınıflardan birinden tanıdık bir ses geldi. Gözlerimi yavaşça açtım. Fakat bu ses, bana bir daha asla dostane gelmeyecek.

“Bunu benim yerime ön büroya götürecek birine ihtiyacım var.”

Bay Porter'ın sesi koridorda üstüme doğru geliyor. Omuzlarımdaki kaslar ağırlaşp gerildi, dolabıma bir yumruk attım.

Bir sandalye gıcirtısı, ardından sınıftan çıkan ayak sesleri duyuldu. Dizlerim titremeye çoktan başladı bile, gelen öğrencinin beni görüp neden derste olmadığını sormasını bekliyorum.

İlerideki dolapların oradan, kapanan bir kilidin sesini duydum.

Bay Porter'ın sınıfından çıkan Steve Oliver, bana başıyla selam verip güldü. Öteki dolapların orada duran kız öğrenci koridora çıkmak için köşeyi dönerken, Steve'e az daha çarpacaktı.

Kız, "Pardon," dedi, sonra yoluna devam etmek için onun yanından geçip gitti.

Steve kıza baktı fakat bir cevap vermedi. Sadece adımlarını sıklaştırıp yanıma geldi. "Pekala Clay!" dedi. Sonra güldü. "Birileri derse geç kalmış, ha?"

Koridorda onun arkasından, kız döndü. Gelen Skye'dı.

Ensem terlemeye başladı. Skye bana bakınca ben de ona baktım, sonra o yürümeye devam etti.

Steve yanıma geliyordu ama ona bakmadım. Hatta ona kenara çekilmesini işaret ettim. "Sonra konuşalım," dedim.

Dün gece otobüsten, Skye'a bir şey söylemeden inmiştim. Onunla konuşmak istemiş, bunu denemiştim ama yine de konuşmayı kısa kesmesine izin vermiştim. Skye seneler içinde, insanları, herkesi başından nasıl atacağını iyi öğrenmiş.

Dolabımın yanından uzaklaştım ve onun koridorda ilerleyişini izledim.

Bir şey söylemek, ona seslenmek istedim ama boğazım düğümlendi.

Bir yanım onu görmezden gelmek istiyordu. Dönüp kendi işime bakmak, ikinci derse kadar başka bir şeyler yapmak gibi.

Fakat Skye iki hafta önce Hannah'nın ortadan kayboluşunu izlediğim aynı koridorda yürüyordu. O gün, Hannah öğrenci kalabalığının arasında sessizce kaybolmuştu. Bir şey söylemek yerine, bizlerle kasetleriyle vedalaştı. Fakat Syke Miller'ın uzaklaşan ayak seslerini hâlâ duyuyorum.

Ona doğru yürümeye başladım.

Bay Porter'ın sınıfının açık kapısının önünden geçerken içeri çabucak bir göz attım ve beklediğimden fazlasını gördüm.

Sınıfın ortasındaki boş sıra. İki haftadır boş ve senenin sonuna kadar da öyle kalacak. Başka bir sıra, benimki, yalnızca bir günlüğüne boş. Bir sürü surat bana doğru döndü. Beni fark ettiler ama her şeyi görmüyorlar. Ve Bay Porter da orada, başka tarafa bakıyordu ama şimdi dönmeye hazırlanıyor.

İçimi bir anda bir sürü duygu sardı. Acı ve öfke. Üzüntü ve acıma. Ama en şaşırtıcısı, umut.

Yürümeye devam ettim.

Syke'ın ayak sesleri şimdi daha yakından geliyordu. Ona yaklaştıkça, daha hızlı yürüdükçe, kendimi daha da hafiflemiş hissediyordum. Boğazımdaki düğüm çözölmeye başlıyordu.

İki adım kala, ona seslendim.

“Skye.”

13 İlham

JOAN MARIE

Bana, “Evet,” dediği ve
Tek bir kitap bile satamayacağımı
düşündüğüm zaman,
“Başaracaksın,” dediği için.

ROBIN MELLOM & EVE PORINCHAK

“Yayıncılık *churro* gibidir...
Uzun ve engebelidir ama tatlıdır.”
Siz ikiniz onu tatlı bir hâle getirdiniz.
(Diskocu Deniz Kızları!)

ANNEM & BABAM & NATE

Yaratıcı uğraşlarımı en başından beri destekledikleri için,
... Üstelik ne kadar komik olursa olsunlar.

LAURA RENNERT

“Bunu satabilirim,” dediği için.

KRISTEN PETTIT

“Bunu satın alabilir miyim?” dediği için.
Senin editoryal rehberliğin, bu kitabı bambaşka bir yere taşıdı.

ÇOCUKLAR İÇİN S.L.O.W (eleştirici grubum)

O kadar eleştirel oldukları için... Yani, iyi bir şekilde.

SCBWI’DAN LIN OLIVER & STEPHEN MOOSER

Seneler süren profesyonel destek ve teşvikleri için.
(İşimi bitirmem için verilen ödül de iyiydi).

SMARTWRITERS.COM'DAN ROXYANNE YOUNG

Bu kitaba başından beri inandığı için,
(Büyük Ödül'e seçilmek de güzeldi).

KATHLEEN DUEY

Bu yaratıcı uğraşın ilk aşamalarında bana akıl verdiği için.

CHRIS CRUTCHER

Okuduğum ilk gençlik romanı *Stotan!*'ı yazdığı
ve bunu, yani yazdığım ilk gençlik romanını
bitireyim diye beni yüreklendirdiği için.

KATE O'SULLIVAN

Senin bu kitaba duyduğun heyecan,
beni de bu kitap için heyecanlandırdı.

SHERIDAN, WYOMING & SAN LUIS OPISPO, CALIFORNIA'DAKİ

KÜTÜPHANECİLER VE KİTAPÇILAR

Yalnızca çalışma arkadaşlarım değil, dostlarımsınız.

NANCY HURD

On üç sene önce... İlk kitabımı yazma sebebim.

"Teşekkür Ederim."